

Π. Νικοδήμου - Δ. Εύθυμιάδη

Νουηοῦδία

Τάξη Γ'

ΙΣΤ
ΝΕΑ
[19----

Ψηφισμένη από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣΣΕ)

Αρ. Ειβ. 17845 ✓

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Έλεύθερα ανάγνώσματα

Ι. Κ. Γιαννέλη - Δημ. Ξύδνυιάδη

Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

Τάξη Γ'

ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
— ΑΘΗΝΑΙ —

Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

Φθινόπωρο.

Στὸ ψηλὸ μας τὸ βουνὸ
εἶχα τὴ σκηνή μου στήσει
κι ἔβλεπα τὸν οὐρανὸ,
τὴν αὐγούλα καὶ τὴ δύση.

Ὅμως βιαστικὰ πολὺ
ἔφυγε τὸ καλοκαίρι,

ἔπιασε ψιλὴ βροχή,
παίρνει τὴ σκηνή τ' ἀγέρι.

Ἔχε γειὰ ψηλὸ βουνό,
πλάση γύρω μὲ τὰ κάλλη.
Στὰ βιβλία μου γυρνῶ,
στὸ σχολεῖο θὰ πάω πάλι.

(Χλόη Ἀγαθικοῦ)

Φεύγουν τὰ χελιδόνια

Τὰ φύλλα παίρνουν τώρα ἕνα καστανὸ κι ἔπειτα κίτρινο χρῶμα. Τὰ σύννεφα κατεβαίνουν ὡς τὶς κορυφές τῶν βουνῶν.

Ἄνήσυχα κοιτάζουν τὰ σπουργίτια μέσα ἀπὸ τὸν κισσό τους. Πιὸ ἀνήσυχα ὅμως εἶναι τὰ χελιδόνια. Πάνε τὰ ἔντομα πιά, κρύωσε κι ὁ καιρὸς. Μαζεύονται στὰ σύρματα. Εἶναι ἔτοιμα γιὰ μακρινὸ ταξίδι.

Τὰ πιὸ μικρὰ δισταζαν ν' ἀφήσουν τὶς φωλιές τους. Τὰ μεγαλύτερα τοὺς δίνουν θάρρος.

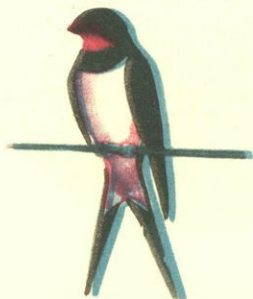
— Μὴ σᾶς ξεγελᾶ τὸ γλυκὸ Φθινόπωρο!... Ὅσο γιὰ τὶς φωλιές, θὰ τὶς ξαναβροῦμε τὴν ἀνοιξη!... τοὺς λένε.

Καὶ φεύγουν γιὰ τὶς θερμὲς χῶρες.

Θὰ περάσουν τὶς στεριές καὶ θὰ συναντήσουν τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Θὰ ἀνταμώσουν κι ἄλλα ταξιδιάρικα πουλιά. Οἱ πελαργοὶ μὲ τὶς φωνές τους θὰ τὰ ὀδηγοῦν.

Τὴ νύχτα θὰ βλέπουν φωτισμένα καράβια. Θὰ κοιμηθοῦν ἴσως ἐπάνω στὰ κατάρτια τους. Καὶ θὰ φτάσουν.

— Στὸ καλὸ, χελιδονάκια, στὸ καλὸ!...

Ξαναγυρίζω

Ξαναγυρίζω στο σχολειό
και κάθε φίλο μου παλιό
έκει τόν ξαναβρίσκω πάλι.
Τὸ Βασιλάκη, τὸν Παυλή
βλέπω νὰ παίζουν στὴν αὐλὴ
κυνηγητὸ μὲ τὸν Μιχάλη.

Ἄλλοι τὸ ρίξαν στὸ «κρυφτὸ»
κι ἄλλες σὲ κύκλο ἀνοιχτὸ
παίζουν μὲ γέλια τὴ «δασκάλα».
Ὁ Τάκης μόνος του πηδᾷ
καὶ μιὰ παρέα ἐκεῖ δᾶ
κλωτσᾷ χαρούμενα τὴ μπάλλα.

Μὰ τὸ κουδούνι στὴ στιγμή
χτυπᾷ καὶ ὅλοι στὴ γραμμὴ
μπαίνουμε τώρα μοναχοὶ μας.
Στέκουνε πλάι γελαστοὶ
cί δάσκαλοί μας οἱ γνωστοὶ
καὶ κάνουμε τὴν προσευχὴ μας.

(Λ. Παπαδήμας)

Ἡ πρώτη ἡμέρα

Ἡ Αὐγή εἶναι τώρα στήν Τρίτη τάξη.

Ὁ πατέρας τῆς ἔφερε τὸ βράδυ τὰ καινούργια τῆς βιβλία. Τὰ πῆρε καὶ εἶπε: «Εὐχαριστῶ». Ἡ μητέρα τῆς ἔδωσε τὴν καινούργια σάκκα. Τῆς εὐχήθηκε: «Καλὴ πρόοδος» καὶ τὴν φίλησε.

Ἡ Αὐγή φίλησε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς. Κοιτάζει τὰ καινούργια τῆς πράγματα καὶ δὲν τὰ χορταίνει. Τὰ δείχνει σὲ ὄλους. Κάθετα καὶ τὰ χαίρεται μονάχη τῆς. Ξεφυλλίζει τὰ βιβλία. Κλειδώνει, ξεκλειδώνει τὴ σάκκα...

Τότε θυμάται τὴν παλιά σάκκα τῆς.

— Μητέρα, ἔχω τὴν περυσινὴ σάκκα! Λέει σὲ λιγάκι.

Πηγαίνει κοντὰ τῆς. Κάτι θέλει νὰ εἰπῇ. Νὰ τὸ εἰπῇ;... Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφαση. Ἀπλώνει τὰ χέρια στὸ λαιμὸ τῆς μητέρας τῆς. Κάτι τῆς λέει μυστικά στὸ αὐτί.

Γελᾷ εὐτυχισμένη ἐκεῖνη καὶ δὲν χορταίνει νὰ τὴν φιλῇ.

— Ναι, Αὐγή μου, τῆς λέει. Ἡ Μαρία δὲν ἔχει σάκκα, οὔτε βιβλία. Νὰ τῆς δώσης τὰ δικά σου, ποῦ εἶναι καθαρά καὶ ντυμένα.

Ἡ Αὐγή εἶναι πιὸ χαρούμενη τώρα.

Νοιώθει πὼς τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ σχολείου πῆρε «ἄριστα»!...

Τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἄλλων

Ὁ Κωστάκης πηγαίνει στὸ σχολεῖο. Σταματᾷ λίγο στὸ περίπτερο γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα τετράδιο. Φεύγοντας σκέφτεται:

— Τί ὄμορφα εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, ἀνάμεσα σὲ τόσα περιοδικὰ κι ἐφημερίδες καὶ σοκολάτες καὶ λιχουδιές!

Ὁ περιπτεριοῦχος κοιτάζει στὸ ἀπέναντι παντοπωλεῖο. Βλέπει τὸν παντοπώλη πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του καὶ σκέφτεται:

— "Ἀχ, νὰ εἶχα κι ἐγὼ ἕνα παντοπωλεῖο!.. Πόσα τρόφιμα ἔχει ἐκεῖ μέσα!..

Ὁ παντοπώλης βλέπει τὸν γιατρό, πὺ περνοῦσε ἀπ' ἐξω, καὶ σκέφτεται:

— Τί χαρὰ καὶ τί ἱκανοποίηση, πὺ νοιώθει ὁ γιατρός, ὅταν ξαναδῖνῃ τὴ ζωὴ στὸν ἄρρωστο!..

Ὁ γιατρός βλέπει νὰ περνᾷ ὁ ἔμπορος μέσα στὸ ὄμορφο αὐτοκίνητό του καὶ λέει:

— Νά, πῶς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι. Μὲ ὄλες τὶς ἀνέσεις καὶ χωρὶς μεγάλες φροντίδες.

Κι ὁ ἔμπορος βλέπει τὸν Κωστάκη, πὺ τρέχει στὸ σχολεῖο, καὶ λέει ἀναστενάζοντας:

— "Ἀχ, νὰ ἦμουνα ἕνα παιδάκι σὰν κι αὐτό, χωρὶς στενοχώριες!.. Τί ὄμορφα χρόνια αὐτὰ καὶ πόσο ἀμέριμνα!..

Μόνο, πὺ ὁ Κωστάκης δὲν ξέρει, ὅτι εἶναι εὐτυχησμένος!..

Ὁ μαθητὴς

- Τόση βιάση καὶ σπουδὴ, γιὰ πὺ πᾶς, καλὸ παιδί;
- Στάσου νὰ διασκεδάσῃς μὲ τὶς ὄμορφιές τῆς πλάσης.
- Νὰ σταθῶ;.. Δὲν εὐκαιρῶ, πάω σχολεῖο, παρακαλῶ.

- "Ἀνοιξε γιὰ πρώτη μέρα.
- Βλέπεις τὰ παιδιὰ κεῖ πέρα;
- Εἶσαι βλέπω μαθητὴς.
- Μὰ στὸν ὤμο τί κρατεῖς;
- Τὸ κοντύλι καὶ τὴν πλάκα,
- Τὸ βιβλίο μου στὴ σάκκα.

(Π. Γρανίτης)

Ἡ ἀπάντησις

Μιά ἡμέρα ἔτυχε νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ σχολεῖο ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ ὁ Δεσπότης. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔκανε καὶ μερικές ἐρωτήσεις στὰ παιδιά.

Ἐπάνω στὴν ἔδρα ἦταν ἕνα βάζο μὲ λουλούδια. Ὁ Δεσπότης πῆρε ἕνα λουλούδι καὶ ρώτησε μιὰ μικρὴ μαθήτρια:

— Αὐτὸ τὸ λουλουδάκι, μικρὴ μου, σὲ ποῖο βασίλειο ἀνήκει;

— Στὸ βασίλειο τῶν φυτῶν! ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ μαθήτρια.

Ἐπειτα ὁ Δεσπότης ἔδειξε ἕνα εἰκοσάδραχμο καὶ τὴ ρώτησε πάλι:

— Κι αὐτὸ τὸ νόμισμα;

— Στὸ βασίλειο τῶν μετᾶλλων! ἀπάντησε πάλι ἡ μικρὴ.

— Κι ἐγὼ σὲ ποῖο βασίλειο ἀνήκω; ρώτησε τότε ὁ Δεσπότης καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησις: «Στὸ ζωικὸ βασίλειο».

Τὸ κοριτσάκι ὅμως δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Κατέβασε τὸ κεφαλάκι καὶ σιωποῦσε. Τῆς φαινόταν πολὺ ἄσχημο νὰ εἰπῆ στὸν ἅγιο Ἐπίσκοπο, ὅτι ἀνήκει στὸ ζωικὸ βασίλειο.

Θυμήθηκε τότε, ὅτι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶχαν μάθει πὼς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο. Σήκωσε τὸ κεφάλι κι ἔδωσε τὴν ἀπάντησις:

— Στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Δεσπότης συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ξευπνὴ ἀπάντησις τοῦ κοριτσιοῦ. Τοῦ ἔδωσε τὴν εὐλογία του καὶ μουρμούρισε:

— Ἄς θελήσῃ ὁ Παντοδύναμος νὰ χαρακτηρισθῶ ἅγιος αὐτοῦ τοῦ βασιλείου!..

Ἡ καθαρὴ ποδιά

Ἐνα μικρὸ παιδάκι ἔπεσε μέσα στὴ λάσπη. Ἡ ἄσπρη ποδίτσα του λερώθηκε ὀλόκληρη.

Τὸ παιδάκι φοβήθηκε πολὺ γι' αὐτό. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάγουλά του κι ἔπεφταν στὴ λερωμένη ποδιά. Δὲν κατόρθωσαν ὅμως νὰ τὴν πλύνουν καὶ νὰ τὴν καθαρίσουν.

— Τώρα ἡ μητέρα θὰ μὲ δεῖρη! σκέφτηκε τὸ παιδάκι κι ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

Κι ἀπὸ μιὰ γωνιά τῆς φοβισμένης καρδιάς του ἀκούστηκε μιὰ μικρὴ καὶ μυστικὴ φωνή:

— Μὴν εἰπῆς στὴ μητέρα σου, ὅτι ἔφταιξες ἐσὺ. Πές της ὅτι ὁ Ἄνδρέας ἔρριξε ἐπίτηδες μιὰ πέτρα μέσα στὰ νερά γιὰ νὰ πεταχτοῦν καὶ νὰ σοῦ λερώσουν τὴν ὁμορφὴ ποδίτσα.

Τὸ παιδάκι γύρισε σιγά-σιγά στὸ σπίτι.

— Τί χάγια εἶναι αὐτά; τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ἡ μητέρα.

— Δικαιολογήσου μὲ τὸ ψέμμα, ἔλεγε ἡ φωνή!..

Μὰ πνίγηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη φωνή, πιὸ γλυκειά, ὡς ἄγγελου:

— Ἡ μητέρα καὶ ὄλοι μισοῦν τὸ ψέμμα.

Καὶ τὸ παιδάκι ἀπάντησε:

— Ἐπεσα, μητερούλα μου, ἔπεσα μέσα στὴ λάσπη!..

— Εὐτυχῶς, πού ἔχεις καθαρὴ τὴν ψυχὴ! εἶπε ἡ μητέρα.

Κι οὔτε τὸ μάλλωσε καθόλου.

Τὸ παιδάκι δὲν κατάλαβε τὰ λόγια της.

Ἦταν τόσο μικρὸ ἀκόμα.

Ἡ γιορτὴ τῆς Σημαίας

Ἡ Γαλανόλευκη Σημαία μας ἀνεμίζει σήμερα ὑπερή-
φανη.

Εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Σημαίας.
Τὴν κοιτάζουμε καὶ τραγουδοῦμε :

Γαλανόλευκη Σημαία,
σὰν περνᾶς καμαρωτά,
ποιά ματάκια δὲ δακρῶζουν;
Ποιά καρδούλα δὲ χτυπᾷ;

Πάντα - πάντα κυματίζεις
καὶ παντοῦ χαρὲς σκορπᾷς
κι ὄλο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνεις
κι ὄλο πρὸς τὴ δόξα πᾶς!..

(Κλ. Μαρξίνας)

Μὲ τὴν Σημαία ἐμπρὸς τὰ παιδιά πηγαίνουν στὸ Ἡρῶ.
Πηγαίνουν νὰ καταθέσουν στεφάνι σ' ἐκείνους, ποὺ ἔχασαν
τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν Πατρίδα μας.

Τὰ παιδιά γονατίζουν μὲ σεβασμὸ ἐμπρὸς στὸ Ἡρῶ.
Ἔνα παιδάκι λέει λίγα μὰ συγκινητικὰ λόγια.

Ἔστερα ὅλα μαζί ψάλλουν τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο:

- Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
τοῦ σπαθοῦ τὴν τρομερή.
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη
ποὺ μὲ βιά μετράει τὴ γῆ.

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθεριά!

Ἔπειτα γυρίζουν στὸ σχολεῖο μὲ τὸ τραγούδι.

Τῆς πατρίδας ἡ Σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανὸ
καὶ στὴ μέση χαραγμένο
ἓνα κάτασπρο σταυρό.

(Ἰ. Δ. Μαντούδη)

‘Ο στρατιώτης

‘Ο Μίμης ήταν σκυμμένος στο μικρό του γραφείο κι έγραφε. Ήταν πολύ άφοσιωμένος!

‘Η λάμπα φώτιζε τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τοῦ μικροῦ καὶ τὸ στυλό του ἔτρεχε γρήγορα-γρήγορα.

‘Αλλά τί ἔγραφε ὁ Μίμης; ‘Εγραφε ἕνα γράμμα στὴν Παναγία!..

Παναγίτσα μου,

Κάνε ἡ μητέρα μου νὰ μὴν εἶναι λυπημένη καὶ νὰ γελάη ποὺ καὶ ποῦ!.. Κάνε νὰ ξαναγνώσῃ κι ὁ πατέρας μου, ποῦ ἔφυγε στρατιώτης. Πές τον ἐδῶ, Παναγίτσα μου, νὰ γνωρίσῃ γιὰ νὰ μὴν ζοῦμε ἔτσι μόνοι μας. Δὰ τὸν γνωρίσῃς τὸν πατέρα μου, μέσα δὲ ὅλους τοὺς στρατιώτες. Εἶναι ὁ πιὸ ὁμορφος.

Σ’ ἐνχαριστῶ, καλὴ μου Παναγίτσα καὶ σοῦ φιλῶ τὴν ἄγια εἰκόνα σου.

Μίμης

‘Ο Μίμης ξαναδιάβασε σιγανὰ τὸ γράμμα του, δίπλωσε τὸ φύλλο, τὸ ἔβαλε σ’ ἕνα γαλάζιο φακελλάκι κι ἔγραψε τὴ διεύθυνση:

Ξαφνικὰ ὁ Μίμης ἔνοιωσε δυὸ χέρια νὰ τὸν σφίγγουν, δυὸ χεῖλη νὰ τὸν φιλοῦν καὶ δάκρυα καψτὰ νὰ πλημμυρίζουν τὸ πρόσωπό του.

Ήταν ἡ μητέρα του, ποῦ εἶχε διαβάσει τὸ γραμματάκι του, ὅπως τὸ ἔγραφε, κρυμμένη ἀπὸ πίσω του.

Εὐτυχισμένη μητέρα, ἔστω καὶ τόσο χλωμὴ μέσα στὸ μαῦρο της φόρεμα!..

Ένα γράμμα

Ναί, πατερούλη, μην άργήσης
κοντά μας πάλι νά γυρίσης.
Κάθε πρωί, κάθε βραδάκι
έγώ σου στέλνω ένα φιλάκι.

Και λέω: Φύλαγέ τον, Θέ μου,
μέσα στις φλόγες του πολέμου.
Γιατί ή μαμά ποτέ δέν παύει
νά κλαίη, καθώς τή λάμπα ανάβει.

(Στ. Μπολέτση)

Τò χωριό

Σ' ένα ψήλωμα στημένο
τò χωριό τò ευτυχισμένο
έχει χάρη περισσή
μιά άνατολή χρυσή.

Έχει τ' ούρανού τò χάδι
και τò μύρο άπ' τò λαγκάδι,
μιά πανώρια έκκλησιά
μέσ' στού πεύκου τή δροσιά.

Έχει δάφνες κι άνεμώνες
καλοκαίρια και χειμώνες
κι άγκαλιάζει τρυφερά
όλους κι όλα ή χαρά.

(Κ. Νεοφώτιστος)

Καλά παιδιά καλού πατέρα

Για την εργασία μιάς ημέρας ένας άνθρωπος πληρώθηκε με ένα σακκουλάκι μήλα.

— Θα χαρούν πολύ τὰ μικρά μου, σκέφτηκε.

Πῆρε τὸ σακκουλάκι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι.

Ἔστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα σταμάτησε. Διψοῦσε καὶ πηγὴ δὲν ἔβλεπε πουθενά. Ἄνοιξε τὸ σακκουλάκι κι ἔπιασε ἓνα μήλο. Τὸ ἔφερε στὸ στόμα, ἀλλὰ σκέφτηκε:

— Τὰ παιδάκια μου θὰ ἔχουν ἓνα λιγώτερο.

Ἔβαλε πάλι τὸ μήλο στὸ σακκουλάκι καὶ τὸ ἔκλεισε.

Δὲ διψοῦσε πιά.

Στὸ σπίτι τὰ παιδάκια τὸν περίμεναν μὲ λαχτάρα. Ὁ πατέρας ἐμοίρασε τὰ μήλα. Πῆρε τὸ καθένα ἀπὸ ἓνα. Τότε εἶδε πὼς εἶχε ἀπομείνει ἀκόμα ἓνα μήλο στὸ βάθος τοῦ σάκκου.

— Αὐτό, λέει, εἶναι γιὰ τὸ γειτονόπουλο.

— Κι ἐσύ, πατέρα;

— Ἐγώ... ἐγώ ἔφαγα ἀπὸ τὴ μηλιά. Εἶναι πιὸ νόστιμα τὰ μήλα, ὅταν τὰ τρῶ, κανεὶς ἐκεῖ.

— ὦ! λέει τὸ μικρὸ παιδάκι, δοκίμασε καὶ τὸ δικό μου. Θὰ ἔχη τὴν ἴδια νοστιμάδα μὲ ἐκεῖνο, πού ἔφαγες.

— Δοκίμασε καὶ τὸ δικό μου, πατέρα, λέει καὶ τὸ μεγαλύτερο παιδί.

— Καὶ τὸ δικό μου, καὶ τὸ δικό μου! εἶπαν καὶ τὰ ἄλλα.

Καὶ μὲ τὶς φετίτσες τῶν παιδιῶν του, πῆρε κι ὁ πατέρας τὸ μερίδιό του.

340x 'Ο πρώτος φίλος του ανθρώπου

Όταν ο καλός Θεός, επάνω στο δίκαιο θυμό του, έδιωξε τον Άδάμ και την Εύα από τον Παράδεισο, όλα τα ζώα σκορπίστηκαν εδώ κι εκεί. ΧΘΑ3

Το φίδι γλίστρησε κάτω από ένα βάτο κι εξαφανίστηκε. Τα πρόβατα και τα ελάφια απομακρύνθηκαν με τρόπο. Το άλογο έφυγε σαν άστραπή. Το λιοντάρι ξιριξε ένα βλέμμα περιφρονητικό στον άνθρωπο κι έγινε άφαντο. 'Η τίγρη, ο λύκος κι άλλα άγρια θηρία άρχισαν να τρίζουν τα δόντια τους κι όρμησαν στο κυνήγι. 'Ο άητός και τα άλλα άρπακτικά έπεσαν στα άθώα περιστεράκια για να τα σπαράξουν.

Τότε ο Άδάμ γύρισε προς την Εύα και τής είπε:

— Χθές ακόμα όλα αυτά τα ζώα μās αγαπούσαν. Τώρα, άλλα από αυτά μās αποφεύγουν με τρόπο κι άλλα μās φοβρίζουν. Όλα λοιπόν τα πλάσματα τής δημιουργίας έγιναν έχθροί μας;

Δέν άπόσωσε τα λόγια του ο Άδάμ κι ένοιωσε κάποιο ζώο να του γλύφη τα χέρια. Γύρισε και είδε τον σκύλο. Συγκινημένος από την τόση άφοσίωση, έβαλε άπαλά το χέρι του επάνω στο κεφάλι του ζώου.

'Η Εύα πλησίασε, σκούπισε τα δάκρυά της και τον χάιδεψε κι αυτή.

'Ο σκύλος κουνούσε την ουρά του κι έδειχνε με κάθε τρόπο την ύποταγή και την εύγνωμοσύνη του.

Τότε ο Άδάμ σήκωσε τα μάτια του προς τον ουρανό και είπε:

— 'Ο Πολυεύσπλαχνος δέν μās τα πήρε όλα, όσα μās είχε δώσει, άφού μās άφησε ένα φίλο.

Κι έτσι ο άνθρωπος από την πρώτη ήμέρα τής δυστυχίας του όνόμασε τον σκύλο φίλο του. Μ +

✓ Τὸ πρῶτο παντελόνι

Ὁ Πετράκης ἔχει τὰ γενέθλιά του σήμερα.
Πρῶι-πρῶι τὸν ξύπνησε ἡ μητέρα του. Κρατοῦσε
στὰ χέρια της τὸ δῶρο της. Ἦταν ἓνα ὄμορφο παντελόνι.
Ἡ μητέρα του τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:
— Πετράκη μου, αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο μου γιὰ τὰ γενέθλιά
σου. Εἶσαι ἄντρας πιά!..

Ὁ Πετράκης γύριζε ὡς τώρα μὲ τὴν ποδιά. Ἔνοιωσε
λοιπὸν μεγάλη χαρά, πού θὰ ἔβαζε ἐπὶ τέλους παντελόνι.
Τὸ φόρεσε καὶ καμάρωνε μπροστὰ στὴ μητέρα του.

Ἐκείνη τὸν χτύπησε στὴν πλάτη ἀπαλά καὶ τοῦ εἶπε:
— Δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης κι ἐπάνω σου. Νὰ ἰδοῦμε ἂν
εἶσαι ἄξιος νὰ τὸ φυλάξης!

— Μά, μητέρα, εἶπες πῶς εἶμαι ἄντρας πιά.

— Ἄντρας; Μά δὲν πρέπει νὰ φαίνεσαι μόνο, ἀλλὰ καὶ
νὰ φέρνεσαι σὸν ἄντρας.

— Ἐνας ἄντρας, μητέρα, πρέπει νὰ τρῶ γλυκά;

— Πρέπει!.. Ἄρκει νὰ μὴν εἶναι λαίμαργος!

— Μπορεῖ καὶ νὰ παίζη;

— Φυσικά!.. Ἄλλὰ νὰ παίζη, ἀφοῦ τελειώνῃ τὰ μαθή-
ματά του.

Ὁ Πετράκης τὴ ρώτησε τότε καὶ γιὰ τόσα ἄλλα
πράγματα. Ἔμαθε λοιπὸν, ὅτι ὁ ἄντρας δὲν κλαίει, ὅταν
θέλῃ νὰ κοιμηθῇ. Δὲν σχίζει τὰ βιβλία του. Δὲν τρώει μὲ
τὰ χέρια του. Δὲν πειράζει τὰ μαλλιά τῆς ἀδελφῆς του.
Πρὸ παντὸς δὲ δὲν κρύβει τίς κοῦκλες της, γιὰ νὰ τὴν κάνη
νὰ χύνη μαῦρα δάκρυα.

Κατάλαβε τώρα ὁ Πετράκης τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἦ-
ταν ἀποφασισμένος νὰ γίνῃ ἄντρας κι ὄχι νὰ φαίνεται μο-
νάχα. Γιὰ δοκιμή, ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα του νὰ τὸν ἀφή-
σῃ νὰ πάη μόνος του στὴ θεία του. Θὰ τῆς ἔδειχνε καὶ τὸ
παντελόνι...

Τὸ σπιτάκι τῆς θείας ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δικό τους.
Ἐνα ρυάκι τοὺς χώριζε.

Ξεκίνησε χαρούμενος. Βάδιζε με μεγάλα βήματα, σάν άντρας, με τὰ χέρια στην τσέπη.

Στὸ ρυάκι συνάντησε ἕνα μαύρο σκύλο, πὸ ἔπινε ἡσυχα νεράκι. Γιὰ νὰ δείξη πὼς εἶναι άντρας καὶ δὲν τὸν φοβᾶται, πῆγε νὰ τὸν διώξη:

—Ξ!.. Ξ!.. Τίτ!.. Τίτ!..

Ὁ σκύλος δὲν ἔδωσε σημασία στις διαταγὲς τοῦ Πετράκη.

Αὐτὸ δὲν ἄρесе στὸν Πετράκη καθόλου. Πῆρε τότε ἕνα ξύλο καὶ χτύπησε τὸ σκύλο στὴν πλάτη. Τὸν εἶδε, πὸ ἀγρίεψε, καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Ὁ σκύλος ὄρμησε πίσω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ παντελόνι.

Ὁ Πετράκης ἐνοιωσε μιὰ δαγκωματιά. Ἄφησε στὰ δόντια τοῦ σκύλου ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὸ καινούργιο του παντελόνι κι ἔτρεξε στὴ θεία του σὲ κακὰ χάλια.

Ἐκείνη τὸν ἔπλυνε, τοῦ ἄλειψε τὴν πληγὴ μὲ οἶνο-πνευμα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσει.

ΘΑ 4 Ὁ Πετράκης κατάλαβε καλὰ τὴν πῶς ἄλλο πράγμα εἶναι νὰ φαίνεσαι σάν άντρας κι ἄλλο νὰ εἶσαι. ΧΜΘΑΛ

Ὁ ἀληθινὸς Θεός

Οἱ ἄνθρωποι δὲν πίστευαν πάντοτε στὸν ἀληθινὸ Θεό. Στὰ παλιὰ χρόνια πίστευαν στὰ εἰδωλα, ἦσαν εἰδωλολάτρες.

Ὁ Ἀβραάμ ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, ποὺ λάτρευαν τὸν ἕνα ἀληθινὸ Θεό.

Κάποτε τὸν ἐκάλεσε ἕνας βασιλιάς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀβραάμ, ἔμαθα ὅτι ἐσύ δὲν προσεύχεσαι πιά στοὺς θεοὺς μας, ἀλλὰ σὲ ἄλλον Θεό, ποὺ εἶναι δυνατώτερος. Σὲ προστάζω, λοιπὸν, νὰ προσευχηθῆς στὴ φωτιά.

— Γιατί, βασιλιά μου, νὰ προσευχηθῶ στὴ φωτιά καὶ ὄχι στὸ νερό, ποὺ εἶναι δυνατώτερο; Αὐτὸ τὴ σβήνει τὴ φωτιά.

— Ἔ, καλὰ, προσευχήσου τότε στὸ νερό..

— Ναί, ἀλλὰ τὸ σύννεφο εἶναι δυνατώτερο, γιατί αὐτὸ γεννᾷ τὸ νερό..

— Προσευχήσου, λοιπὸν στὸ σύννεφο..

— Ὁ ἄνεμος ὅμως εἶναι πιὸ δυνατός. Αὐτὸς διασκορπίζει τὸ σύννεφο..

— Καλὰ, εἶπε ὁ βασιλιάς θυμωμένος. Προσευχήσου στὸν ἀέρα, σὲ ὅτι εἶναι τὸ δυνατώτερο..

— Αὐτὸ κάνω κι ἐγὼ βασιλιά μου.. Προσεύχομαι στὸν ἕνα κι ἀληθινὸ Θεό, ποὺ ἔκαμε ὅλα αὐτὰ καὶ εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς..

Προσευχὴ

Σὰν κάθε πλάσμα σου κι ἐγὼ
στοῦ σύμπαντος τὴν ἐκκλησία,
Πλάστη μου, Σὲ δοξολογῶ
καὶ Σοῦ ζητῶ τὴν προστασία.

Μόλις ξυπνήσω τὸ πρωὶ
καὶ πρὶν εἰπῶ τὴν προσευχή μου
Θεέ, ποὺ δίνεις τὴ ζωὴ,
Σὲ νοιώθω μέσα στὴν ψυχὴ μου.

(Ἰ. Πολέμης)

Ὁ μόνος σοφός.

ὦ, πόσο καμαρώνει τὸ σχολεῖο μας σήμερα!

Ὅλο τὸ καλοκαίρι τὸ πέρασε μέσα σὲ παράξενη ἡσυχία. Γι' αὐτὸ καὶ ξύπνησε τώρα σάν ἀπὸ βαθὺν ὕπνο. Κάποιες γλυκειές καὶ γνώριμες φωνούλες τὸ ξύπνησαν. Ἦσαν οἱ φωνούλες τῶν παιδιῶν ποὺ ἐπέστρεφαν στὴν ζεστή τους φωλίτσα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυση τοῦ καλοκαιριοῦ.

Σήμερα οἱ μητέρες ἐτοίμασαν τὰ παιδάκια τους πρωί-πρωί.

Ξύπνησε καὶ ἡ κυρά-Ἀνθὴ τὸν Κωστάκη της. Τὸν ἐπλυνε, τὸν ἔντυσε κι ἀφοῦ ἔκαμε τὴν προσευχή του καὶ πῆρε τὸ πρωινό του, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ τὴν εὐχή μου, γυιέ μου, καὶ νὰ μοῦ γίνης πιὸ σοφὸς αὐτὴ τὴ χρονιά.

— Μαννούλα, ὁ παππούς λέει πὼς ξέρω πιά πολλὰ γράμματα, πὼς εἶμαι σοφός!

— Ὅχι, παιδί μου. Διάβαζε, διάβαζε γιατί δὲν ξέρεις τίποτα ἀκόμη. Ὁ παππούς τὸ λέει αὐτὸ γιατί ξέρεις περισσότερα γράμματα ἀπὸ ἐκείνον!

— Μὰ... πότε θὰ τελειώσουν τὰ γράμματα, μαννούλα;

— Ποτέ! εἶπε ἡ κυρά-Ἀνθὴ μὲ χαμόγελο, ἐνῶ κουνούσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι.

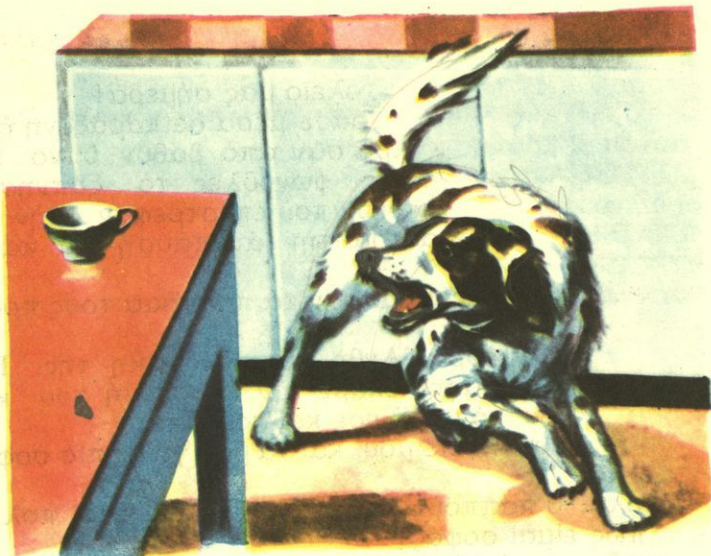
— Ὡστε κανεὶς στὸν κόσμο δὲν τὰ ἔμαθε ὅλα;

— Κανεὶς!... Ἄ, ὄχι. Εἶναι κάποιος ποὺ τὰ ξέρει ὅλα. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σοφός!

— Ποὶς εἶναι αὐτός, μαννούλα;

— Ὁ Θεός, παιδί μου!...

Τὸ μάθημα

ΜΧ Ὁ Πετράκης ἦταν καλὸς μαθητῆς. Ἦθελε νὰ μάθῃ πολλὰ γράμματα καὶ νὰ γίνῃ χρήσιμος ἄνθρωπος.

— Ὅποιος δὲν ξέρεي γράμματα, ἔλεγε κι ὁ πατέρας, μοιάζει μὲ τὸν τυφλὸ. Εἶναι καὶ ξύλο ἀπελέκτο! . .

Ἄπὸ μιὰ τέτοια δυστυχία ἤθελε ὁ Πετράκης νὰ προφυλάξῃ καὶ τὸν σκύλο του, τὸν Ἄζωρ.

— Πρέπει καὶ ὁ σκύλος μου, σκέφτηκε, νὰ μάθῃ γράμματα κι ὄχι νὰ χοροπηδᾷ στὴν αὐλή, ὁ τεμπέλης.

Πῆγε λοιπὸν στὸν Ἄζωρ καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά:

— Φίλε μου Ἄζωρ, ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ εἶσαι μαθητῆς. Τ' ἀκούς; Μαθητῆς! Θὰ εἶσαι σεμνὸς, θὰ σέβεσαι τοὺς ἄλλους καὶ θὰ μελετᾷς.

Ὁ Ἄζωρ τὸν κοίταξε μὲ τὰ ἐξυπνα μάτια του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια του.

- Ξέρεις τὴν ἀλφαβῆτα; τὸν ρώτησε τότε ὁ Πετράκης.
- Γάβ!.. ἔκαμε ὁ Ἀζώρ καὶ τὸν κοίταξε πάλι.
- Ὅχι ἔτσι. Δὲν τὴν λές καλά. Τὴν λές ἀνάποδα. Ποῖδς σου τὴν ἔμαθε ἔτσι; Τὸ σωστὸ εἶναι «Ἄβγ». Λέγε το καὶ σύ.
- Γάβ!.. Γάβ!.. ἔκαμε ὁ Ἀζώρ, ποὺ νόμιζε πῶς ὁ Πετράκης ἔπαιζε μαζί του.
- Ἄβγ! εἶπα... Ἔτσι θὰ γαυγίσης στὸ ἐξῆς. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γαυγίσης λάθος. Κατάλαβέ το, Ἀζώρ. Ἐμπρός!
- Γάβ! Γάβ! Γάβ! ἔκαμε δυνατώτερα ὁ Ἀζώρ.
- Ἀζώρ, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, γαύγισε σωστά: «Ἄβγ»!
- Γάβ! γαύγισε πάλι ὁ Ἀζώρ.

Ἐξω φρενῶν τότε ὁ Πετράκης τοῦ εἶπε :

- Γιὰ σήμερα παίρνεις μηδέν. Καὶ τὸ μεσημέρι τιμωρία: θὰ τὴν περάσης μόνο μὲ νεράκι!.. Ἐμπρός, φύγε τώρα!..

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ καημένος ὁ Ἀζώρ μπαινόβγαινε ἀνήσυχος. Κοίταζε τὰ πιάτα, κουνουσε τὴν οὐρά, ἀλλά... οὔτε ἓνα κοκκαλάκι!

Τὸ ἀπόγευμα τὸ μάθημα συνεχίστηκε. Παρ' ὄλη τὴν καλὴ θέλησηδμως τοῦ Πετράκη, ὁ Ἀζώρ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν κατόρθωσε νὰ γαυγίση σωστά.

Ὁ Πετράκης τὸν ἔβαλε σὲ χίλια βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος ὁ Ἀζώρ ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ παντελόνι.

Ἔγινε μεγάλη φασαρία. Τὸ ἔμαθε καὶ ὁ πατέρας, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ποὺ ἦταν γιορτὴ, ὁ πατέρας πῆρε τὸν Πετράκη μαζί του στὸ κυνήγι.

Ὁ πατέρας ἔδεσε τὸ σκυλί σὲ ἓνα δέντρο καὶ πυροβόλησε ἓνα πουλί. Ἐκεῖνο ἔπεσε πληγωμένο στοὺς θάμνους.

— Ἐμπρός, Πετράκη, πήγαινε νὰ πιάσης τὸ πουλί! τοῦ λέει ὁ πατέρας.

— Ἐγὼ νὰ πιάσω τὸ πουλί;

- ΑΧ — Έσύ! Γιατί, δέν μπορείς;
— Μά αὐτή εἶναι δουλειά τοῦ Ἄζωρ!
— Καί δική σου δουλειά εἶναι νά μελετᾷς τὰ μαθήματά σου καί ν' ἀφήσης τόν Ἄζωρ στά δικά του καθήκοντα. ✓
Ὁ Πετράκης ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Κατάλαβε πὼς ὁ καθέννας στὸν κόσμο ἔχει τὸν προορισμό του. Χ ΑΟ

Ἄζωρ Ὁ Ἄζωρ

Νά τος, ἔρχεται ὁ Ἄζωρ
κουνιστός, καμαρωτός.
Καί στηλώνοντας τ' αὐτιά του
καί κουν ντας τὴν οὐρά του,
«γάου - γάου» χαιρετᾷ
τὰ παιδιὰ ποῦ συναντᾷ.

- Γειά σου, Ἄζωρ, καλὸ σκυλάκι.
- Καλημέρα σου, παιδάκι.
- Τί νεώτερα μᾶς φέρνεις;
κι ἀπὸ δῶθε ποῦ πηγαίνεις;
- Πάω πέρα στή χιονιά,
στήν ἐπάνω γειτονιά.
Μ' ἔχουν ἀπὸ χθές καλέσει
γιὰ νά φάω ὅ,τι μ' ἀρέσει. Χ

(Β. Φέρρης)

Ὁ ἄνεμος ταξιδεύει

— Βούου!.. Ἔφυγαν τὰ πουλιά. Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε; Τρέχω νὰ τὰ βρῶ!

Ἔτσι εἶπε ὁ ἄνεμος καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι.

— Βούου!. Ἐρχεσαι μαζί μου; λέει σὲ ἓνα κίτρινο φύλλο.

Ἐκεῖνο ξεκίνησε, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσει πιά. Στριφογύριζε σὰν καταραμένο.

— Βούου!. Ἄλλος γιὰ ταξίδι! φώναζε διαρκῶς ὁ ἄνεμος.

— Κρυφτῆτε στὸν κισσὸ σας! ἔλεγαν τὰ σπουργιτάκια Ὡστόσο βρέθηκαν πρόθυμοι ταξιδιώτες. Ἦσαν τὰ ξερὰ φύλλα, τὰ ἄχρηστα χαρτιά, ἡ ἄφθονη σκόνη.

Σήλεψαν καὶ μερικά καπέλλα κι ἔφυγαν ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων.

Ταξίδι λαχτάρησε κι ἓνα κεραμίδι. Μὰ μόλις ἔκαμε νὰ πετάξη, ἔπεσε κάτω κι ἔγινε χίλια κομμάτια.

— Ἀέρα, καλὲ Ἀέρα!. φώναζαν τὰ φύλλα τῆς μηλιάς. Ξεκόλλησέ μας καὶ πάρε μας μαζί σου. Ἡ μάννα μας δὲν μᾶς δίνει πιά φαγητό.

— Μ' ἀρέσουν αὐτὲς οἱ χορεύτριες!. εἶπε ὁ ἄνεμος καὶ φύσησε νὰ τὰ ξεκολλήση.

Τὰ δέντρα ἀποχαιρετοῦσαν τὰ φύλλα τους, κουνώντας τὰ κλαδιά τους.

Ένας άνεμόμυλος έτρεχε, έτρεχε κι όλο στο ίδιο μέρος έμενε.

— Καλώς τον! είπε στον άνεμο ένα μαντήλι, πού ήθελε νά στεγνώσει.

Ό άνεμος όμως προτίμησε νά χωθή στην καπνοδόχο. Ήθελε νά τιμωρήσει τον καπνό, πού ανέβαινε όλόισος, σαν νά τον περιφρονούσε. Ό καπνός τσακίστηκε νά φύγει προς τó δωμάτιο. Τά μάτια άρχισαν νά κλαίνε και τά στόματα νά βήχουν.

Ό άέρας άρπαξε λίγη μυρωδιά άπ' τó φαγητό, πού έβραζε, κι έφυγε σά ληστής.

— Άμ πώς! είπε. Ταξίδι κάνω. Θα μείνω νηστικός;
Και συνέχισε τó ταξίδι του.

Τό πρωτοβόχι

Ή βροχούλα παρακαλεί τον Ήλιο:

— Ήλιε μου, κύρ - Ήλιε μου, παραμέρισε λιγάκι, νά κάμω κι έγώ τή δουλειά μου.

— Καλά! είπε ό Ήλιος και παραμέρισε.

Ή βροχούλα τότε άρχισε τή δουλειά της.

Ό ούρανός γέμισε άπό σύννεφα μαύρα και σκοτεινά. Κάτω στη γή ό γεωργός σήκωσε τó κεφάλι στον ούρανό και είπε.

— Σύννεφα... Θα βρέξει!.

Κι άλήθεια.

Μιά άστραπή έλαμψε. Μιά βροντή άκούστηκε.. Ύστερα κι άλλες, κι άλλες..

Σιγά - σιγά άρχισαν νά πέφτουν πολλές μαζί σταγόνες. Τά αύλάκια γέμισαν νερό. Τά πουλάκια κρύφτηκαν.

Ό κόσμος έλεγε.

— Βρέχει με τή στάμνα.

Οι σταγονίτσες τῆς βροχῆς

Ὁ καιρὸς κρύωσε. Τὰ σύννεφα πύκνωσαν πολὺ. Ἔγιναν σταχτιά καὶ μαῦρα.

— Τώρα θὰ γίνωμε βροχή!. ἔλεγαν. Θὰ γίνωμε μικρὲς σταγονίτσες καὶ θὰ πέσωμε στὴ γῆ.

Ἔτσι κι ἔγινε.

— Ἐγὼ θὰ ταξιδέψω ὡς τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τὰ κύματα! εἶπε μιὰ σταγονίτσα.

— Κι ἐγὼ θὰ γυρίσω τὸ νερόμυλο! εἶπε μιὰ ἄλλη.

— Ἐμεῖς θὰ χωθοῦμε βαθειὰ στὴ γῆ. Θὰ μαζευτοῦμε πολλές μαζί καὶ θὰ σχηματίσωμε πηγὴ!.. ἔλεγαν ἄλλες.

Δὲν πρόλαβαν νὰ εἰποῦν καὶ οἱ ὑπόλοιπες τὴν ἐπιθυμία τους. Ἄρχισαν νὰ πέφτουν ὅλες μαζί.

Μιὰ μικρὴ ἔφτασε στὴ γῆ κι ἄρχισε νὰ κυλᾶ γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸν κατήφορο.

Στό δρόμο αντάμωσε και άλλες και όλες μαζί αντάμωσαν τὸ χείμαρρο, πὸν τὶς βοήθησε νὰ κατεβούν μιὰ ἀπότομη πλαγιά. Μαζί του ἔφτασαν ὡς τὸ ποταμάκι, πὸν περνοῦσε ἀπὸ τὴν πεδιάδα.

Ἡ μικρὴ σταγονίτσα εἶχε ἀφαιρεθῆ νὰ κοιτάζη ὀλόγυρα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέση στὴ ρίζα ἐνὸς πλατάνου.

— Πρόσεξε! τῆς φωνάζει τὸ ποτάμι. Εἶναι τόσο διψασμένη, πὸν θὰ σὲ καταπιῆ.

Πιὸ κάτω ἓνα σκυλι ἔσκυψε νὰ πιῆ νερό.

— Πωπῶ!. λαχτάρισε ἡ σταγονίτσα.

Ὡσπου νὰ συνέλθη, ἐνοιωσε μιὰ ζαλάδα, σὰν νὰ γύριζε ὁ κόσμος γύρω της. Τὶ εἶχε συμβῆ;

Τὸ ποτάμι εἶχε φτάσει στὴ θάλασσα. Τὰ κύματα ὄρμησαν σὰν θηρία ν' ἀρπάξουν τὴ σταγονίτσα.

— Ἀχ, εἶπε ἡ σταγονίτσα. Τί τὴν ἤθελα ἐγὼ τὴ θάλασσα; Ἐγὼ εἶμαι ἓνα πλάσμα ταπεινὸ καὶ θὰ χαθῶ ἐδῶ μέσα, χωρὶς νὰ ξαναἰδῶ τὴ μητέρα μου.

Ὁ ἥλιος ἄκουσε θαρρεῖς τὸν καημὸ της. Καὶ τὴν ἔφερε ἀμέσως στὸ σύννεφο.

Μόλις τὴν εἶδε τὸ σύννεφο, ἔκλαψε τόσο ἀπὸ χαρὰ, πὸν παρὰ λίγο νὰ ξαναβρέξη!

Ποταμάκι μου καλό

- Ποταμάκι μου καλό,
πές μου, σέ παρακαλώ,
πῶς δὲν τρέχεις πιὸ σιγά;
Μὴν κανεῖς σέ κυνηγᾶ;
Ποταμάκι μου μικρό,
πές μου, νὰ μὴν ἀπορῶ.
- Πρέπει στὸ γιαλὸ νὰ φτάσω
κι ὅλο τρέχῳ νὰ προφτάσω.
- Καὶ σὰν εἶναι σκοτεινά,
δὲν σκοντάφτεις πουθενά;
- Τὸ δρομάκι μου ἔχω μάθει
καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάνω λάθη.

(Λ. Στρογγυλός)

Ὁ κήπος τοῦ σχολείου

Δὲν ἦταν μόνο οἱ γεωργοὶ ποὺ ἀποζητοῦσαν τὴν βροχὴ γιὰ νὰ ὀργώσουν καὶ νὰ σπείρουν τὰ χωράφια τους. Ἦταν καὶ τὰ παιδιά τοῦ σχολείου.

Ἡμέρες τώρα κοίταζαν πρὸς τὸν οὐρανό. Περίμεναν ν' ἀντικρύσουν τὰ κρῶτα σύννεφα, ποὺ θὰ ἔφερναν τὴν βροχὴ. Μὲ αὐτὴ θὰ μαλάκωνε τὸ χῶμα καὶ θὰ μπορούσαν τότε νὰ καλλιεργήσουν τὸ σχολικὸ τους κήπο.

Καὶ νὰ τα σήμερα μὲ τὰ σκαλιστήρια τους μέσα στὸν κήπο. Μοιράσθησαν σὲ ομάδες καὶ ἡ κάθε ομάδα ἐκτελεῖ ὀρισμένη ἐργασία. Ἄλλη χωρίζει τὸν κήπο σὲ μικρὰ τμήματα μὲ σπάγγους καὶ πασσάλους, ἄλλες σκάβουν τὰ τμήματα, ἄλλες ἐτοιμάζουν τοὺς διαδρόμους, ἄλλες καθαρίζουν τὰ τμήματα ἀπὸ τὰ πετραδάκια καὶ τὰ χόρτα.

Μιὰ ἄλλη ἡμέρα θὰ γίνῃ τὸ φύτεμα. Τὸ κάθε τμήμα θὰ τὸ ἀναλάβῃ καὶ μιὰ ομάδα κι ἐκεῖ θὰ καλλιεργήσῃ ἕνα ὀρισμένο εἶδος φυτοῦ: λαχανικά, ὄσπρια, δημητριακά, ἄνθη..

Μὲ πόση προθυμία καὶ τάξη καλλιεργοῦν τὰ παιδιά τὸν κήπο τοῦ σχολείου! Γι' αὐτὸ κι ὁ κήπος προοδεύει διαρκῶς καὶ θὰ φαντάξῃ τὴν ἀνοιξη λουλούδινο!

Τὸ φιλόξενο δέντρο

Ὁ πρῶτος χειμῶνας τοῦ κόσμου πλησίαζε κάποτε. Ὅλα τὰ ταξιδιάρικα πουλάκια ἔφυγαν γιὰ τὶς θερμὲς χώρες, ὅπου περίμεναν τὴν ἀνοιξη. Ἐνα πουλάκι ὅμως εἶχε σπάσει τὸ φτερό του καὶ δὲ μπορούσε νὰ φύγῃ.

Κοίταξε τριγύρω του καὶ εἶδε τὰ φουντωτὰ δέντρα τοῦ δάσους.

— Ἴσως τὰ δέντρα αὐτὰ μὲ φιλοξενήσουν! σκέφτηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸ πρῶτο δέντρο, πού συνάντησε, ἦταν μιὰ ψηλὴ λεύκα.

— Καλὴ μου, λεύκα, λέει τὸ πουλάκι, ἄφησέ με νὰ καθίσω στὰ κλαδιά σου ὡς τὴν ἀνοιξη.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε νὰ ἔχουμε καὶ ξένες ἔγνοιες! ἀπάντησε ἡ λεύκα.

Τὸ πουλάκι τότε πῆγε σὲ ἕνα φουντωτὸ πλατάνι.

— Ἐσύ, μεγάλε πλατάνε, ἄφησέ με νὰ μείνω στὰ κλαδιά σου ὡς τὴν ἀνοιξη!...

— Μπα; Νομίζεις πώς θ' ανοίγω τὰ κλαδιά μου σὲ ὅλα τὰ πουλιά τοῦ δάσους; Τράβηξε τὸ δρόμο σου!

Τὸ πουλάκι τότε ἐπῆγε στὴν ἰτιά:

— Ἄχ, ἰτιά μου λυγερή, ἄφησε νὰ καθήσω στὰ κλαδιά σου καὶ νὰ ζεσταθῶ ὡς τὴν ἄνοιξη!...

— Μὲ ξένους δὲν ἀνακατεύομαι! εἶπε ἡ ἰτιά.

Τὸ πουλί ἀπελπίστηκε πιά. Εἶχε κουραστῆ καὶ τὸ φτερό του σερνόταν κάτω.

Τὸ εἶδε ὁ πεῦκος καὶ τὸ συμπόνεσε:

— Ἄχ, ἔλα μικρό μου νὰ καθήσης στὸ πιὸ φουντωτὸ κλαδί μου. Θὰ σοῦ κρατᾶ ζέστη κι ἐσύ συντροφιά σὲ μένα. . .

Εἶδε κι ὁ κέδρος τὸ πουλάκι, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ ἀνεβῆ στὸν πεῦκο, καὶ τοῦ λέει:

— Ἐγὼ θὰ σοῦ κόβω τὸ βοριά. . .

— Κι ἐγὼ θὰ σὲ τρέφω μὲ τὸν καρπὸ μου! λέει καὶ μιὰ ἀγριελιά.

Ἀργότερα ἦρθε τὸ βοριαδάκι καὶ θέλησε νὰ παίξει μὲ τὰ φύλλα. Φυσοῦσε μὲ τὸ παγωμένο του φύσημα καὶ κάθε φύλλο, ποὺ ἄγγιζε, τὸ ἔριχνε κάτω.

Ἄρα Αὐτὰ τὰ δέντρα, ποὺ δέχτηκαν τὸ πουλάκι, τοῦ λέει ὁ πατέρας του, ὁ γέρο-βοριάς, μὴν τὰ ἐγγίσης. Θέλω νὰ κρατοῦν τὰ φύλλα τους ὅλον τὸν χειμῶνα. ¹¹⁰

Κι ἔτσι γίνεται ἀπὸ τότε. ¹¹¹

Ὅπου σπέρνει ἡ ὀργή,
θερίζει ἡ μετάνοια.

Παππούς κι έγγονάκι

Ένας παππούς με άσπρα μαλλιά και άσπρα γένηια έπαιζε κρυφτούλι με τὸ έγγονάκι του.

Τὸ έγγονάκι κρυβόταν τόσο καλά, πὸς ὁ παππούς τὸ έχανε. Τὸ γύρευε ἐδῶ, τὸ γύρευε ἐκεῖ, πουθενά. Στὸ τέλος τὸ γέλιο τοῦ έγγονοῦ τραβούσε τὸν παππού ἐκεῖ, πὸς ἦταν κρυμμένο.

Κάποια φορὰ ὅμως δὲν ἀκούστηκε τὸ γέλιο τοῦ μικροῦ. Ὁ παππούς ἔψαξε ὠρα πολλή. Στὸ τέλος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ:

— Μικρό μου, πὸς εἶσαι; φώναζε.

Τὸ έγγονάκι δὲ φαινόταν κι ἡ θλίψη ἔφερε δάκρυα στὸ γέρο. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σὰν βρύση. Κι' ὅσο ἔκλαιε, τόσο κυλούσαν στὸ χῶμα σὰν ποτάμι.

Στὸ τέλος κουράστηκε ὁ παππούς. Ἄπλωσε τὴν κάτασπρη γενειάδα του γιὰ στῶμα κι ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἄρχισε νὰ τὸ φωνάζη πάλι και νὰ τὸ ζητῆ. Στὸ τέλος τὸ βρῆκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά.

— Παππού, τοῦ εἶπε, με γυρεύεις ἀκόμα;

Ἡ συννεφιά χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ παπποῦ.

— Κακόπαιδο! λέει ὁ παππούς. Πὸς ἦσουν; Τί ἔκανες;

— Μὰ κοιμόμουν, παππού!. λέει τὸ έγγονάκι κι ὄρμησε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἄπὸ τότε γῆ κι οὐρανὸς κρατοῦν τὴ χαρά, τὴ θλίψη και τὸν πόνο τοῦ παπποῦ, πὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν γέρο-χρονο.

Ὅταν κρατᾶ τὸ έγγονάκι στὴν ἀγκαλιά του, εἶναι Καλοκαίρι.

Ὅταν παίζη μαζί του κρυφτούλι, εἶναι Φθινόπωρο.

Ὅταν τὸ χάνη, εἶναι Χειμῶνας. Τὰ δάκρυά του μᾶς ἔρχονται σὰν βροχὴ κι ἡ γενειάδα του σὰν χιόνι.

Κι ὅταν ἡ ἔλπιδα φωτίζη τὴν καρδιά του, ἔχομε τὴν γλυκειὰ Ἄνοιξη.

Τὸ πρῶτο χιόνι

—'Απόψε θὰ χιονίση!. εἶπε ἡ μητέρα, κοιτάζοντας τὸν οὐρανὸ καθὼς ἔκλεινε τὰ παραθυρόφυλλα.

Ὁ Πέτρος κι ὁ Κωστάκης τὴν ἄκουσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου ξαγρυπνοῦσαν κρυφομιλώντας κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα.

—'Ακουσες τί εἶπε ἡ μητέρα; Θὰ χιονίση ἀπόψε! μούρισε ὁ Πέτρος.

—'Ας τὸ ἐλπίσωμε! εἶπε ὁ Κωστάκης. Ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ παίξωμε χιονοπόλεμο. Θὰ νικήσω, ὅπως πέρυσι.

— Γιὰ φαντάσου!. εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Πέτρος.

Ἔδωσαν μερικὲς κλωτσιές ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κι ἀποκοιμήθηκαν σὰν ἀρνάκια.

Τὸ πρωί, μόλις ξύπνησαν τὰ παιδιά, εἶδαν τὸν δρόμο κάτασπρο. Κάτασπρες ἦσαν κι οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν, τὰ δέντρα, τὰ βουνά, ὅλα τὰ πάντα.

— Χιόνι!, φώναξαν μὲ χαρὰ τὰ παιδιά καὶ πετάχτηκαν στὸ παράθυρο.

Κι ἀλήθεια μιὰ ἄσπρη θάλασσα ἀπλωνόταν παντοῦ,
ὡς ἐκεῖ πού φτάνει τὸ μάτι.

Κάπου-κάπου ἔπεφταν ἀνάλαφρες νιφάδες. Παντοῦ
ἀπλωνόταν μιὰ παράξενη γαλήνη.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἤθελαν περισσότερα.

Οὔτε κατάλαβαν πῶς βρέθηκαν στὴν αὐλή, γιὰ ν' ἀρ-
χίσουν τὸν χιονοπόλεμο.

Ἄγια ἡμέρα

Μέσ' στὴν ἀχνόφεγγη βραδιά
πέφτει ψιλό-ψιλό τὸ χιόνι
γύρω στὴν ἔρημη λαγκαδιά
στρώνοντας κατάσπρο σεντόνι.

Οὔτε πουλιοῦ γροικᾶς λαλιά,
οὔτ' ἓνα βέλασμα προβάτου,
λὲς κι ἀπλωμένη σιγαλιά
εἶν' ἐκεῖ ὀλόγυρα θανάτου.

Μὰ ξάφνου πέρα ἀπ' τὸ βουνὸ
γλυκὸς σημάντρου ἤχος γροικιέται,
ὡσὰν βαθειὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
μέσα στὴ νύχτα νὰ σκορπιέται.

Κι ἀντιλαλεῖ τερπνὰ-τερπνὰ
γύρω στὴν ἀφωνή τὴν πλάση
καὶ τὸ χωριὸ γλυκοξυπνᾶ
τὴν ἄγια μέρα νὰ γιορτάση.

(Π. Βασιλικός)

Χριστούγεννα

Στὸ σπίτι.

Ἐκείνο τὸ βράδυ τὸ Χριστουγεννιάτικο ἢ γιαγιά διηγήθηκε στὰ ἐγγονάκια της μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία:

— Κάποτε ἀπλώθηκε στὴν πλάσηή μεγάλη, ἡ Ἅγια Νύχτα. Ἦταν ἡ νύχτα, ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας μέσα σὲ μιὰ ταπεινὴ σπηλιά.

Ἡ σπηλιά ἐκείνη δὲν εἶχε ἐπιπλα κι ἄλλα στολίδια. Μονάχα ἄλογα καὶ βώδια ἔμεναν ἐκεῖ μέσα.

Ἐξαφνα ἓνα λαμπρὸ ἀστέρι ἔλαμψε στὸν οὐρανὸ κι οἱ ἄγγελοι ἔψαλλαν γλυκά.

Ἡ Παναγίτσα ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸ Θεῖο Βρέφος.

Οἱ βοσκοὶ ἄφησαν τὶς φωτιές τους, πλησίασαν τοὺς ἀγγέλους κι ἔψαλλαν μαζί τους..

Κι αὐτὰ ἐγιναν κάποτε, ἓναν καιρὸ, σὲ μιὰ πόλημακρινὴ καὶ ἱερή, τὴν Βηθλεέμ!..

Στὴν Ἐκκλησία.

Μὲ τὴν ὁμορφὴ ἱστορία τῆς γιαγιάς ἔκλεισαν τὰ ματάκια τῶν παιδιῶν σιγά-σιγά. Καὶ βρέθηκαν μὲ τὸ ὄνειρό τους πέρα μακριὰ στὴν Βηθλεέμ, μὲ τοὺς βοσκούς, τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸ μικρὸ Χριστό.

Ἔξαφνα: «Ντιν-ντάν!.. Ντιν-ντάν!.. χτυποῦν οἱ καμπάνες μέσα στὴ νύχτα. Γεμίζουν τὸν ἀέρα ἀπὸ χαρὰ. Διαλαλοῦν τὴ Θεία Γέννηση.

Τὰ παιδιὰ ξύπνησαν, ντύθηκαν κι ἔτρεξαν στὴν ἐκκλησία. Τὰ δέχτηκε ὀλόφωτη.

Τὸ λιβάνι μοσχοβολοῦσε παντοῦ.

Στὸ τέλος ὁ παππᾶς εὐλογεῖ τὸν κόσμον κι εὐχεται: «Καλὰ Χριστοῦγεννα».

Στὴ φύσι.

Τὸ βράδυ τὸ Χριστουγεννιάτικο ἔπεσε χιόνι.

Ἦσαν ὀλόλευκα καὶ καθαρὰ.

Μόνο τὰ πουλάκια τὸ πατοῦσαν μὲ τὰ γυμνά τους πόδια κι ἄφηναν ἴχνη ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τὸ εἶχαν πάρει θαρρεῖς γιὰ παιγνίδι.

Ἴσως καὶ νὰ ἔγραφαν στὴ δική τους γραφή:

.. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα
γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ἦλοι γιορτάζουν τώρα,
σ' ὄλα τὰ σπίτια φῶς!.

Στό σχολείο

Τὸ ἀπόγευμα ὄλα τὰ παι-
διὰ μαζεύτηκαν στὸ σχολεῖο.
Εἶχαν γιορτὴ.

Τί ὁμορφα, πὸ ἦσαν ὄλα
ἐκεῖ μέσα!..

Κι ἀπ' ὄλα τὰ ὁμορφα πιὸ
ὁμορφο τὸ Δέντρο. Ἰδία νυ-
φούλα, στολισμένη μὲ κάθε
λογῆς δῶρα καὶ παιγνίδια.

Τὰ παιδιὰ ἐψαλλαν γλυκὰ
ὕμνους, σὰν τὰ ἀγγελάκια.

Ἔστερα τὸ καθένα πῆρε
τὸ δῶρο του.

Ἄπλωνε τὸ μικρούλι του
χεράκι κι ἐπαιρνε ἕναν ἀριθμό.
Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ἦταν ἐπάνω
σὲ κάποιον δῶρο.

Τὸ ἐπαιρνε μὲ ἀγνή χαρὰ
σὰν νὰ τοῦ τὸ ἔδινε ἡ χάρη
τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ τέλος τὰ κλαδιὰ ἔμει-
ναν γυμνά.

Πρωτοχρονιά

Τὰ παιδιὰ κάθονται καὶ μετροῦν τὶς ἡμέρες μίᾱ-μίᾱ.
— Τέσσερες ... Τρεῖς ... Δύο ... Παραμονή!..

Ἐφτασε ἡ μεγάλη ἡμέρα.

Παιδικές φωνούλες ψάλλουν :

— Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται!...

Κι αὐτὸ γίνεται ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι ὅλη τὴν ἡμέρα, ὥσπου στὸ τέλος βραχνιάζουν..

Τὸ βράδυ τῆς Παραμονῆς κοιμήθηκαν ὅλα κουρασμένα, ἀλλὰ ἤσυχᾱ.

Χωρὶς ἄλλο ὁ Ἅι-Βασίλης δὲν θὰ τὰ ξεχάσῃ. Θὰ τὰ θυμηθῆ λίγο-πολύ ὅλα!..

Ἅγιε Βασίλη

Ἀπόψε, Ἅι-Βασίλη μου,
ἔλα, σὲ περιμένω.
Θὰ ἔχω ἀναμμένο
τὸ τζάκι στὴ γωνιά.

Ἄολα τριγύρω κάτασπρα,
τὰ σκέπασε τὸ χιόνι.
Ἐλα, γιατί τελειώνει
σὲ λίγο ἢ χρονιά.

Ἐλα, Ἅγιε Βασίλη μου,
γιατί περνᾶ ἡ ὥρα
καὶ φέρε μας τὰ δῶρα
γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

(Φ. Κριτέλης)

Μιά δύσκολη έκλογη

Ἐπί δέκα ὀλόκληρα λεπτά ὁ Παυλάκης στέκει ἀκίνητος μπροστά στη βιτρίνα τοῦ κύρ-Πέτρου.

Ὁ κύρ-Πέτρος πουλάει ἀπ' ὄλα: παιγνίδια, τετράδια, μολύβια, καπελλάκια, ἀθλητικές μπλοῦζες...

— Παυλάκη!. τοῦ ψιθυρίζει ἕνα κόκκινο αὐτοκίνητάκι μὲ μιά λεπτή φωνίτσα, πού ἐνοιωθε νὰ περνᾷ τὸ τζάμι. Σὲ λίγο εἶναι ἡ γιορτή σου. Πὲς στὸν πατέρα σου, ὅτι μὲ θέλεις...

— Παυλάκη!.. Ἕνα ὠραῖο ζευγάρι ἀπὸ γούνινα γάντια, τοῦ μιλοῦσε τώρα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς βιτρίνας. Πὲς στη μητέρα σου, ὅτι μᾶς χρειάζεσαι.

— Κοίταξε πόσο εἶμαι ὁμορφο, λαμπερό, μὲ τέσσερες λαστιχένιες ρόδες!.. εἶπε πάλι τὸ αὐτοκίνητο.

— Πρόσεξε πόσο ἄσπρη καὶ ζεστή γούνα ἔχομε μέσα!.. μουρμούρισαν καὶ τὰ γάντια.

— Σκέψου πόσο θὰ παίξεις μὲ τοὺς φίλους σου. Κανέναν τους δὲν ἔχει τόσο ὠραῖο αὐτοκίνητο. Καὶ τί γραμμὴ!. Κομπή, ἀεροδυναμικὴ!.. συνέχισε τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Παῦλος τὸ εἶχε τώρα ἀποφασίσει. Θὰ ζητοῦσε ὡς δῶρο τὸ αὐτοκίνητο.

— Παῦλο!.. λένε πάλι τὰ γάντια. Σκέψου τὸ κρῦο, πού θὰ κάνη ἀργότερα, ὅταν θὰ πηγαίνης πρῶτὸ στὸ σχολεῖο. Δὲν ἀποκλείεται νὰ σοῦ κάμη χιονίστρες!..

Κι ὁ Παῦλος γυρίζει τὸ κεφάλι του μιά ἐδῶ, μιά ἐκεῖ, ὅπως τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ρολογιοῦ. Δὲν ξέρει ποιὸ νὰ κοιτάξῃ καὶ ποιὸ ν' ἀκούσῃ: τὴ χαρὰ τοῦ παιγνιδιοῦ ἢ ἐκεῖνη, πού χαρίζει ἢ γλυκεῖα ζεστασιά..

Ἡ βιτρίνα

Μέσ' στη βιτρίνα χίλια δυὸ
πράγματα λάμπουν τώρα:
κοῦκλες, κεντήματα σωρό,
τόπια καὶ ἄλλα δῶρα.

*Ἀχ, νὰ μπορούσα μ' ὄλα αὐτὰ
χρυσὰ πανέρια νὰ γεμίσω,

νὰ τρέξω στὰ φτωχὰ παιδιὰ
κι ἀπλόχερα νὰ τὰ χαρίσω!

Νὰ τὰ σκορπίσω ὄλα αὐτὰ
τὰ δῶρα στὰ μικρὰ παιδάκια
κι ἕνα χαμόγελο νὰ ἰδῶ
σὲ δυὸ μικρὰ χλωμὰ χειλάκια...

(Στ. Μπολέτσης)

Ἡ νύχτα τῶν δώρων

Ἐφτασε ἡ μεγάλη νύχτα, ἡ νύχτα τῶν δώρων!

Ὅλα τὰ παιδάκια θὰ κοιμηθοῦν ἤσυχα τὸ βράδυ αὐτό, γιὰ νὰ βροῦν τὸ πρωὶ τὸ δωράκι τους γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

Θέλουν νὰ εἰποῦν, πῶς τὰ δῶρα τὰ φέρνει ὁ Ἅι-Βασίλης. Καὶ βέβαια αὐτὸς ὁ καλὸς Ἅγιος τὰ φέρνει. Καὶ τὴ βραδιά αὐτὴ παίρνει τὴ μορφή τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας.

Πάντως ἡ μητέρα, καθὼς μπήκε ξαφνικά στὴν κρεβατοκάμαρα τῶν παιδιῶν, βρῆκε τὸν Μίμη νὰ κάνη μιὰ παράξενη δουλειά. Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ντουλάπας ὅλες τὶς κάλτσες καὶ τὶς ἐξέταζε μὲ προσοχή.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Μίμη; τοῦ λέει παραξενεμένη.

Ὁ Μίμης ἔμεινε σαστισμένος καὶ κατακόκκινος, μὲ μιὰ κάλτσα στὸ χέρι.

Εἶπε ὁμῶς τὴν ἀλήθεια:

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὴ μεγαλύτερη κάλτσα, μητερούλα. Ξέρεις ἀπόψε ἔρχεται ὁ Ἅι-Βασίλης καὶ πρέπει νὰ βρῆ μιὰ μεγάλη κάλτσα γιὰ νὰ... τὴ γεμίση δῶρα.

Ἡ μητέρα γέλασε μὲ τὴν καρδιά της καὶ τοῦ λέει:

— Μὰ ὁ Ἅι Βασίλης, Μίμη μου, δὲν κοιτάζει τὶς μεγάλες κάλτσες, ἀλλὰ τὴν καλὴ καρδιά. Ὅταν εἶσαι κακός, βάλε ὅσο μεγάλη κάλτσα θέλεις. Δὲν θὰ βρῆς τίποτα...

Ὁ Μίμης κοίταξε πάλι τὶς κάλτσες.

Πρὶν ἀποφασίσῃ, ἔπρεπε νὰ σκεφτῆ τὶ εἶχε κάνει.

Σκέφτηκε καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ βάλῃ μιὰ μέτρια κάλτσα: οὔτε μεγάλη, οὔτε μικρὴ!..

Τὰ παιδιά τοῦ γέρο-Χρόνου

Ὁ γέρο-Χρόνος ἔχει τέσσερα παιδιά: τὴν ἀνοιξη, τὸ καλοκαίρι, τὸ φθινόπωρο καὶ τὸν χειμῶνα.

Τὰ τέσσερα αὐτὰ παιδιά εἶναι οἱ ἐποχές.

Κάθε ἐποχὴ ἔχει ἀπὸ τρία παιδιά, τοὺς μῆνες. Οἱ μῆνες πάλι ἔχουν παιδιά τὶς ἑβδομάδες καὶ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες.

Οἱ ἐποχές εἶναι πολὺ ἀγαπημένα ἀδέρφια. Κρατοῦνται χέρι-χέρι καὶ κάθε χρόνο κάνουν τὸν γύρο τοὺς ἐπάνω στὴ γῆ.

Παρ' ὅλο ὅμως πού εἶναι ἀδέρφια, δὲ μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους.

Ἡ **Ἀνοιξη** εἶναι ἡ χαϊδεμένη μοναχοκόρη. Εἶναι μιὰ ὁμορφὴ καὶ γλυκεῖα κόρη. Ἀγαπᾷ τὰ φανταχτερὰ φορέματα καὶ τὰ πολύχρωμα στολίδια. Στολίζεται μὲ ἀνθισμένα κλαδιά καὶ λουλούδια. Ἀρωματίζεται μὲ λογιῆς-λογιῆς ἀρώματα. Ἀπ' ὅπου περνᾷ, χαρίζει ζωὴ καὶ χαρὰ. Ὅλα τὴν χαιρετοῦν. Τὰ σύννεφα τὴν δροσιίζουν. Τὸ ἀεράκι τὴ χαϊδεύει.

Τὸ **Καλοκαίρι** εἶναι ἓνα ἀγόρι ὠραῖο, φιλότιμο κι ἐργατικό. Ἐργάζεται μέρα καὶ νύχτα νὰ ὠριμάσῃ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ φρούτα. Τοῦ ἀρέσει νὰ ντύνεται μὲ μεστωμένα χρυσοκίτρινα στάχυα καὶ νὰ τοῦ τραγουδοῦν τζιτζίκια.

Τὸ **Φθινόπωρο** κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του κάθε λογιῆς φρούτα καὶ στολίζεται μὲ σταφύλια καὶ χρυσάνθεμα. Εἶναι ἓνα ἀγόρι φιλότιμο καὶ περιποιητικό. Ὁ ἥλιος τὸ λούζει ἀκόμα, τὸ πρωτοβρόχι τὸ δροσιίζει, ἀλλὰ τὰ πουλάκια τὸ ἀποχαιρετοῦν.

Ὁ **Χειμῶνας** χαίρεται νὰ ζῆ σὲ κρυστάλλινα παλάτια καὶ ν' ἀκούῃ παραμῦθια. Σκορπᾷ παντοῦ χιόνια καὶ βοριάδες, πού παγώνουν τ' ἀρνάκια. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως εἶναι ἓνας σωστὸς γλεντοκόπος, πού ξοδεύει ὅ,τι τὰ ἄλλα ἀδέρφια του μαζεῦουν.

Ἡ παλιά κούκλα

Σήμερα ἡ Μαρία ἔχει τὰ γενέθλιά της.

Τῆς ἔφεραν πολλὰ δῶρα καὶ τῆς ἔδωσαν περισσότερες εὐχές.

Μὰ ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα της ξεχώρισε τρεῖς κούκλες, πολὺ-πολὺ ὀμορφες.

Τὴν πρώτη τῆς τὴ χάρισε ἡ θεία Ἄννα. Ἔχει γαλανὸ φορεματάκι, κλείνει τὰ μάτια της καὶ ψιθυρίζει: Μαμά!

Τὴ δεύτερη τῆς τὴν ἔστειλε ἡ θεία Ἐλένη. Εἶναι ντυμένη στὰ ἄσπρα κι ἔχει μιὰ ὀμορφή μικρὴ γουνίτσα.

Ἡ τρίτη, ντυμένη μὲ μιὰ μακρυὰ φούστα κεντημένη καὶ μιὰ ἄσπρη μπλούζα σὰν τὸ γάλα, εἶναι δῶρο τῆς θείας Καλῆς.

Ἡ Μαρία εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη.

Βάζει τίς τρεῖς κούκλες της στὸ καρροτσάκι καὶ τίς πηγαίνει περίπατο ὡς τὸ σπίτι τῆς γιαγιάς.

— Ποιὰ σοῦ ἀρέσει περισσότερο; τὴ ρώτησε ἡ γιαγιά.

Ἡ Μαρία ἔγινε κατακόκκινη καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Τί σοῦ συμβαίνει; Πές μου!.. τῆς λέει ἡ γιαγιά.

Τότε ἡ Μαρία ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ ἀμαξάκι της κάτι τὸ πολὺ σκοῦρο. Ἔμοιαζε μὲ δεματάκι ἀπὸ κουρέλια.

Ἡ γιαγιά τὸ πῆρε στὰ χέρια καὶ εἶδε πὼς ἦταν μιὰ παλιά κούκλα. Δὲν εἶχε πόδια. Τὸ χεράκι της ἦταν σπασμένο. Μιὰ μεγάλη τρύπα ἔχασκε στὸ κεφάλι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ παλιά μου κούκλα, ἐξήγησε ἡ Μαρία μὲ ἀναστεναγμό. Τὴν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλες!..

Τὸ νόστιμο φαγητό

Ἡ Ἄννα δὲν ἐννοεῖ νὰ φάη τὸ φαγητό της μὲ τὸ καλό.

— Αὐτὴ ἡ σούπα δὲν μ' ἀρέσει κι ἐξ ἄλλου δὲν πεινώ !
εἶπε καὶ σήμερα στὴ μητέρα της.

— Καλά, εἶπε ἡ μητέρα. Τὸ βράδυ θὰ σοῦ ἐτοιμάσω μιὰ
πολὺ νόστιμη σούπα. Μιά δὲ καὶ δὲν πεινάς, ἔλα μαζί μου.

Πῆγαν στὸν κῆπο καὶ ἄρχισαν νὰ ξεριζώνουν τὰ
ἄγρια χόρτα, πὺ εἶχαν φυτρώσει ἀνάμεσα στὰ λαχανικά,
στὰ μπιζέλια, στὸν μαϊντανό, παντοῦ.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ κράτησε πολλὲς ὥρες.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι, ἦταν ἡ ὥρα τοῦ βραδινοῦ
φαγητοῦ.

Ἡ Ἄννα κάθισε στὸ τραπέζι σὰν πεινασμένος λύκος!.

Ἡ μητέρα ξαναζέστανε τὴν μεσημεριανὴ σούπα καὶ
τὴν πρόσφερε στὴν κόρη της.

Ἡ Ἄννα μὲ τὴν πρώτη κουταλιὰ ἔβγαλε τὸ συμπέ-
ρασμα:

— Αὐτὴ μάλιστα. Εἶναι πολὺ καλὴ σούπα!..

Καὶ ἄδειασε τὸ πιάτο.

Ἡ μητέρα τῆς εἶπε γελαστὴ:

— Ἡ σούπα, πὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, Ἄννα, εἶναι ἡ ἴδια
σούπα, τὴν ὁποία ἄφησες τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖνο, πὺ ἄλλαξε,
εἶναι ἡ ὄρεξη. Μὲ τὴ δουλειὰ ἀνοίγει κι αὐτὴ καὶ τότε ὄλα
φαίνονται νόστιμα κι ὠραία.

Οι δέκα μικροί εργάτες

✦ Ἡ μικρὴ μας Ἑλλη κάθεται καὶ κλαίει. Κλαίει, ὄχι γιατί δὲν τὴν παίζουν οἱ φιλενάδες της, ἀλλὰ γιατί δὲν μπορεῖ νὰ κάμη τίποτε μόνῃ της.

Δὲ μπορεῖ νὰ πλυθῆ, οὔτε νὰ χτενιστῆ. Ἀφήνει τὰ ρούχα καὶ τὰ παπούτσια της ἐδῶ κι ἐκεῖ. Πετᾶει τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά της ὅπου τύχη. Ἐπειτα χάνει ὧρες γιὰ νὰ βρῆ τὸ κάθε τί.

— Ὅταν θὰ γίνω πιὸ ἄξια ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ πιὸ γρήγορη ἀπὸ τὸν ἄνεμο, συλλογίζεται, τότε ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Κι ἐπειδὴ αὐτὸ δὲ γίνεται, ἡ Ἑλλη κάθεται καὶ κλαίει. Κλαίει μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα καὶ τὰ δαχτυλάκια της ἄνεργα.

Ἀπόψε ἡ μητέρα της τὴ μάλλωσε πολὺ. Ἡ μικρὴ Ἑλλη εἶναι ἀπαρηγόρητη. Τὰ δάκρυά της κυλοῦν σάν στρογγυλὰ μαργαριτάρια στὰ ρόδινα μαγουλάκια της καὶ βρέχουν τὸ μαξιλάρι.

Ἔτσι τὴν πῆρε ὁ ὕπνος !...

Ἐκεῖ πιά λέει τὸν πόνο τῆς σὲ μιὰ καλὴ νεράιδα, ποῦ τῆς χαμογελά. Στὸ τέλος τῆς λέει ἐκείνη :

— Καλὴ μου Ἕλλη, δὲν εἶναι τίποτε τὸ ἀσυνήθιστο. Ἄφησες τὴν τεμπελιά νὰ φωλιάσῃ μέσα σου καὶ νὰ σοῦ γίνῃ συνήθεια. Μὰ ἔννοια σου. Ἔχω δέκα μικροὺς ἐργάτες. Θὰ σοῦ τοὺς δώσω γιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς διατάξῃς...

— Ποῦ εἶναι ; ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ Ἕλλη.

Ἡ νεράιδα σήκωσε τὰ χέρια τῆς. Ἀπὸ κάθε δαχτυλάκι τῆς ξεπετάχτηκε κι ἓνας μικρούλης νάνος. Δὲν εἶχαν ὅλοι τὸ ἴδιο ἀνάστημα. Οἱ δυὸ πρῶτοι μάλιστα ἦσαν μικροὶ καὶ χοντροί.

Ἀὐτοὶ ἐδῶ, λέει ἡ νεράιδα, εἶναι οἱ πιὸ δυνατοί. Λέγονται **ἀντίχειρες** καὶ θὰ σὲ βοηθοῦν σὲ ὅλες τὶς δουλειές. Οἱ ἄλλοι ἐκεῖ λέγονται **δειχτες** καὶ βοηθοῦν τοὺς ἀντίχειρες. Πιὸ πέρα εἶναι οἱ **μέσοι**, οἱ **παράμεσοι** καὶ τελευταῖοι οἱ **μικροί**. Αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ἐργάτες θὰ σοῦ τοὺς χαρίσω. Γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃς μάλιστα πάντα μαζί σου, νά... θὰ τοὺς κρύψω μέσα στὰ δέκα μικρὰ δαχτυλάκια σου. Ἐμπρός, δῶσε τους δουλειά! Μὴν τοὺς ἀφήσῃς ἀνεργούς καὶ ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ !...

Ἡ νεράιδα χάθηκε. Οἱ δέκα μικροὶ ἐργάτες χώθηκαν, θαρρεῖς, μέσα στὰ δαχτυλάκια τῆς. Γιατὶ τὸ πρῶι, ποῦ ξύπνησε ἡ Ἕλλη, δὲν ἔβλεπε παρὰ μονάχα αὐτά.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔλειπε ἡ μητέρα τῆς κι ἔμεινε μόνη στὸ σπίτι. Ταχτοποιήσε λοιπὸν ὅλα τὰ πράγματά τῆς, ἔπλυνε τὰ πιάτα, ξεσκόνισε, ἔβαλε ἄνθη στὸ τραπέζι.

Ἡ μητέρα γύρισε καὶ εἶδε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ.

Ἡ Ἕλλη νομίζει πὼς μέσα στὶς μισόκλειστες βλεφαρίδες τῆς διέκρινε στὰ χεῖλη τῆς μητέρας τὸ χαμόγελο τῆς νεράιδας.

Τὸ φιλι τῆς μητέρας ἦταν ἡ πιὸ καλὴ ἀμοιβὴ τῆς Ἕλλης !...

Τὸ σπαθὶ τῆς μητέρας

Τὰ παιδιά εἶναι στὸ κρεβάτι. Ὁ πατέρας βγῆκε ἔξω γιὰ δουλειά μετὰ τὸ δείπνο. Ἡ μητέρα ράβει.

Ἡ βελόνα εἶναι περασμένη μὲ κλωστή καὶ τρέχει μέσα ἔξω στὸ ὕφασμα. Κι ὅπως περνᾶ, σχηματίζει μιὰ σειρά ἀπὸ διάφορα σημεῖα.

Πόσο εἶναι μικρὴ ἡ βελόνα!. Φεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα, ὅταν δὲν ξέρη κανεὶς νὰ τὴν χρησιμοποιήσει.

Ἀλλὰ ἡ μητέρα γνωρίζει νὰ τὴ χρησιμοποιῆ τόσα χρόνια τώρα. Λέγει πὼς εἶναι τὸ σπαθὶ τῆς. Μὲ αὐτὸ τὸ σπαθὶ πολεμᾶ καὶ νικᾶει τὴ φτώχεια. Κάνει καινούργια ρούχα μεταποιεῖ τὰ παλιά..

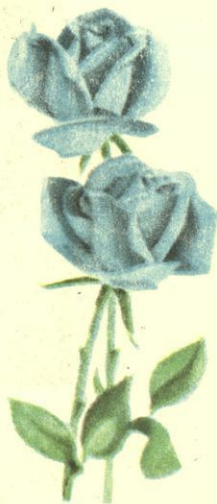
Μαννούλα...

— Μαννούλα, όλα τὰ λούλουδα
στο ἀγνό μας περιβόλι,
σήμερα κάνουν σχόλη,
πού σχόλη ἔχεις κι ἐσύ.

Κι ἐγὼ πῆγα στὰ πιὸ ὄμορφα,
τὰ σύναξα ἕνα-ἕνα
καὶ τὰ ἔφερα γιὰ σένα,
μαννούλα μου χρυσή.

Κι ἂν θές, μαννούλα, ἀγνότερο
λουλούδι στή γιορτὴ σου,
νά! πάρε τὸ παιδί σου
καὶ φίλα το γλυκά.

(Στ. Σπεράντσας)

Ἀπὸ ἀγάπη

Μιά φτωχὴ μητέρα εἶχε τέσσερα παιδιά. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔπλενε, καθάριζε, μαγεύεινε, ἔραβε.. Οὔτε στιγμή δὲν εἶχε ξεκούραση. Πότε νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἑνός, πότε τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, πότε νὰ χτενίσῃ τὴν μικρὴ ἢ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸ μωρό..

— Δυστυχισμένη, τῆς λέει μιὰ ἡμέρα ἡ γειτόνισσά της, ἐγὼ δὲν θὰ ἔκανα τὴ ζωὴ σου οὔτε γιὰ μιὰ λίρα τὴν ἡμέρα.

— Κι ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἔκανα οὔτε γιὰ δέκα! ἀπάντησε ἡ μητέρα.

— Τότε γιατί τὸ κάνεις; ξαναρώτησε ἑκπληκτὴ ἡ γειτόνισσα.

— Ἀπὸ ἀγάπη! ἀπάντησε ἡ μητέρα. Μονάχα ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τίς θυσίες μας γιὰ ἐκείνους, πού ἀγαπᾶμε..

Μητέρα και παιδί

Θυμάμαι συχνά τις φροντίδες τής μαννούλας μου, όταν ήμουν παιδί.

Όταν κουραζόμουν από τὰ παιγνίδια, καθόμουν στην μικρή παιδική μου πολυθρόνα.

Άκίνητος, ήσυχος, άκουα τήν φωνή τής μαννούλας μου, τήν φωνή τήν άξεχαστη.

Σιγά-σιγά τὰ μάτια μου έκλειναν άπ' τήν κούραση. Τότε γλιστρούσα ήσυχα-ήσυχα στο πάτωμα, πήγαινα σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα και πλάγιαζα άναπαυτικά.

— Κοιμάσαι, μικρό μου; μου έλεγε ή μητέρα. Πήγαινε, χρυσό μου, στο κρεβατάκι σου νά κοιμηθής!..

— Δέν νυστάζω, μαννούλα!..

Όνειρα γλυκά γεμίζουν τήν φαντασία μου. Ό γλυκός παιδικός ύπνος μου κλείνει τὰ βλέφαρα. Άποκοιμιέμαι. Νοιώθω έπάνω μου, μέσα στον ύπνο μου, ένα χέρι. Είναι τó χέρι τής μαννούλας μου. Με τὰ χάδια της χύνει έπάνω μου όλη τήν στοργή και τήν άγάπη...

Και κοιμισμένος τὸ ἀρπάζω καὶ τὸ σφίγγω δυνατὰ στὰ χεῖλη μου.

Ὅλοι ἔφυγαν πιά ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Μιά λαμπάδα μόνο καίει. Ἡ μαννούλα μου ζαρώνει στὴν πολυθρόνα μου. Μοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά καὶ μουρμουρίζει μὲ τὴν ὁμορφή, τὴν ἀξέχαστη φωνή της :

— Σήκω, ψυχούλα μου. Πήγαινε στὸ κρεβατάκι σου ! . .
Δὲν κινουῦμαι. Ὅμως φιλῶ τὸ χέρι της πιὸ δυνατὰ.

— Σήκω, ἄγγελέ μου ! . .

Δὲν ἀρνοῦμαι πιά. Σηκώνομαι μ' ἓνα πήδημα, ρίχνω τὰ χέρια μου γύρω στὸ λαιμὸ της, σφίγγομαι ἐπάνω της καὶ ψιθυρίζω :

— Μάννα, μαννούλα, πόσο σ' ἀγαπῶ ! . .

Γελᾷ μὲ τὸ θεῖο χαμόγελό της ἐκείνη, πιάνει τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δύο της χέρια, φιλεῖ τὸ μέτωπό μου καὶ μὲ καθίζει στὰ γόνατά της.

— Μ' ἀγαπᾶς πολὺ ; μὲ ρωτᾷ .

Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή κι ἔπειτα ξαναλέει :

— Ἀγάπα με πολὺ, ἀγάπα με πάντα. Μὴ μὲ λησμονήσης ποτέ ! Κι ὅταν πιά δὲν θὰ ἔχης μαννούλα, δὲν θὰ μὲ ξεχάσης, ἔ ; . . Ἔτσι, μικρὸ μου ; . .

Καὶ μὲ φιλεῖ πιὸ τρυφερά.

— ὦ, μὴν τὸ λές αὐτό, μαννούλα ! . . φωνάζω.

Φιλῶ τὰ χέρια της κι ἄφθονα δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Κι ὅμως δὲν ἤμουν λυπημένος τότε. Ἦμουν γεμάτος χαρά !

Ἄπ' ὅλα τὰ γλυκύτερα,
γλυκύτερη εἶν' ἡ μάννα.

Είμαι ένα μικρό παιδάκι
μὲ ματάκια γαλανά,
μ' ἕνα ρόδο στοματάκι
καὶ μὲ μιὰ χρυσή μαμά.

Φτωχό, μ' ὄλο τὸ χρυσάφι
στὰ σγουρά μου τὰ μαλλιά,
τρέχω, τρέχω σὰν ἐλάφι
σ' ὄλη μας τὴν γειτονιά.

Ἐάν στὰ μάτια μου θολώση
τὸ ζαφείρι μιὰ σταλιά,
τρυφερά θὰ τὸ στεγνώση
ἡ μαμά μου μὲ φιλιά.

Πῶς μὲ λένε ;... Οἱ γειτόνοι
μὲ φωνάζουνε Στρατή,
μὰ ἡ μαμά σὰν μὲ σηκώνει
«θησαυρό» μὲ λέει, γιατί ;

(Ρίτα Μπούμη)

Ὁ θησαυρός

Ἡ μαμά μου

Κι ἂν μοῦ χτίσετε παλάτια
καὶ μοῦ πῆτε : «κάτσε ἐδῶ»,
δὲ γυρνῶ τὰ δύο μου μάτια
μιὰ στιγμούλα νὰ τὰ ἰδῶ.

Κι ἂν μοῦ χτίσετε ἕνα θρόνο
μὲ χρυσάφι καπνιστό,

μηδ' αὐτὸν - σᾶς βεβαιώνω -
δὲ θε νὰ τὸν λιμπιστῶ.

Καθενὸς πουλιοῦ τ' ἀρέσει
μόνο ἡ ἴδια του φωλιά.
Μένα μοναχὰ μιὰ θέση :
τῆς μαμᾶς μου ἡ ἀγκαλιά.

(Γ. Βιζυηνός)

Τὸ πιὸ ὁμορφο ὄνειρο

Ὁ Νίκος κι ὁ Γιάννης εἶναι δυὸ δίδυμα ἀδελφάκια, ποὺ τὸ καθένα ἔχει τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἐλαττώματά του.

Ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία βέβαια καὶ μοιάζουν σὲ ὅλα. Τὸ καθένα ὅμως θέλει νὰ εἶναι πιὸ δυνατὸ ἢ πιὸ σπουδαῖο ἢ πιὸ γρήγορο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δικαστὴς γίνεται ἡ μητέρα.

— Μητέρα, ποιὸς ἔκαμε τὸ καλῦτερο σχέδιο, ποιὸς πῆ-
δησε ψηλότερα, ποιὸς ἀπαγγέλλει καλῦτερα τὸ ποίημα...

Κι ἡ μητέρα δικάζει πάντα δίκαια καὶ σωστά.

Μιὰ ἡμέρα δὲν ἤξεραν τί νὰ βροῦν γιὰ συναγωνισμό.

Ὁ Γιάννης τότε ἔριξε μιὰ ἰδέα:

Ποιὸς θὰ ἔβλεπε τὸ πιὸ ὁμορφο ὄνειρο!..

— Πῶς θὰ γίνῃ; ρωτᾷ ὁ Νίκος.

— Νά, τὸ πρῶι ποὺ θὰ ξυπνήσωμε, θὰ διηγηθοῦμε τὰ ὄνειρά μας στὴ μητέρα καὶ ἐκείνη θὰ κρίνῃ.

Ἀπὸ τότε, κάθε πρῶι, μόλις ἀνοίγαν τὰ μάτια, ρωτοῦσαν:

— Εἶδες κανένα ὄνειρο;

— Ναι. εἶδα. Ἐσύ;

— Ὁχι!..

Κάποιο πρῶι ξύπνησαν μὲ μιὰ παράξενη ἔκφραση.

Ὁ Γιάννης λέει γρήγορα:

— Εἶδα ἓνα τόσο ὁμορφο ὄνειρο, ποὺ θὰ βγῶ νικητὴς!

— Κάνεις λάθος. Νικητὴς θὰ εἶμαι ἐγώ! λέει ὁ Νίκος
Τὸ ὄνειρό μου εἶναι τὸ ὠραιότερο τοῦ κόσμου.

— Ἄς πᾶμε στὴ μητέρα λοιπόν.

Πῆγαν στὴ μητέρα, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤθελε νὰ εἰπῆ
πρῶτος τὸ ὄνειρό του.

— Πές το ἐσύ!..

— Ὁχι, νὰ τὸ εἰπῆς ἐσύ πρῶτα.

— Ἄς τὸ εἰποῦμε μαζί: ἓνα, δύο, τρία!..

Τὰ παιδιὰ κοίταξαν τὴ μητέρα καὶ μὲ τὸ «τρία» ἄρχι-
σαν μαζί:

— Ὁνειρεύτηκα τὴ μητέρα!..

Κοιτάχτηκαν στὸ πρόσωπο ἀπορημένοι.

Εἶχαν ἰδῆ τὸ ἴδιο ὄνειρο!. Γι αὐτὸ καὶ ἦσαν τόσο σί-
γουροι γιὰ τὴν νίκη...

Ὁ μικρὸς ἄγγελος

Υπάρχει ἓνα μικρὸ ἄγγελουδι, πολὺ ὁμορφο, πολὺ εὐγενικὸ καὶ πολὺ ἀξιαγάπητο.

Βρίσκεται παντοῦ γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του στὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα.

Αὐτὸ φροντίζει γιὰ ὄλους: γιὰ τὴ μητέρα, γιὰ τὸν πατέρα, γιὰ τὴν μικρὴ ἀδελφή, γιὰ τὸν ἀπερίσκεπτο ἀδελφούλη.

Βλέπει ἓνα λουλούδι; Τὸ μαζεύει γιὰ τὴν μητέρα. Βγαίνει μαζί της; Τῆς κουβαλᾷ τὰ πακέττα. Χρειάζεται μιὰ βιαστικὴ δουλειά; Τρέχει γρήγορα νὰ τὴν τελειώσῃ!.

Ἔρχεται ἡ ὥρα, ποῦ θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας ἀπὸ τὴ δουλειά; Τὸ ἄγγελουδι τὸν περιμένει μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελο.

Κλαίει ἡ ἀδελφούλα, γιατί δὲν ἔχει τί νὰ κάνη; Τὸ ἄγγελουδι τῆς κάνει ἀστεία, τῆς τραγουδᾷ, παίζει μαζί της.

Κάνει ζημιές ὁ ἀδελφούλης; Τὸ ἄγγελουδι ἀγωνίζεται νὰ τὶς διορθώσῃ. Βρίσκει κάποιον τρόπο γιὰ νὰ τὸν πείσῃ ὥστε νὰ διασκεδάσῃ χωρὶς ζημιές. Τοῦ φέρνει περιοδικά, τοῦ λέει ἱστορίες, τοῦ κάνει ὁμορφα παιγνίδια.

Ποιὸ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸ ἄγγελουδι τῆς οἰκογενείας; Ὡ! αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ καθένας. Μπορεῖ νὰ εἶσαι κι ἐσύ!.

‘Ο άδελφούλης

‘Ο δρόμος ήταν μακρινός. ‘Ο άδελφούλης πολύ μικρός για να μπορῆ να βαδίζη μόνος και να ξεκουράζη τὴν καλὴ άδελφούλα του.

Κάποια στιγμή, μιὰ στιγμούλα μόνο, τὸν ἄφησε να βαδίση λίγο, να ξεμουδιάση αὐτὸς και να ξεκουραστῆ κι εκείνη.

‘Ο μικρούλης ἔκαμε μερικά βήματα κι ὕστερα σταμάτησε. Σήκωσε τὰ μικρὰ χεράκια κι εἶπε στὴν άδελφούλα του :

— Κουράστηκα!...

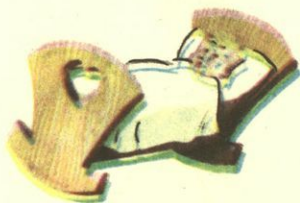
‘Η άδελφή τὸν πῆρε πάλι στὰ χέρια. ‘Ηταν πολὺ κουρασμένη κι ὁ δρόμος δὲν ἔλεγε να τελειώση.

Μιὰ γυναικούλα, πὺ εἶδε τὴν κουρασμένη μικρὴ, τῆς λέει :

— Ἄφησέ τον κάτω. Σοῦ δίνει μεγάλο βάρος αὐτὸ τὸ παιδί.

‘Η μικρούλα χαμογέλασε. Κούνησε τὸ κεφάλι κι ἐξήγησε :

— Δὲν εἶναι βαρὺς. Εἶναι ὁ άδελφούλης μου!..

ΜΧ Τὰ παπουτσάκια τῆς Αὐγῆς

Ὁ Νὰ χορέψη θέλει ἡ κόρη,
μὰ παπούτσια δὲν ἐφόρει.
Νὰ τῆς δώσω τὰ δικά μου,
δὲν χωροῦν τὴν πέρδικά μου.
Νὰ τὴν πάω στὸν τσαγκάρη,
νὰ τῆς κάνη ἓνα ζευγάρι. . .

Ἔτσι τραγουδοῦσε ἡ μητέρα ἓνα πρωινό. Σὲ λίγο βρισκόταν μὲ τὴν Αὐγὴ στὸν τσαγκάρη. Τῆς παράγγειλε ἓνα ζευγάρι ὁμορφα παπουτσάκια.

— Νὰ μοῦ ἔρχονται ἴσια-ἴσια στὰ πόδια! τοῦ λέει ἡ Αὐγὴ.

— Αὐτὸ μονάχα ἢ ποῦ θὰ εἶναι καὶ μαγικά!.. τῆς λέει ὁ τσαγκάρης χαμογελώντας.

— Δηλαδή;.. ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Αὐγὴ.

— Δηλαδή, τὰ παιδιά, ποῦ τὰ φοροῦν, πρέπει νὰ ἔχουν καλὴ καρδιά καὶ καλὲς σκέψεις. Τότε θὰ νοιώθουν πὼς πετοῦν μὲ τὰ παπουτσάκια τους. Ἄλλιῶς θὰ τὰ στενοχωροῦν!..

Ἡ Αὐγὴ ἔφυγε σκεπτικὴ. Δὲν ἤξερε ἂν τὴν πείραζε ὁ τσαγκάρης ἢ ἂν τῆς τὰ ἔλεγε στὰ σοβαρά.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἡ Αὐγὴ πῆγε στὴν ἐκκλησία. Φοροῦσε τὰ καινούργια τῆς παπουτσάκια καὶ νόμιζε πὼς πετοῦσε.

Στὴν ἐκκλησία ἔτυχε νὰ βρεθῆ κοντὰ στὴν Ἄννα. Εἶδε πὼς ἡ Ἄννα φοροῦσε παλιὰ παπούτσια καὶ χαμογέλασε.

Ἡ κακὴ αὐτὴ σκέψη τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ σὰν ἓνα σφίξιμο στὰ πόδια. Τόσο μάλιστα ἔνοιωθε νὰ τὴν σφίγγουν ποῦ ἀναγκάστηκε ν' ἀκουμπήσῃ τὸ χέρι τῆς ἐπάνω στὴ Μαρία.

Ἡ Μαρία τὴν κοίταξε τόσο γλυκὰ καὶ φιλικὰ, ποῦ ἔδιωξε ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Αὐγῆς τὴν κακὴ σκέψη. Τὰ παπούτσια τῆς τότε τῆς φαίνονταν ἀνάλαφρα κι εὐχάριστα.

Στὸ σπίτι μάλλωσε τὸν Πετράκη, ποῦ ἔπαιζε μὲ τὸ βιβλίο τῆς. Τὰ παπούτσια πάλι τὴν ἔσφιξαν.

— Γιατί νὰ γίνεται αὐτό; σκέφτηκε ἡ Αὐγὴ.

Ἦρθαν στὸν νοῦ της τὰ λόγια τοῦ τσαγκάρη.

— Μητέρα, τὰ παπούτσια μου εἶναι μαγικά, εἶπε στὴ μητέρα της. Μὲ σφίγγουν σὲ κάθε κακὴ σκέψη καὶ πράξη. Τὰ νοιώθω ἀνάλαφρα σὲ κάθε καλὴ. Ἄν φοροῦσαν ὅλα τὰ παιδιὰ τέτοια παπούτσια, θὰ ἤξεραν πότε εἶναι φρόνιμα καὶ πότε ἄταχτα.

Κι ἡ μητέρα τῆς λέει :

Ἄκουσε, Αὐγὴ. Μπορεῖ νὰ μὴ φοροῦν μαγικά παπούτσια. Ἔχουν ὅμως κάτι ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ μας. Μᾶς κάνει νὰ νοιώθωμε χαρὰ σὲ κάθε καλὴ πράξη καὶ στενοχώρια σὲ κάθε κακὴ. Α

— Πῶς τὸ λένε αὐτό, μητέρα;

— Συνείδηση, παιδί μου. Μ

Τὸ σπειρὶ καὶ τὸ χιόνι

Κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ἓνα σπειράκι σιταριοῦ γύρευε νὰ κοιμηθῆ.

Ἡ γῆ ὅμως ἦταν παγωμένη καὶ τὸ σπειρὶ θρηνοῦσε :

— Θέλω νὰ κοιμηθῶ κι ἡ παγωνιά μ' ἐμποδίζει.

Τὸ ἄκουσαν τὰ σύννεφα κι ἄφησαν νὰ πέση στὴ γῆ ἓνα πουπουλένιο πάπλωμα, καμωμένο ἀπὸ χίλιων λογιῶν ἀστράκια. Ἦταν τὸ χιόνι.

Ἡ γῆ σκεπᾶστηκε καὶ τὸ σπειρὶ κοιμήθηκε μὲ τὴν γλυκεῖα προσμονὴ τῆς ἀνοιξης.

‘Η άμυγδαλιά

Τοῦ Γενάρη ἡ άμυγδαλιά
μέ τῆ λουλουδένια χάρη
παίζει μέσ’ στήν άντηλιά
μέ τὸ χιόνι πῶχει πάρει.

Κι ἡ τρελλῆ άμυγδαλιά,
παιγνιδιάρρα κι ὄλο νάζι,
νά τοὺς πλέξη τῆ φωλιά
τ’ ἄσπρο πούπουλο τινάζει.

Κι ἦταν μιὰ τρελλῆ χαρά,
πού φτερούγιζαν τὰ κλώνια
καὶ άνθίζαν τὰ φτερά
φῶς, πουλιά, λουλούδια, χιόνια .

(‘Α. Κυριαζῆς)

Ἐπί τῶν λόγων ὡς τὰ ἔργα

Τὰ ποντικᾶκια ζοῦσαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα μέσα στὸ σπιτάκι αὐτό, ποῦ φιλοξενοῦσε ἕνα σωστὸ δράκο, τὸν Μαῦρο γάτο.

Οὔτε τὰ πιὸ σκοτεινὰ βράδια δὲν τολμοῦσαν νὰ ξεμυτίσουν ἀπὸ τὴν τρύπα τους, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ κομματιαστοῦν ἀπὸ τὰ νύχια του. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸν Μαῦρο. Πῶς ὅμως;

— Δὲν μένει τίποτα ἄλλο, εἶπε στὸ συμβούλιο ποῦ ἔκαμαν, ἕνα ἔξυπνο ποντικᾶκι, ἀπὸ τοῦ νὰ δέσωμε ἕνα κουδουνάκι στὴν οὐρὰ τοῦ γάτου. Μόλις θὰ κἀνὴ νὰ κινηθῆ, «ντρίγκ-ντρίγκ» τὸ κουδουνάκι, θὰ μᾶς εἰδοποιῆ ποῦ βρίσκεται.

Τὰ ποντικᾶκια χειροκρότησαν μὲ ἐνθουσιασμό τὴ σοφὴ ἰδέα.

Ὁ γέρο-πόντικας τότε ρώτησε:

— Πολὺ ἔξυπνη ἡ ἰδέα σου, ποντικούλη. Ποιὸς ὅμως θὰ κρεμάσῃ τὸ κουδούνι στὴν οὐρὰ τοῦ γάτου;

Ἅπαντα τὰ ποντικᾶκια βουβάθηκαν τότε. Κανένα δὲν ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ.

Ἐπί τῶν λόγων ὡς τὰ ἔργα ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση.

Ἡ Ἀποκριά

Ἐφτασε ἡ τρελλή Ἀποκριά.

Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὸν παιδικὸ χορὸ τοῦ σχολείου.
Τὰ περισσότερα εἶναι ντυμένα ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ ἔνδυμασίες ἀποκριάτικες.

Ἄγγελουδία μὲ ἄσπρα φτερά, κοῦκλες ξανθές, μικροὶ στρατηγοί, χαριτωμένες πεταλουδίτσες, Κινεζοπούλες μὲ τὸ περίεργο κιμονὸ καὶ μὲ φουρκέτες στὰ ἀνασηκωμένα μαλλιά, Τυρολέζες γεμίζουν σιγά-σιγά τὴ μεγάλη αἴθουσα.

Μὰ πιὸ πολὺ κυριαρχοῦν οἱ ἑλληνικὲς ἔνδυμασίες. Οἱ Τσολιάδες, οἱ Νησιώτες, οἱ Καραγκούνες, οἱ Μακεδονοπούλες...

Κι ὁ χορὸς ἀρχίζει.

Οἱ Ἑλληνοπούλες ἀρχίζουν τὸν συρτὸ καὶ δέχονται βροχὴ τὸν χαρτοπόλεμο. Ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι χοροί.

Τὸν χορὸ σχίζουν κάθε τόσο πράσινες καὶ κόκκινες σερπαντίνες. Γέλια, φωνές κι ἄθῶα ξεφωνητὰ τῶν μικρῶν παιδιῶν γεμίζουν τὴν αἴθουσα.

Κάποια στιγμή σταμάτησαν οἱ χοροὶ καὶ τὰ τραγούδια. Ἄνοιξε ἡ σκηνή. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κάθε τάξη θὰ ἐκτελοῦσε ἓνα σύντομο εὐθυμο πρόγραμμα.

Τὰ παιδιὰ τῆς Τρίτης εἶπαν ποιήματα:
Ἡ Αὐγὴ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα :

Ὁ μέρμηγκας μ' ἀπάντησε
στὸ δρόμο τὸν ἐπάνω.

Ἄρματα εἶχε κρεμαστὰ
καὶ πίσω τὰ μαλλιά του.

— Ποῦ πᾶς, ἀφέντη μέρμηγκα,
κι εἶσαι σφιχτὰ ζωσμένος,
σάν ἀστακὸς μὲ τ' ἄρματα
ἄρματοφορτωμένος ;

— Ἀμπέλι ἔχω στὴ Βλαχιά
καὶ πάω νὰ τὸ τρυγήσω,
γιατί κι ἐκεῖνο τὸ ἔρμηδο
ἐπρόκοψε ἐφέτος

κι άπ' τήν πολλή τήν προκοπή
έκαμε πέντε ρόγες.
Τή μιά νά φάω, νά χαρῶ,
τήν άλλη νά χαρίσω.
Τις τρεις νά βάλω νά λιαστούν
κι ύστερα νά πατήσω,
νά κάμω μουστο καί κρασι
τόν κάμπο νά γεμίσω.

Ο Τάκης είπε άλλο ποίημα :

Τρεις σπανοί άπό τήν πόλη
πέντε τρίχες είχαν όλοι.
Ήρθε κι ένας Τηνιακός,
πέντε τρίχες μοναχός.
— Βρέ, καλῶς τόν πολυγένη.
Άπό ποῦ μάς κατεβαίνει ; .
— Άπ' τήν Πόλη κατεβαίνω
καί στή Βενετιά πηγαίνω.
Πάω ν' άγοράσω χτένια
γιατί μ' έφαγαν τά γένεια ! . .

Ήρθε κατόπιν ό Παντελής κι είπε τό ποίημα :

Ψυχομαχοῦσε ό χαλκιάς
κι ή γύφτισσα τόν κλαίει.
— Έσὸ πεθαίνεις, μάστορα,
κι έμένα ποῦ μ' άφήνεις ;
— Σ' άφήνω τήν καλύβα μου
τήν χιλιοτρυπημένη,
νάχης τόν ήλιο μάγειρα
καί τή βροχή για πλύστρα
καί τόν άέρα σκουπιστή
καί τό χαλάζι φίλο ! . .

Ο Θωμάς είπε άλλο ποίημα .

Μιά Παρασκευή τό βράδυ
φεύγω, πάω στό παζάρι.

Ούτε κρέας, ούτε λάδι.
Τίποτα μέσ' στο παζάρι!..
Βρίσκω μιὰ παλιοκοκκάλα
καί τή βάζω στήν τσουκάλα.
Πέντε μέρες τήνε βράζω
καί στίς ἕξι τήνε βγάζω.
Στίς ἑπτὰ τήν ἀλατίζω,
κάθομαι, ξεκοκκαλίζω.
Μπαίνει τοῦ παπαῦ ὁ σκύλος
σάν παλιός καλός μου φίλος.
Παίρνει τήν παλιοκοκκάλα
ἀπό μέσ' ἀπ' τήν τσουκάλα.

Τέλος τὰ κορίτσια χόρεψαν μ' αὐτὸ τὸ τραγούδι:

Τριανταφυλλιά μου κόκκινη,
καί ποῦ νά σέ φυτέψω.
Νά σέ φυτέψω στό γιαλό,
φοβᾶμαι ἀπὸ τὸ κύμα.
Νά σέ φυτέψω στό βουνό,
φοβᾶμαι μὴν παγώσης.
Θά σέ φυτέψω σ' ἐκκλησιά,
σ' ὄμορφο μοναστήρι,
ἀνάμεσα σέ δυὸ μηλιές
καί δυὸ νεραντζοπούλες.

"Ἄλλα ποιήματα, ἄλλα τραγούδια." Ἄλλα γέλια κι ἄλλες χαρὲς χάρισαν οἱ ἄλλες τάξεις.

Ἀκολούθησε καί πάλι χορός, ποῦ κράτησε ὡς τὴν αὐγή.

Τότε παρέες -παρέες ἔφυγαν τὰ παιδιὰ γιὰ τὰ σπιτάκια τους.

Τὸ πῆνυμα

Γλυκὸ τοῦ Μάρτη μήνυμα
θ' ἀνθίς' ἢ πασχαλιά,
θὰ λυώσουν τ' ἄσπρα χιόνια
θὰ ῥθοῦν τὰ χελιδόνια.

Οἱ κάμποι θᾶναι πράσινοι,
θὰ κελαδοῦν πουλιὰ,
θὰ βγοῦν ἀνθάκια χίλια
καὶ τ' ἄσπρα χαμομήλια.

᾽Ωραία εἶν' ἡ ἀνοιξη
᾽ωραία εἶναι πολὺ.
κι εἶν' ἡ καρδιά μας ὅλη
κι αὐτὴ ἓνα περιβόλι.

(Στ. Μπολέτσης)

Είναι καιρός ;

- Είναι καιρός !.. είπε ή βιολέττα.
- Καιρός για ποιό πράγμα; τή ρωτᾶ τὸ διπλανὸ δέντρο.
- Νὰ ἀνθίσουν τὰ λουλούδια. Ἐγὼ κι ὅλας ἔχω ἐτοιμάσει δέκα φύλλα καὶ τέσσερα μπουμπούκια, πὺ εἶναι θαῦμα.
- Εἶναι νωρίς. Κοιμήσου. Ὁ χειμῶνας δὲν ἔφυγε ἀκόμα! συμβούλεψε τὸ δέντρο.
- Μπᾶ, ἐγὼ νοιώθω μιὰ γλυκειὰ ζεστασιά.
- Τὸ κρῦο εἶναι ὕπουλο. Βγαίνει τή νύχτα. Θέλει νὰ βλέπη γύρω του μονάχα τὰ ἄσπρα λουλούδια τῆς πάχνης. Κατάλαβες ;
- Ἡ βιολέττα βρίσκει φρόνιμα τὰ λόγια τῆς βελανιδιάς καὶ σωπαίνει.
- Ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ μικρούλα φλυαροῦσε :
- Ἡ χλόη εἶναι ἀκόμα ξερὴ. Οὐτ' ἓνα λουλουδάκι δὲν φαίνεται. Νόμιζα πὺς ἔφυγε ὁ χειμῶνας. Ποιὸς ξέρει πόσο κρῦο θὰ ὑποφέρωμε ἀκόμα.
- Ἐλα πάλι αὔριο !.. μουρμουρίζει ή βιολέττα.
- Κι ἀλήθεια τὸ ἄλλο πρωὶ ἔγινε τὸ θαῦμα.
- Ἡ βιολέττα εἶχε τέσσερα μπουμπούκια, πὺ ἀνοιξαν σὸ πρῶτο φιλι τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλίου.
- Ἡ μικρούλα ξαναγύρισε. Βλέπει τὶς βιολέττες καὶ τὶς μαζεύει μὲ χαρούμενα ξεφωνητά. Τὶς ἔφερε ἀμέσως στὴ μητέρα τῆς.
- Βλέπετε ; Ἦρθε ή ἀνοιξη !.. τῆς λέει.
- Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ κρῦο καὶ ή πάχνη ἔκαμαν τὰ πράσινα φύλλα νὰ τρέμουν, νὰ ὑποφέρουν, νὰ λυγίζουν.
- Ἡ βελανιδιά μάλλωσε τὴ βιολέττα :
- Βιάστηκες. Σὲ εἶχα προειδοποιήσει !..
- Δὲν πειράζει. Ἐπρεπε νὰ κάμω κάποιον εὐτυχισμένο.
- Τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Ἦταν καιρός !
- Καὶ κοιμήθηκε ἡσυχά - ἡσυχά...

Ἡ ᾽Ανοιξη στὴν ἐξοχὴ

Σήμερα ἦρθε ἡ ᾽Ανοιξη !

Σκόρπισε παντοῦ τὸ γέλιο της κι ἄρχισε νὰ τὰ ζεσταίνει ὅλα.

Τὰ χιόνια λιώνουν στὰ βουνά. Τὰ δάση, τὰ λιβάδια, οἱ κάμποι βάφονται στὰ πράσινα.

Γελᾷ ἡ νεραΐδα ᾽Ανοιξη κι ἀπ' τὸ στόμα της πέφτουν τριαντάφυλλα, ἄσπρα καὶ κόκκινα.

᾽Όλα τώρα ἦσαν ὁμορφα, ἀλλὰ ἔμεναν ἔρημα καὶ βουβά.

Τότε ἡ ᾽Ανοιξη φώναξε νὰ ἔρθουν τὰ πουλάκια.

Κοπαδάκια - κοπαδάκια ἄρχισαν νὰ καταφτάνουν τὰ ὁμορφα πουλάκια κι ἀμέσως βάλθηκαν νὰ χτίσουν τὶς φωλιές τους.

Δέντρα καὶ χλόη, ἄνθη καὶ πουλιά, ὅλα τραγουδοῦν τώρα, ὅλα γελοῦν καὶ ὅλα χαίρονται.

Ἡ ἐκδρομὴ

Τὰ παιδὰ πῆγαν ἐκδρομὴ στὸ γειτονικὸ δάσος. Ἡ Ἄνοιξη φτάνει κι ὅλα εἶναι ὠραία ἐκεῖ.

Τὰ δέντρα εἶναι κοντὰ-κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο καὶ κάτω τὰ χορταράκια πράσινα.

— Τσὶν-τσόν!.. Τσὶν-τσόν!.. κελαδεῖ κάποιο πουλάκι, σὰν νὰ τοὺς λέη:

— Καλῶς ἦρθατε, παιδάκια.

— Φλί-φλί!.. Καλῶς ἦλθατε!.. λέει καὶ τὸ φλύαρο ρυάκι, καθὼς κυλᾷ τὰ ὀλογάργαρα νερά του.

— Τσβίτς-τσβίτς!.. ἀκούεται ἔξαφνα.

Ἦταν ἓνα χελιδονάκι, πὺ ἔφερε τὴν Ἄνοιξη.

— Κούκου... ἀπαντᾷ ἡ Ἄννα.

— Καλέ, δὲν λένε ἔτσι στὰ χελιδονάκια. Τοὺς λένε: «Καλῶς ἦρθατε!» τῆς λέει ὁ Μίμης.

— Καλῶς ἦρθατε!.. εἶπαν ὅλα τὰ παιδιὰ μαζὶ.

Κι ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν:

— Χελιδόνι μου γοργό,
ποῦρθες ἀπ' τὴν ἔρημο
κι ἀπ' τὰ μέρη τὰ θερμά,
τί καλὰ μᾶς ἔφερες;

— Τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ
καὶ τὰ κόκκινα αὐγά.
Ἄφησα σταφύλια-σῦκα
Πῆγα, ἦρθα, δὲν τὰ βρῆκα.

Ἡ καλύτερη ἐποχὴ

Ἦρθε ἡ Ἐνοιξη !

Ὁ Κωστάκης τρέχει στὰ λιβάδια, κυνηγᾷ πεταλοῦδες, κόβει λουλούδια. Ὦστερα γυρίζει στὸν πατέρα του καὶ λέει :

— Τί ὀμορφα πού εἶναι τὴν Ἐνοιξη!.. Πάντα Ἐνοιξη ἤθελα νὰ εἶναι!

Γράψε αὐτῆ σου τὴν ἐπιθυμία ἐδῶ!.. λέει ὁ πατέρας καὶ τοῦ δίνει ἓνα σημειωματάριο.

Ὁ Κώστας ἔγραψε :

— Ἐπιθυμῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ νὰ εἶναι πάντοτε Ἐνοιξη.

Εἶναι τώρα Καλοκαίρι.

Ὁ Κωστάκης τρέχει στὴν ἐξοχή, ψαρεύει, μαζεύει βατόμουρα, παίζει στὴ χλόη. Τὸ βράδυ, πού γύρισε στὸ σπίτι, λέει στὸν πατέρα του :

— Σήμερα χόρτασα παιγνίδια. Ἦθελα νὰ μὴν τελείωνε ποτὲ τὸ Καλοκαίρι.

Ὁ πατέρας τοῦ ἔδωσε τὸ σημειωματάριο νὰ γράψῃ κι αὐτῆ του τὴν σκέψη.

Νά και τὸ Φθινόπωρο.

Στὸ περιβόλι μάζεψαν τὰ ὄπωρικά. Τὰ ροδοκόκκινα μῆλα καὶ τὰ χρυσαφένια ἀπίδια ἀφήνουν τὸ ἄρωμά τους. Σὰν μέλι εἶναι γλυκὰ καὶ τὰ σταφύλια.

Ὁ Κωστάκης ἐνθουσιάζεται καὶ λέει στὸν πατέρα του:

— Σὰν τὸ Φθινόπωρο δὲν εἶναι ἐποχὴ ἄλλη. Ἔς ἦταν νὰ μὴν ἔφευγε ποτέ!..

Φυσικά ὁ πατέρας τοῦ ἔδωσε τὸ σημειωματάριο κι ἔγραψε κι αὐτὴ του τὴν ἐπιθυμία.

Ἔφτασε κι ὁ Χειμώνας.

Λευκὸ σεντόνι σκεπάζει τὴ γῆ. Κρυστάλλινοι πολυέλαιοι κρέμονται ἀπὸ τὰ κεραμίδια κι ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Ὁ Κωστάκης γυρίζει κατακόκκινος ἀπὸ τὸν χιονοπόλεμο στὸ σπίτι. Λέει πάλι στὸν πατέρα του:

— Ἄχ, τί ὄμορφα, πού εἶναι τὸν Χειμώνα!.. Ὅλο Χειμώνας ἤθελα νὰ ἦταν!..

Ὁ πατέρας γέλασε. Ἐβγαλε τὸ σημειωματάριο καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

Ὁ Κωστάκης εἶδε πὼς τὰ ἴδια πράγματα ἦταν γραμμένα γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές. Κατάλαβε τότε πὼς κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν χάρητις καὶ πὼς ὅλες μαζί κάνουν τὴν ποικιλία στὴ ζωὴ.

Ἡ χελιδονοφωλιά

Τὸ μικρὸ κανθαράκι κάθεται καὶ ξεκουράζεται κρυμμένο στὰ κεραμίδια.

Παρατηρεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὸ «πήγαινε κι ἔλα» τῶν χελιδονιῶν.

Ἀκριβῶς δὲ ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς στέγης εἶναι μιὰ χελιδονοφωλιά.

Πόση ἀγάπη καὶ στοργή, ἀλλὰ καὶ πόση κούραση γιὰ τὰ μικρὰ χελιδονάκια ἔκρυβε ἡ φωλίτσα ἐκείνη!..

Μὲ τὰ ράμφη τους μετέφεραν τὴ λάσπη καὶ τὴν ἔχτισαν. Μὲ ἄχυρα καὶ τρίχες τὴν ἔστρωσαν. Μὲ πούπουλα τὴν ἐντυσαν. Γέννησαν τὰ αὐγά τους, τὰ κλώσισαν κι ἔβγαλαν τὰ μικρὰ χελιδονάκια. Τώρα τὰ ταΐζουν μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ μεγάλη.

Τὸ κανθαράκι ξέρεي πῶς ἀργότερα οἱ ἡμέρες θὰ μικρῆνουν καὶ τὰ φύλλα θὰ ἀρχίσουν νὰ πέφτουν. Τότε τὰ μικρὰ χελιδονάκια θὰ ἔχουν μεγαλώσει καὶ πετάξει. Ἐπειτα θὰ ταξιδέψουν μακριὰ. Οἱ φωλιές θὰ μείνουν ἀδειανές. Καὶ τὴν ἀνοιξὴ θὰ ξαναγυρίσουν. Καὶ τότε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ θὰ ἀκουστοῦν οἱ χαρούμενες φωνούλες τους, ὅπως οἱ φωνές τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ἑλπίδας.

IV 'Η θυσία τῆς 'Ιφιγένειας

Α Ὄταν ὁ Πάρης ἔκλεψε τὴν ὠραία Ἑλένη ἀπὸ τὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ Μενελάου, ὄλοι οἱ Ἕλληνες ἀποφάσισαν νὰ ἐκδικηθοῦν, γιατί θεώρησαν σάν δική τους προσβολή τὴν πράξη αὐτὴ ἑνὸς βασιλόπουλου ~~βαρβάρων~~. Δ

Ο Μαζεύτηκαν στὴν Αὐλίδά καὶ περίμεναν ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο Ἀγαμέμνονα νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα γιὰ τὸ ξεκίνημα. Ο

Τοῦ κάκου ὅμως περίμεναν. Οἱ ἄνεμοι ἦσαν κλεισμένοι στὶς σπηλιές τους ἀπὸ τὸν Αἰόλο. Φύλλο δὲ σάλευε.

Ρώτησαν τὸν μάντη Κάλχα κι ἐκεῖνος τοὺς ἐξήγησε :

— Μιὰ ἡμέρα, πού ὁ βασιλιάς Ἀγαμέμνονας κυνηγοῦσε στὸ δάσος, βρῆκε ἕνα θαυμάσιο ἐλάφι καὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γοργὰ βέλη τὸ χτύπησε στὴν καρδιά καὶ τὸ σκότωσε. Ἡ Ἄρτεμη, πού ἦταν δική της τὸ ἐλάφι ἐκεῖνο, θύμωσε καὶ προστάζει πὼς τότε μονάχα ὁ στόλος τῶν Ἀχαιῶν θὰ μπορέσῃ νὰ ξανοιχτῇ στὸ πέλαγος, ὅταν ὁ Ἀγαμέμνονας θυσιάσῃ στὸ βωμὸ τῆς τῆς κόρης τοῦ Ἰφιγένεια.

Ὁ Ἀγαμέμνονας ἄκουσε πικραμένος τὰ λόγια αὐτὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι περισσότερο βασιλιάς παρὰ πατέρας. Κι ἔστειλε νὰ φέρουν τὴν κόρη του. Μ

Ὄταν ὁ στρατὸς εἶδε τὴν ὁμορφὴ κόρη, μουρμούρισε :

— Τέτοια πρέπει θυσία στὴ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ!

Ἡ Ἰφιγένεια, πού νόμιζε πὼς τὴν ἔφερε γιὰ νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸν Ἀχιλλεῖα, ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα της καὶ τὸν θερμοπαρακαλοῦσε :

— Μὴ μοῦ κόψῃς τὴ ζωὴ, πατέρα μου, ἐπάνω στὸν ἀνθὸ τῆς. Γιατί νὰ πληρώσω ἐγὼ τὸ σφάλμα τῆς Ἑλένης;

— Ὄχι, παιδί μου, τῆς λέει ὁ Ἀγαμέμνονας καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά του. Δὲν θυσιάζεσαι γιὰ τὴν Ἑλένη. Κοίταξε πόσα παλληκάρια πῆραν τὰ κοντάρια κι ἤρθαν μαζί μας. Ὡς κι ὁ βασιλιάς τῆς Πύλου μὲ τὰ χιονάτα μαλλιά καὶ τὴ φρόνιμη γνώση του ντύθηκε στὰ ἄρματα. Μὴν πιστέψῃς, πὼς ὄλοι ἄφησαν τὰ καλά τους γιὰ τὴν Ἑλένη. Ἦρ-

θαν για τήν τιμή τῆς Ἑλλάδας, πού θέλησε νά προσβάλῃ ὁ Τρωαδίτης βάρβαρος..

Πῶς μπορεῖ τώρα ὁ πατέρας σου νά τοὺς εἰπῇ: προτιμῶ τὴν ντροπὴ παρά νά χάσω τὴν κόρη μου!. Καὶ πῶς ἐσύ, κόρη τῶν Ἀτρειδῶν, θά καταδεχτῆς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, γιὰ νά σώσης τὴ ζωὴ σου, πού μπορεῖ αὖριο νά χάσης ἀπὸ τὴν παραμικρὴ αἰτία;..

Ἡ βασιλοπούλα τότε σήκωσε τὸ περήφανο κεφάλι της. Ἔδωσε στὸ κορμὶ της βασιλικὴ στάση κι εἶπε:

—Χιλιάδες Ἑλληνόπουλα φεύγουν γιὰ τὸν πόλεμο! Εἶναι γλυκὸ νά πεθαίνῃ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα του. Κι ἂν ἡ Ἄρτεμη τὸ σῶμα τοῦτο θέλῃ γιὰ τιμὴ, πῶς μπορεῖ θνητὴ κορούλα μιὰ θεὰ νά ἐμποδίσει;.. Τὸ ἔχει ἀνάγκη; Τὸ χαρίζω στὴν Ἑλλάδα τὸ κορμὶ. Θυσιάστε με καὶ νικᾶτε!..

Ἄφωνος ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιὰ του ὁ ἄτυχος πατέρας κι ἔσφιξε μέσα της τὴν ἐτοιμοθάνατη. Τὴ φίλησε καὶ τὴν ἔδωσε στὸν μάντη.

Ἐφτασαν ὅλοι στὸ δάσος τῆς Ἀρτέμιδας. Στὴ μέση ἦταν ὁ βωμὸς στεφανωμένος μὲ λουλούδια. Τριγύρω ἔστεκε ὁ στρατός.

Ὁ Κάλχας στεφάνωσε τὴν κόρη κι ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴν θυσία.

Ὁλος ὁ στρατὸς θαυμάζει τὴν ἥρωικὴ βασιλοπούλα. Ὁ Ἀχιλλέας φέρνει τὸ νερὸ τῆς θυσίας. Ὁ Κάλχας βάζει ἓνα στεφάνι στὸ κεφάλι τὸ ὀλόξανθο. Βαθειὰ σιωπὴ βασιλεύει.

Ὁ Κάλχας πάει νά κατεβάσῃ τὸ ξίφος ἐπάνω στὸν ὀλόασπρο λαιμὸ κι ὅλοι κλείνουν τὰ μάτια.

Κι ὅταν τὰ ἀνοιξαν, τί θαῦμα!..

Ἡ βασιλοπούλα εἶχε χαθῆ καὶ στὴ θέση της σπαρταροῦσε μιὰ χαριτωμένη ἐλαφίνα.

Ὅλοι χαίρονταν τώρα.

Μὲ τὸ τέλος τῆς θυσίας ἔτρεξαν ὅλοι πρὸς τὴ θάλασσα.

Οἱ ἄνεμοι φουσκώνουν τὰ λευκὰ πανιά καὶ σπρώχνουν τὰ γοργὰ καράβια πρὸς τὴν Τροία.

Ἑλληνοπούλα

Στῆς Ἑλλάδας τὸν ἀέρα
τὴν πρῶ·η ἔλαβα πνοή,
τὴν Ἑλλάδα ἔχω μητέρα,
τὴν Ἑλλάδα ἔχω ζωή.

Ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ κάλλος
σ' αὐτὴ βλάστησαν τῆ γῆ
κι ὅπου στοχασμὸς μεγάλος,
τὴν Ἑλλάδα ἔχει πηγὴ.

Καύχημά μου καὶ τιμὴ μου,
ποὺ σὲ Σὲ ἔχω γεννηθῆ,
σ' ὄνειρεύετ' ἡ ψυχὴ μου
δοξασμένη κι εὐτυχῆ.

(Ἄντ. Μάτσης)

Ἡ Ἐθνικὴ Γιορτὴ

Ἔφτασε ἡ Ἅγια Μέρα.

Πρῶι-πρῶι ξυπνᾶ ἡ Ἑλλάδα.

Ξυπνοὺν καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα.

Οἱ καμπάνες, οἱ μουσικὲς, τὰ πατριωτικὰ τραγούδια
διαλαλοῦν τὴ χαρὰ ὄλων.

Κι ὅλα σήμερα εἶναι γαλανόλευκα:

Ὁ γελαστὸς γαλανὸς οὐρανός.

Οἱ ἄσπρες βουνοκορφές κι ἡ γαλάζια θάλασσα.

Ἡ Γαλανόλευκη ποὺ ἀνεμίζει.

Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησί·α κι ἔπειτα στὴν
παρέλαση. Τραγουδοῦν:

«Ὅλη δόξα, ὄλη χάρη

Ἅγια Μέρα ξημερώνει!..»

Ἀπρίλης

Στὰ νέα χορταράκια
τρέχουν τὰ προβατάκια
καὶ στὸ πράσινο κλαδὶ
τὸ πουλάκι κελαδεῖ.

Τὸ χωράφι πρασινίζει
παπαρούνα κοκκινίζει
καὶ γελᾶ ὁ γαλανὸς
τῆς Ἑλλάδας οὐρανός.

(Α. Κατακουζηνός)

Μενεξές

Θαλασσιά ή φορεσιά του,
είναι όμορφη πολύ
κι είναι τόση ή μυρωδιά του
πού νομίζεις πώς μιλεί.

Μοιάζει πάντοτε με μάτι
ζωηρό και γαλανό,
μοιάζει πάντα με κομμάτι
άπο ξάστερο ούρανό.

(Ι. Πολέμης)

Οι μαργαρίτες της Παναγίας

Ήταν μιὰ όμορφη ήμέρα τοῦ Μάη. Ὁ οὐρανός ήταν καταγάλανος, τὰ λιβάδια πράσινα, τὰ λουλούδια άνθισμένα.

Σέ ένα άγρό, γεμάτο μαργαρίτες, πέρασε ή Παναγία με τὸ μικρὸ Χριστὸ στην άγκαλιά.

Οι μαργαρίτες άνοιξαν τὰ ματάκια τους άπο θαυμασμό. Δέν είχαν ποτέ τους ιδή μιὰ τόσο ωραία μητέρα, ούτε ένα τόσο χαριτωμένο μωρό.

Μιὰ μαργαρίτα πήρε θάρρος και ρώτησε δειλά.

«Ποιά είστε, κυρία μου ;»

Κι ἡ γλυκεῖα Παναγία ἀπάντησε εὐγενικά:

«Εἶμαι ἡ Παναγία, ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ».

Κι ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ πατήσῃ τὸ χορτάρι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς.

Ἔφτασε σὲ ἓνα μικρὸ λόφο, στὸν ὁποῖο ἀνθοῦσαν πλῆθος μαργαρίτες.

Τότε τὶς ρώτησε Ἐκείνη:

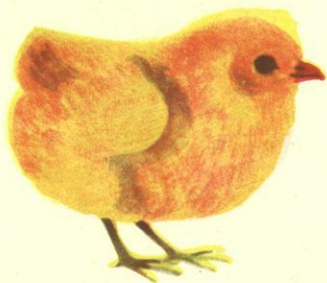
«Ξέρετε ποιά εἶμαι;»

«Καὶ βέβαια τὸ ξέρομε. Εἶσαι ἡ Παναγία, ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ!» ἀπάντησαν ὅλες μαζί, σὰν μιὰ τάξη ἀπὸ χαρούμενα παιδιά.

Τότε οἱ πρῶτες μαργαρίτες, αὐτὲς ποὺ δὲν εἶχαν γνωρίσει τὴν Παναγία, ἔγιναν κατακόκκινες ἀπὸ ντροπή.

Κι ἀπὸ τότε ὑπάρχουν μαργαρίτες ἄσπρες καὶ μαργαρίτες κόκκινες.

(Παράδοσης)

Λαμπρὴ

Νά! ἡ Λαμπρὴ μὲ τὰ λουλούδια!
Κόψετε, παιδιά, τὴν πασχαλιά
κι ὅλα μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια
ἐλάτε στῆς μαμᾶς τὴν ἀγκαλιά.

Σήμαντρα γλυκὰ χτυποῦν ἀκόμα
καὶ μοσχοβολοῦν οἱ ἐκκλησιές.
—Χριστὸς ἀνέστη! λέει τὸ κάθε στόμα,
λένε τὰ λουλούδια, τ' ἀεράκι, οἱ δροσιές.

(Δ. Σολωμὸς)

Τὸ Πάσχα

Εἶναι ἄνοιξη !

Ὁ ἀέρας μοσχομυρίζει ἀπὸ λουλούδια. Ὁ οὐρανὸς φεγγοβολεῖ μὲ τ' ἀστέρια του. Ἡ ἐκκλησία λάμπει μὲ τὰ κεριὰ καὶ τὰ καντήλια της.

Οἱ καμπάνες χτυποῦν!... Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πηγαίνουν νὰ κάνουν Ἀνάσταση.

Μικροὶ -μεγάλοι φοροῦν τὰ γιορτινά τους, κρατοῦν τὶς λαμπάδες στὰ χέρια καὶ περιμένουν χαρούμενοι.

Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα ὁ παπὰς ψέλνει τό: «Χριστὸς Ἀνέστη» στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας.

— Χριστὸς Ἀνέστη!..

— Ἀληθῶς Ἀνέστη!..

Εἶναι οἱ εὐχές, ποὺ δίνει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἦστερα μὲ τὶς λαμπάδες ἀναμμένες γυρίζουν ὅλοι στὰ σπίτια τους.

Ἡ νηστεία τέλειωσε πιά.

Τρῶνε μαγειρίτσα, κόκκινα αὐγά, ἀπ' ὅλα.

Τὸ πρωὶ θὰ ψήσουν καὶ τὸ ἀρνί.

ηλ Τὰ δυὸ ἀδελφάκια

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα, δυὸ σκαντζοχοιράκια τὰ λένε :

↳ Μὲ τὸ ν' ἀκοῦμε τὴν μητέρα μας δὲ βγήκαμε ποτὲ ἀπὸ τὴν τρύπα μας. Μήπως εἶδαμε τίποτα ἀπὸ τὸν κόσμο ; ἔλεγε τὸ ἕνα. ~~+~~

— Ἐχεις δίκιο !... ἀπάντησε τὸ ἄλλο. Πρέπει ν' ἀφήσω-
με τὸ σπιτάκι μας καὶ νὰ ταξιδέψωμε μακρὰ, πολὺ μακρὰ,
ἐκεῖ πού κανένας σκαντζόχοιρος δὲν ἔφτασε ποτέ. Ἴσως
ἰδοῦμε καὶ τὴ θάλασσα...

Τὸ ἄλλο πρῶι, μὲ τὴ χαραυγὴ, τὰ δυὸ ἀδελφάκια ἔ-
δωσαν τὰ μπροστινὰ ποδαράκια τους κι ἀποχαιρετίστηκαν.
Τὸ καθένα θὰ ταξιδεῦε μονάχο του, ὥστε καὶ τὰ δυὸ μαζὶ
νὰ ἰδοῦν περισσότερα πράγματα.

Τὸ πρῶτο πῆρε τὸ ρυάκι.

— Ἔτσι, ἔλεγε, θὰ φτάσω πιὸ γρήγορα καὶ μὲ ἀσφάλεια
στὴ θάλασσα.

Ὅμως κατὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ συνάντησαν δυὸ παιδάκια.

— Κοίταξε, ἕνα σκαντζοχοιράκι !... εἶπε τὸ ἕνα.

Κι ἔτρεξαν πρὸς τὸ ζῶο, πού ἀμέσως ἔγινε ἕνα μικρὸ
κουβαράκι.

Τὸ παιδάκι τὸ ἄγγιξε μὲ τὴν μύτη τοῦ παπουτσιοῦ του.
Ἦστερα τὸ ἔσπρωξε καὶ τὸ κύλησε πρὸς τὸ ρυάκι. Ἐκεῖ
«πλάφ»! ἐβούτηξε τὸ ἄμοιρο στὸ νερὸ κι ἀναγκάστηκε νὰ
ξεκουλουριαστῆ καὶ νὰ κολυμπήσῃ. Τράβηξε πρὸς τὴν
ἄλλη ἄκρη.

Τὰ παιδιὰ κοίταξαν νὰ περάσουν κι αὐτὰ ἀπέναντι,
ἀλλὰ τὸ σκαντζοχοιράκι τρύπωσε μέσα στοὺς θάμνους.

Τοῦ κάκου τὰ παιδιά χτυποῦσαν τὴν χλόη, πετοῦσαν πέτρες, φώναζαν... Στὸ τέλος βαρέθηκαν κι ἔφυγαν.

Τὸ σκαντζοχοιράκι ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὸ ἄλλο πρωὶ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ξεμουτίση.

Τώρα πιά δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξη γιὰ ταξίδι. Οὔτε ἤθελε πιά νὰ ἰδῆ τὴ θάλασσα. Γύρισε λοιπὸν πάλι στὸ σπιτάκι του.

Ἄλλὰ μόλις ἔφτασε, τί περίεργο!.. Τὸ ἀδελφάκι του ἦταν κι αὐτὸ ἐκεῖ.

— Κι ἐσὺ γύρισες;

— Εἶχα μεγάλη περιπέτεια. Κατὰ τὸ βράδυ τρύπωνσα σὲ ἓνα κοτέτσι νὰ κοιμηθῶ. Οἱ κότες ὅμως ἔβαλαν τὶς φωνές κι ἔφτασε ὁ νοικοκύρης. Κουλουριάστηκα ἀμέσως, ἀλλὰ ὁ φίλος μὲ ἔφερε στὴν κουζίνα καὶ μὲ ἄφησε ἐπάνω σὲ ἓνα τραπέζι. Ὁλη ἡ οἰκογένεια ἔτρεξε νὰ μὲ ἰδῆ. Μοῦ ἔδωσαν ψωμί, μὰ ποῦ νὰ ξεμουτίσω ἐγώ... «Εἶναι καὶ ἀκατάδεχτο!» εἶπε ὁ πατέρας. Καὶ μὲ ἄρπαξε καὶ μὲ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

A ✗ Ἀπὸ τὴν τρομάρα μου ξεκουλουριάστηκα καὶ περίμενα νὰ κομματιαστῶ ἐπάνω στὶς πετρες. Εὐτυχῶς ἔπεσα μαλακὰ μέσα σὲ μιὰ δεξαμενὴ... Κανένας δὲν ἐνδιαφέρθηκε πιά γιὰ μένα καὶ πέρασα ὅλη τὴν νύχτα μέσα σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου. Τὸ πρωὶ πῆρα τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. **X** **g**

— Τί τὰ θέλεις, ἀδελφούλη μου, εἶπε τότε τὸ πρῶτο σκαντζοχοιράκι, δὲν ἔχομε πλαστὴ ἑμεῖς γιὰ ταξίδια. **X** **m**

Τὸ ἄσπρο κουνελάκι

Τὰ μικρὰ κουνελάκια κόντευαν νὰ γίνουν δυὸ μηνῶν πιά. Ἡ κυρὰ-Κουνελαινα ἦταν ἀνήσυχη. Τὰ ἔβλεπε νὰ γίνονται κάθε ἡμέρα καὶ πιὸ περίεργα, καθὼς κοίταζαν ἀπὸ τὴ φωλιά τους τὰ ἄλλα ζῶα. Μάντευε τὸν καημὸ τους. Ἦθελαν νὰ λουστοῦν στὸ ἀυλάκι, ὅπως οἱ πάπιες. Ἐπιθυμοῦσαν νὰ τρέξουν στὸ πράσινο χορτάρι, ὅπως τὰ μοσχάρια. Λαχταροῦσαν νὰ φύγουν μακριὰ.

Μιὰ ἡμέρα μάλιστα ὁ Ἄσπρούλης, τὸ πιὸ ὀμορφὸ κουνελάκι, τῆς εἶπε:

— Μάννα, θέλω νὰ τρέξω μακριὰ γιὰ νὰ μάθω τὸν κόσμο!..

Ἡ μητέρα του, ποὺ ἤξερε καλὰ τί μπορεῖ νὰ πάθη, ὅταν φύγη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, τοῦ λέει:

— Ἄσπρούλη μου, ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἄγρια ζῶα...

— Μὰ ἔχω τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου, μητέρα!..

— Ἐχουν, μικρὸ μου, κι αὐτὰ νύχια καὶ μάλιστα πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ μυτερά ἀπὸ τὰ δικά σου.

Ὁ Ἀσπρούλης ἠσύχασε τότε, ἀλλὰ μὲ τὸν νοῦ του ἔκανε σχέδια γιὰ μεγάλα ταξίδια.

Καὶ μιὰ ἡμέρα, ποῦ ἔλειπε ἡ μητέρα του, ἔφυγε.

Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλά. Ἀργάκια, κατσικάκια, μωσαράκια ~~πετοῦσαν τιτιβίζοντας.~~ *ἔβοσκον χαρούμενα*

— Τί ὄμορφος, ποῦ εἶναι ὁ κόσμος! ἔλεγε ὁ Ἀσπρούλης.

Ἐξαφνα βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕνα σιδερικό, ἀνοιχτὸ σὰν στόμα. Εἶχε δόντια σιδερένια, ἔτοιμα νὰ τὸν ξεσχίσουν.

— Εἶναι ὁ δράκος, ποῦ ἔλεγε ἡ μητέρα! σκέφτηκε.

Πῶς νὰ φύγη ὁμως; Τὰ πόδια του εἶχαν κολλήσει στὸ χῶμα ἀπὸ τὸν φόβο του.

Θὰ ἔμενε ἐκεῖ σὰν μαρμαρωμένος, ἂν δὲν ἔβλεπε νὰ τὸν πλησιάσῃ ὁ μαῦρος γάτος. Αὐτὸν τὸν γάτο τὸν εἶχε ἰδῆ πολλές φορές νὰ τριγυρίζῃ τὴ φωλιά καὶ πάντα τὸν κοίταζε ἄγρια. Τώρα μάλιστα ἦταν ἔτοιμος νὰ χυμήξῃ ἐπάνω του. Ὁ Ἀσπρούλης νόμισε πῶς ἔφτασε τὸ τέλος του. Συλλογίστηκε τὴ μητέρα του κι ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ἐνα δυνατὸ γαύγισμα τὸν ἔκαμε νὰ τὰ ἀνοίξῃ. Ὁ γάτος εἶχε γίνει ἄφαντος. Ὁ σκύλος ὁμως πλησίαζε. Τώρα ὁ Ἀσπρούλης ἔνοιωσε νὰ ξεκολλοῦν τὰ πόδια του ἀπὸ τὴ γῆ. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ ἀποθήκη κλειστρεξε νὰ κρυφτῆ. Ἐμείνει κλεισμένος ὡς τὸ βράδυ.

Ὅταν ἔπεσε ἡ νύχτα, πῆρε λίγο θάρρος καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα.

Τί ὄμορφα, ποῦ ἔλαμπε τὸ φεγγάρι! Τὰ χορταράκια μωσχοβολοῦσαν καὶ τὰ δέντρα κουνοῦσαν τὰ φύλλα μὲ τὸ βραδυνὸ ἀεράκι.

Πέρασε ἕναν κῆπο, πήδησε ἕνα αὐλάκι, βάδισε μέσα σὲ χωράφι κι ἔφτασε λαχανιασμένος στὸ δάσος.

Νυφίτσες, ἀλεπούδες καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα τριγύριζαν ἐκεῖ καὶ κουνοῦσαν τὰ χορτάρια.

— Ἄχ, τί καλὰ τὰ ἔλεγε ἡ μητέρα του!

Κρυμμένος τώρα μέσα σὲ μιὰ κουφάλα πόσο ποθοῦσε τὴν φωλίτσα μὲ τὴν γλυκειὰ μαννούλα καὶ τὰ ἀγαπημένα ἀδελφάκια του!

— Εἶμαι, πού εἶμαι χαμένος! σκέφτηκε. Θὰ πάρω τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ κι ὅ,τι θέλει ἄς γίνη!

Ὁ Ἀσπρούλης βγῆκε ἀπὸ τὴν κουφάλα, τὴν ὥρα πού ἀπὸ τὴν ἄλλη τρύπα ἔμπαινε ἐκεῖ μέσα μιὰ βερβερίτσα. Εὐτυχῶς, πού δὲν τὴν εἶδε καὶ μπόρεσε νὰ τρέξη... νὰ τρέξη καὶ νὰ περάσῃ τὸ δάσος. *χρ Α*

Μὲ ὄλα τὰ δυνατά του ἔτρεξε πρὸς τὸ λιβάδι. Πηδοῦσε φράχτες κι αὐλάκια, χωνόταν μέσα σὲ θάμνους καὶ ὄλο νόμιζε πὼς τὸν κυνηγοῦν ὄλα τὰ ἄγρια ζῶα γιὰ νὰ τὸν καταξεσχίσουν...

Ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνη, εἶδε πὼς ἦταν κοντὰ στὴ φωλιά του.

— Νὰ τὸ αὐλάκι, νὰ οἱ χῆνες, νὰ κι ὁ σταῦλος!

Ἔκαμε μιὰ προσπάθεια ἀκόμα καὶ χῶθηκε μέσα στὴ φωλιά του.

Μὲ τί χαρὰ εἶδε τοὺς δικούς του!

Θ' Ασπρούλη μου, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, εἶδες πῶς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ ἐκείνη ποῦ χαίρεται κανεὶς μέσα στὸ σπιτάκι του! ✕ μ. ○

Νὰ μὲ κρατῆ ἡ μαννούλα μου
κι ἄς μὲ βαστά στ' ἀγκάθια.

✕ Ὁ ἀληθινὸς πλοῦτος

Ἕνας νέος εἶχε τὸ μεγάλο παράπονο, ποῦ ἦταν φτωχός.
— Οἱ γονεῖς μου, ἔλεγε, δὲν μοῦ ἄφησαν οὔτε χρήματα, οὔτε χτήματα, οὔτε σπίτι. Μὲ ἄφησαν μονάχο κι ἔρημο, σὰν τὴν καλαμιὰ στὸν κάμπο.

Ἕνας γέροντας ἄκουσε τὸν νεαρὸ νὰ παραπονῆται καὶ τοῦ λέει :

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶσαι φτωχός καὶ ὅτι δὲν σοῦ ἔδωσαν τίποτα οἱ γονεῖς σου;

— Εἶναι ὀλοφάνερο! ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει πῶς δὲν ἔχω στὸν ἥλιο μοῖρα!.

Ὁ γέροντας χαμογέλασε.

— Βλέπω πῶς ἔχεις δυὸ σπινθηροβόλα μάτια, τοῦ λέει. Θὰ τὰ ἔδινες γιὰ ἓνα παλατάκι;

— Μὰ ὄχι φυσικά!

— Θὰ ἔδινες ἔστω καὶ τὸ ἓνα χέρι σου γιὰ ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό;

— Ὅχι!

— Τουλάχιστον τὸ ἓνα πόδι σου γιὰ ἓνα μεγάλο χτήμα;

— Ποτέ!

— Οὔτε τὸ ἓνα αὐτί σου γιὰ ἓνα ὠραῖο αὐτοκίνητο;

— Οὔτε!

— Τότε γιατί παραπονεῖσαι; Τὸ βλέπεις κι ὁ ἴδιος πῶς εἶσαι πιὸ πλούσιος ἀπὸ ἐκείνους ποῦ θεωρεῖς τέτοιους. Ἕχεις τόσους θησαυρούς, ποῦ ἀποτελοῦν τὸν ἀληθινὸ πλοῦτο! ✕

Λύκος ή κούτσουρο;

Στήν πλατεία του χωριού οι χωρικοί συζητούν για τις δουλειές τους. Εκεί ο Μανώλης λέει:

—Τώρα, πού γυρίζα από το χωράφι, έκει στο βουνό συνάντησα ένα κοπάδι λύκων. Θά ήσαν είκοσι-τριάντα, ποιός ξέρει. Παρά λίγο νά πεθάνω από τὸ φόβο μου!

—Είκοσι λύκοι! Λένε οι άλλοι χωρικοί. Μά τόσοι είναι ζήτημα ἂν υπάρχουν σέ ὅλα τὰ βουνά μας!..

—Είπα είκοσι, ἐξηγήσε ὁ Μανώλης, γιατί ἀπὸ τὸ φόβο μου δὲν ἦταν δυνατόν νά τοὺς μετρήσω. Μπορεῖ νά ἦσαν τρεῖς-τέσσερες..

—Τόσοι λύκοι σέ ἓνα βουνό; τοῦ εἶπαν πάλι οἱ χωρικοί. Μά θά τοὺς ἔβλεπε κάποιος, θά εἶχαν κάνει κάτι κακὸ σέ κάποιο κοπάδι... .

—Περίεργοι εἰστε! λέει τώρα ὁ Μανώλης. Εἶπα δυο-τρεῖς. Μπορεῖ νά μὴν ἦταν καὶ τόσοι. Ὅπωςδήποτε ὅμως αὐτό, πού εἶδα, ἦταν σίγουρα λύκος!..

—Οὐφ, καημένε! Λύκος σ' ἐκεῖνο τὸ πέρασμα, πού διαρκῶς πηγαίνερα καὶ τὸ πῆρες γιὰ λύκο;

—Μιά φορά ἐγὼ κάτι εἶδα. Τώρα ἦταν λύκος, ἦταν κούτσουρο, πού νά τὸ ξέρω! εἶπε ὁ Μανώλης.

Κι ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἀπὸ ντροπή.

Λόγια καὶ ἔργα

Τρία παιδιὰ προχωροῦν σ' ἓνα κακοφτιαγμένο δρόμο καὶ κάνουν τὰ πιὸ ἁσχημάκια γιὰ τὸ μέλλον τους.

—Ἐγὼ-ἔλεγε τὸ πρῶτο παιδί-θά γίνω ἓνας μεγάλος ἐπιστήμονας καὶ θά τιμήσω τὴ χώρα μου.

—Κι ἐγὼ-ἔλεγε τὸ δεύτερο παιδί-θά γίνω ἓνας μεγάλος στρατηγός, γιὰ νά κάνω τὴν πατρίδα μου μεγάλη καὶ δυνατή.

—Ὁνειρό μου εἶναι-εἶπε καὶ τὸ τρίτο παιδί-νά γίνω ἓνας μεγάλος τεχνίτης καὶ καλλιτέχνης θαυμαστός. Θά γεμίξω τὸν κόσμο ἀπὸ ἀθάνατα ἔργα καὶ θά τὸν καταπλήξω!

Ἐνας γέρος, πού διάβαινε, ἄκουσε τὴ συζήτηση καὶ τοὺς λέει:

— Έ, παιδιά! Είστε αξιέπαινα και τὰ τρία για τοὺς πόθους και τὰ ὄνειρά σας. Κανένα ὅμως δὲ σκέφτηκε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση αὐτὴ τὴν πέτρα, ποὺ φράζει τὸν δρόμο. Καλὰ εἶναι τὰ σχέδια, καλύτερες ὅμως οἱ πράξεις.

Τὸ Σχολεῖο τῶν γρύλλων

— Κρ!.. Κρ!.. Κρ!.. Ἀπόψε, παιδιά, θὰ σᾶς εἰπῶ τί πρέπει νὰ ξέρεῖ ἓνας γρύλλος! εἶπε ὁ γέρο-γρύλλος στὰ μικρὰ γρυλλόπουλα, ποὺ τὸν περιτριγύριζαν. Καθῆστε μόνο στὴ σειρὰ και φρόνιμα, παρακαλῶ. Ἔτοιμοι;

— Ἔτοιμοι!.. Ἔτοιμοι!.. εἶπαν τὰ μικρά.

— Ποιὸ θὰ μοῦ εἰπῇ μὲ ποιὸ μέρος τοῦ σώματος τρέχουν και πηδοῦν οἱ γρύλλοι;

— Μὲ τὰ πόδια! φώναξαν πολλοὶ μικροὶ γρύλλοι.

— Ὁραῖα! Τί ἄλλο μπορεῖτε νὰ κάνετε μὲ τὰ πόδια;

— Μὲ τὰ πόδια και μὲ τὸ στόμα σκάβομε τὸ χῶμα και κάνομε τὰ σπιτάκια μας στὴ γῆ! εἶπε ἄλλο.

— Μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια μας ἀκοῦμε, πρόσθεσε ἄλλο.

— Πολὺ σωστά! εἶπε ὁ γέρο-γρύλλος και φόρεσε τὰ γυαλιά του. Ὅπως βλέπετε, εἶμαστε προνομιούχα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἀκοῦμε μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια.

— Μήπως ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ δὲν ἀκοῦνε μὲ τὰ πόδια, παππού;

— Γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα πῶς εἶμαστε προνομιούχα πλάσματα. Σχεδὸν ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα ἀκοῦνε μὲ κάτι ὄργανα, ποὺ τὰ ἔχουν στὸ κεφάλι και τὰ λένε «αὐτιά».

— Έχω μιὰ ἀπορία, παππού! λέει ἕνα μικρὸ γρυλλάκι.
"Ἀκουσα πὼς ὑπάρχουν ζῶα, πού τραγουδοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν φτερά. Εἶναι ἀλήθεια;

— Βεβαίως, ἀλήθεια εἶναι. Πολὺ λίγα πλάσματα μποροῦν νὰ τραγουδοῦν τρίβοντας τὰ φτερά, ὅπως ἐμεῖς.

— Παππού, θαρρῶ πὼς τὸ μόνο, πού ἔχουν καλύτερο ἀπὸ ἐμᾶς πολλὰ ζῶα, εἶναι ὅτι εἶναι μεγαλύτερα καὶ μποροῦν νὰ μᾶς λυθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Κι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἄλλὰ ἐμεῖς ποτὲ δὲν θὰ δειλιάσωμε. Σᾶς συμβουλεύω στὶς περιπτώσεις αὐτὲς νὰ μὴν φεύγετε ποτέ. Νὰ στέκεστε ἀκίνητοι στὴ θέση σας. Σὰν παλληκάρια. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ σωθῆτε. Ἀκοῦτε;

— Ἀκοῦμε, παππού, κάτι μεγάλα βήματα... Τί εἶναι;

— Εἶναι τὸ παιδί τοῦ μυλωνᾶ, πού μᾶς φιλοξενεῖ στὸ παλάτι του. Καλοῦ-κακοῦ τρυπῶστε στὰ δωμάτιά σας!..

Τὸ τρίτο αὐγὸ

Ὁ Τάκης ἔμαθε πιά πολλά γράμματα. Ξέρει ἀκόμα νά μετρά. Ὄταν γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι, εἶδε στὸ τραπέζι νά ὑπάρχουν δυὸ αὐγά.

Ὁ πατέρας λέει :

— Ἐχομε δυὸ αὐγά καὶ εἴμασε τρεῖς. Πῶς θὰ τὰ καταφέρωμε ;

Ὁ Τάκης βρῆκε τὴν εὐκαιρία νά δειξη τὴν σοφία του. Παίρνει λοιπὸν ἀπὸ τὸ πιάτο τὸ αὐγὸ καὶ λέει :

— Πόσα αὐγά ἔχει τὸ πιάτο ;

— Ἐνα καὶ μοναχό! ἀπαντᾷ ὁ πατέρας.

Ὁ Τάκης βάζει πάλι τὸ αὐγὸ πού πήρε καὶ ρωτᾷ :

— Τώρα πόσα εἶναι τὰ αὐγά ;

— Δύο! ἀπαντᾷ ὁ πατέρας.

— Μὰ δύο ἦσαν πρὶν. Βάζω ἀκόμη ἓνα καὶ πρέπει νά εἶναι τρία.

Ὁ πατέρας ἔμεινε σκεφτικός. Θαύμαζε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ γιοῦ του, ἀλλὰ ἔλα πού στὸ πιάτο ἔβλεπε δύο αὐγά!..

Ἡ μητέρα ἦταν πιὸ πρακτική. Ἔβαλε τὸ ἓνα αὐγὸ στὸ πιάτο τοῦ πατέρα καὶ τὸ ἄλλο στὸ πιάτο τὸ δικό της. Ὑστερα λέει στὸν Τάκη :

— Ἐ, τὸ τρίτο αὐγὸ εἶναι γιὰ σένα...

Μ + Τὸ φεγγάρι

Μιά φεγγαρόλουστη βραδιά ὁ μικρὸς Κωστάκης ρώ-
τησε τὴν μητέρα του :

- Μητέρα, πόσα φεγγάρια ἔχομε;
- Ἕνα, παιδί μου, καὶ μοναχό!..
- Τότε πῶς γίνεται νὰ βλέπω πότε ἓνα ὀλοστρόγγυλο
καὶ πότε ἄλλα μισὰ καὶ μισοφαγωμένα;
- Εἶναι, παιδί μου, γιατί ἀλλάζει κάθε τόσο πρόσωπο.
- Γιατί τὸ κάνει αὐτὸ τὸ φεγγάρι, μητέρα;
- Εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω τώρα. Θὰ τὸ κατα-
λάβης, ὅταν μεγαλώσης. Γιὰ τὴν ὥρα μπορεῖ νὰ ικανοποιη-
θῆς μὲ τὸ παραμυθάκι του.

— Νά τὸ ἀκούσω, μητέρα!

Κατὰ τὶς πρῶτες νύχτες τοῦ κόσμου τὸ φεγγάρι ἦταν κι αὐτὸ σκοτεινὸ, ὅπως ἡ γῆ. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἥλιος πήγαινε νὰ φωτίσῃ ἄλλες χῶρες, ὅλα ἐδῶ κατὰ τὴν νύχτα ἔμεναν κατασκότεινα. Μιά τέτοια νύχτα λοιπὸν τὸ φεγγάρι παρακάλεσε τὸν ἥλιο νὰ τοῦ δώσῃ φῶς γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν γῆ. Ὁ ἥλιος, ποὺ σκορπᾷ παντοῦ τὴν καλωσύνη, κοίταξε τὸ φεγγάρι κι ἄφησε στὸ πρόσωπό του τὸ φῶς. Ἄπο τότε μᾶς φωτίζει τὶς νύχτες καὶ ἴσως νὰ ἦταν πάντοτε ὀλοστρόγγυλο...

Τὸ ζήλεψε ὅμως τὸ λαμπρότερο ἀστέρι τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Αὐγερινός. Αὐτός, βλέπεις, εἶχε ὡς τότε τὰ πρωτεῖα. Τώρα τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἀπαλὸ καὶ γλυκὸ του φῶς, τοῦ τὰ πῆρε.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Αὐγερινός περίμενε νὰ βγῆ ὁ ἥλιος. Τοῦ εἶπε τότε πῶς τάχα τὸ φεγγάρι ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του «ἥλιο τῆς νύχτας» καὶ περηφανεύεται γι' αὐτό.

Ἄλλοτε πάλι βγαίνει πρῶτος στὸν οὐρανὸ κατὰ τὸ δειλινὸ. Πάντοτε κατηγορεῖ τὸ φεγγάρι. Ἐκεῖνο κρύβει τότε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ ντροπὴ καὶ πότε-πότε χάνεται ὀλωσδιόλου.

Πάλι ὅμως ξεθαρρεύει καὶ θέλει νὰ βροντοφωνάξῃ στὸν ἥλιο πῶς ἄδικα κατηγορεῖται. Τότε τὸ βλέπομε ὀλοστρόγγυλο.

Ἐλα ὅμως ποὺ πάλι τὸ παίρνουν οἱ ντροπές, πάλι ξαναμικραίνει καὶ πάλι ξαναχάνεται.

Ὁ Κωστάκης ἀκουσε τὸ παραμῦθι. Πόσο ἤθελε νὰ εἶχε μιὰ μεγάλη σκάλα, νὰ ἀνέβαινε στὸ φεγγάρι καὶ νὰ τοῦ ἔδινε θάρρος, ὥστε νὰ εἰπῆ τὴν ἀλήθεια! *Δ*

Καὶ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Νὰ γίνῃ ἕνας ἀστροναύτης.

Ἄρα γε θὰ γίνῃ κάποτε τὸ ὄνειρό του ἀλήθεια; *μη*

Ὁ Θεός

- Γιαγιά, τὸ κάθε ἀστέρι
καὶ τὸ γλυκὸ φεγγάρι
στὸν οὐρανὸ, ποιὸ χέρι
μὲ τόση ἔβαλε χάρη;

- Αὐτός, πὸν φτερουγάκια
ἔδωσε στὰ πουλιά,
σ' ἐσὲ τὰ ποδαράκια
καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Πὸν κάνει το χορτάρι,
τὸν ἥλιο, τὸ λουλούδι,
τ' ὠραῖο πεταλούδι
καὶ τὸ χρυσὸ σιτάρι.

- Γιαγιά, ποιὸς εἶναι αὐτός;
- Παιδί μου, ὁ Θεός.

(Γαλ. Καζαντζάκη)

Ἕνας ἄγγελος στὴ γῆ

Ἡ γιαγιά ἔλεγε στὰ ἐγγονάκια της

— Κάποτε στὸν οὐρανὸ ζοῦσε ἓνα ἀγγελάκι, πὸν δὲν
ἔμενε εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴν ζωὴ ἐκεῖ πέρα. Παρακάλεσε
λοιπὸν τὸν καλὸ Θεὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ζήσει στὴ γῆ.

Ὁ Θεὸς τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Ὁ ἄγγελος τότε ἀνοίξε τις
ὀλόλευκες φτεροῦγες του κι ὕστερα ἀπὸ ἓνα εὐχάριστο
πέταγμα ἔφθασε στὴ γῆ. Ἐκεῖ ἔπεσε ἐπάνω σὲ ἓνα παγω-
μένο βουνό.

Ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ κρύο νὰ βασανίζει τὸ σῶ-
μα του καὶ δοκίμασε ν' ἀνοίξη τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξει
σὲ ἄλλο μέρος. Ἄλλὰ πὸν φτερά! Εἶχαν χαθῆ. Εἶχε ἀπο-
μείνει γυμνός. Εἶχε γίνει ἄνθρωπος. Ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς
κανένα ὄπλο μέσα σὲ μιὰ νέα ζωὴ. Ὡς μόνο ἐφόδιο ἀπὸ τὴν
οὐράνια καταγωγὴ του τοῦ ἀπόμεινε ὁ νοῦς.

Ὁ νοῦς λοιπὸν τὸν ὀδήγησε νὰ χωθῆ σὲ μιὰ σπηλιὰ
γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὸ κρύο. Ἡ σπηλιὰ ὅμως ἀνῆκε σὲ
μιὰ ἄγρια ἀρκούδα. Ἔπρεπε νὰ ἀγωνιστῆ μαζί της.

Ἄρπαξε τότε μιὰ πέτρα καὶ χτύπησε μ' αὐτὴν δυ-
νατὰ τὸ κεφάλι τῆς ἀρκούδας. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυ-
νατό, πὸν τὸ ζωὸ ζαλίστηκε. Μὲ ἄλλα χτυπήματα ὁ ἄν-

θρωπος τὸ ἀποτελεῖωσε. Ἦταν καιρὸς, γιατί τὴν ἴδια στιγμή ἔνοιωσε νὰ τὸν βασανίζη καὶ ἡ πείνα.

Μὲ τὴν κοφτερὴ πέτρα ἔγδαρε τότε τὴν ἀρκούδα. Ἔφαγε ἀπὸ τὸ κρέας τῆς καὶ φόρεσε τὴ ζεστὴ γούνα τῆς.

Πέρασε ἔτσι μερικὲς ἡμέρες. Τὸ κρῦο ὁμως δὲν ἔλεγε νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ πείνα τὸν θέριζε πάλι.

Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασινὰ φύγη, νὰ πάη πρὸς τὰ μέρη, ποὺ βγαίνει ὁ ἥλιος, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ζεστά.

Μὲ ἀγῶνες καὶ πολλὰ βάσανα ἔφτασε σὲ μιὰ πεδιάδα, ὅπου τὸ χιόνι ἦταν λιγώτερο. Ἐκεῖ βρῆκε μεγάλα ζῶα ποὺ ἔβοσκαν παραμερίζοντας τὸ χιόνι μὲ τὰ κλαδωτὰ κέρατά τους. Μόλις τὸν εἶδαν, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Ἔτρεχαν τόσο γρήγορα, ποὺ ἔκαμαν τὸν ἄνθρωπο νὰ ζηλέψη.

Σκέφτηκε μάλιστα νὰ πιάσῃ ἕνα, νὰ καθήσῃ στὴ ράχη του κι ἔτσι νὰ διασχίζῃ εὐκόλα καὶ γρήγορα τὶς χῶρες.

Τὸ πέτυχε, ὄχι χωρὶς μεγάλο κόπο. Ἡ ἀμοιβὴ του ἦταν νὰ φτάσῃ κάποτε σὲ μιὰ ὠραία πεδιάδα γεμάτη χλόη καὶ δέντρα πολλὰ. Ἐκεῖ ἡ ζέστη ἦταν μεγάλη κι ἡ γούνα του περιττή. Οἱ καρποὶ τοῦ ἐξασφάλιζαν τὴν τροφή, τὰ δέντρα τὸν ὕπνο κι οἱ ἄλλοι ξεπεσμένοι ἄγγελοι, οἱ ἄνθρωποι, τὴ συντροφιά. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, ἡ γυναίκα, ἐδέχτηκε νὰ μοιραστοῦν μαζί τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες.

Εἶδαν μαζί τὰ πουλάκια, ποὺ ἔχτιζαν φωλιές. Εἶδαν τὴν ἀράχνη, ποὺ ἔπλεκε τὸ πανὶ τῆς. Εἶδαν καὶ θαύμασαν. Εἶδαν κι ἔμαθαν.

Ἐμαθαν νὰ χτιζοῦν κι αὐτοὶ τὴ φωλιά τους, νὰ χτιζοῦν σπίτια, νὰ περιποιηθῆται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ν' ἀποκτοῦν παιδιά. Μαζί ἠμέρεψαν τὰ ἄγρια ζῶα γιὰ νὰ τὰ ἔχουν ὑπέρτεροι τους. Μαζί κατάχτησαν τὴν θάλασσα, πέταξαν στὸν ἀέρα. Τώρα θέλουν νὰ φύγουν σὲ ἄλλους κόσμους.

Τί γυρεῦει ὁ ἄνθρωπος;

Νὰ ξαναγίνη ἄγγελος καὶ νὰ πάη πάλι κοντὰ στὸν καλὸ Θεό!

Ἡ τιμωρία

Ἡ πόρτα τῆς τάξης μας ἀνοίξε ξαφνικά. Θὰ ἔμπαινε ὁ κύριος Διευθυντής;... ὦ, ὄχι!..

Μπήκε ἕνα μικρὸ ζῶο, κουνώντας τὴν οὐρά του. Ἔτρεξε πρὸς τὴ Ρένα γαυγίζοντας χαρωπά.

Τὰ παιδιὰ μάκρυναν τὸ λαιμό τους νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ μερικὰ τὸ φώναξαν μὲ τὸ ὄνομά του:

— Λέων, Λέων!..

Ἡ Ρένα τὰ εἶχε χαμένα. Τί νὰ ἔλεγε στὴ δασκάλα της; .

— Στὸ σπίτι!.. διέταξε τὸ σκυλάκι, ἀλλὰ ὁ Λέων δὲν εἶχε καμιὰ διάθεση νὰ τὴν ἀκούση.

Ἔφτασε ὁ ἐπιστάτης μὲ τὴ σκούπα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία, εἶπε ἡ Ρένα. Δὲν ἔχω ἰδῆ πιὸ πεισματάρικο σκυλί. Ἦθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ μπῆ στὴν τάξη. Ἀλλὰ θὰ τὸν πιάσω...

Κοντὰ στὴ Ρένα ὁ Λέων ἔγινε σωστό.. λιοντάρι. Θὰ μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ δέκα ἐπιστάτες. Τρίζει τὰ δόντια του· κι ἀρχίζει νὰ γαυγίξῃ γιὰ νὰ προκαλέσῃ μεγαλύτερο φόβο.

Ἡ δασκάλα χαμογελάει.

— Ἀφήστε το, λέει στὸν ἐπιστάτη. Θὰ εἶναι φρόνιμο.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ σκυλάκι τὸ ρωτᾷ:

— Δὲν εἶναι ἔτσι, Λέων; Δὲν θὰ εἶσαι φρόνιμος;

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἡ δασκάλα ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ σκυλιοῦ καὶ νὰ κάμῃ τὰ παιδιὰ νὰ τὸ προσέξουν. Ἦθελε νὰ τὸ παρατηρήσουν κι ἔπειτα νὰ ἐκφράσουν τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά τους πρὸς τὰ σκυλιά, πὺ εἶναι οἱ πιστοὶ φίλοι τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Λέων ἔνιωσε, θαρρεῖς, πὺς οἱ ματιὲς ὄλων τῶν παιδιῶν εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐπάνω του καὶ ζήτησε νὰ γίνῃ πιὸ σπουδαῖος. Δαγκάνει λοιπὸν τὸ πόδι μιᾶς καρέκλας, γυρίζει γύρω-γύρω νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά του, ἀναποδογυρίζει τὸ καλάθι μὲ τὰ χαρτιά... .

ὦ, τὸ ἔχει παρακάνει!.. Ἡ Ρένα τὸν διατάσσει:

— Τιμωρία... γρήγορα!..

Ὁ Λέων σιγὰ-σιγὰ πῆγε καὶ κάθησε πίσω ἀπὸ τὸν πίνακα.

Ἡ ἡσυχία ξαναγύρισε στὴν τάξη. Τὰ παιδιά κάθονται καὶ γράφουν ὅ,τι ξέρουν γιὰ τὰ σκυλιά.

Κι ὁ Λέων, χωρὶς νὰ ὑπολογίζη καὶ πολὺ τὴν τιμωρία, κουρασμένος μᾶλλον ἀπὸ τὸ παιγνίδι, κοιμάται ἡσυχά στὴ γωνιά...

~~M~~ Οἱ καλὲς πράξεις

Α Τὰ παιδιά ἔκαμαν τὸ σπίτι ἄνω κάτω μὲ τὰ παιγνίδια τους. Στὸ τέλος ὁ Πετράκης ἔσπασε ἕνα ποτήρι, καθὼς ἐπετοῦσε τὸ τόπι του στὴν Αὐγή.

Σταμάτησαν τρομαγμένα κι ἄρχισαν νὰ μαζεύουν τὰ γυαλιά τοῦ ποτηριοῦ. **Χ**

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἡ μητέρα.

—Κακὴ πράξη, βλέπω ὅτι κάνατε σήμερα. Θὰ κάνετε ὅμως καὶ καμμιά καλή; **Α**

—Ἐγώ, μητέρα, εἶμαι μικρὸς ἀκόμα! . εἶπε ὁ Πετράκης.

—Ἔτσι ἔλεγε κι ἕνα φτωχὸ κοριτσάκι κάποτε: «Εἶμαι μικρὴ γιὰ νὰ κάμω τὸ καλὸ. Πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεό;».

—Καὶ τί ἔκαμε; ρώτησαν τὰ δυὸ παιδιά μὲ μιὰ φωνή.

Ἡ μητέρα, πού γύρευε εὐκαιρίες γιὰ νὰ λήη φρόνιμα λόγια στὰ παιδιά της, συνέχισε:

—Ἐνα πρωὶ ἡ μικρὴ πῆγε στὸν κάμπο γιὰ λουλούδια. Ἐκεῖ, πού ἔσκυψε νὰ κόψη ἕνα, τυλίχτηκαν τὰ μαλλιά της στὰ κλαδιά μιᾶς ἀγριοτριανταφυλλιάς. Ἡ μικρὴ τὰ ξετύλιξε. Κοίταξε τὸ φυτὸ καὶ εἶδε τὰ φύλλα του μαραμμένα.

«Θεὸ μου, διψᾷ ἡ ἄμοιρη», σκέφτηκε κι ἔτρεξε στὸ ρυάκι. Ἐκεῖ εἶδε μιὰ πέτρα, πού ἐμπόδιζε τὸ νερὸ νὰ τρέχη ἐλεύθερα. Τὴν παραμέρισε. Τὸ νερὸ ἔτρεξε τότε μὲ χαρωπὸ κελάρυσμα.

Τὸ κοριτσάκι πῆρε ἀρκετὸ νερὸ καὶ πότισε τὴν ἀγριοτριανταφυλλιά. Ἔπειτα μάζεψε λουλούδια καὶ γύριζε στὸ σπιτάκι του.

Στό δρόμο συνάντησε ένα φτωχό γέρο, πού τῆς ζήτησε ἐλεημοσύνη. Τί νά τοῦ δώσει; Τοῦ ἔδωσε ένα μπουκετάκι ἀπό τὰ λουλουδάκια τῆς.

—Σ' εὐχαριστῶ, μικρούλα. Νά εἶσαι εὐλογημένη, πού κάνεις καλές πράξεις! τῆς εἶπε ὁ φτωχός.

Τῆ νύχτα ἐκείνη ἡ μικρὴ κοιμήθηκε εὐτυχισμένη. Στό νοῦ τῆς ὡστόσο στριφογύριζαν τὰ λόγια: «Νά εἶσαι εὐλογημένη».

Τὸ ἄλλο πρωί, πού πῆγε γιὰ λουλούδια, ἄκουσε τὸ κελάρυσμα τοῦ ρυακιοῦ. Τῆς φάνηκε πὼς ψιθύριζε: «Νά εἶσαι εὐλογημένη». Εἶδε καὶ τὴν ἀγριοτριανταφυλλιά ζωηρή. Τῆς ἔλεγε κι αὐτὴ τὸ ἴδιο.

Ἡ μικρὴ ἔνιωσε τότε μεγάλη χαρά. Κατάλαβε πὼς κι ὁ πιὸ φτωχὸς κι ὁ πιὸ ἀδύνατος μπορεῖ νά κάμη καλές πράξεις. x m

Ἡ ἀλήθεια

Ἡ Νίκη εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νά λέη ψέμματα.

Σήμερα ἔλειπε ἡ μητέρα τῆς. Ἡ Νίκη πῆρε τὸ χρυσὸ δαχτυλιδάκι τῆς καὶ ἔπαιξε μ' αὐτὸ στὸν κῆπο. Ἐκεῖ τὸ ἔχασε.

Ὅταν γύρισε ἡ μητέρα, ζήτησε τὸ δαχτυλίδι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔβρισκε.

- Νίκη, είδες τὸ δαχτυλίδι μου; τὴ ρωτᾶ.
- Ὁχι, μαννούλα, λέει ἀνήξερη τάχα ἡ Νίκη.
- Μήπως τὸ πήρες νὰ παίξης καὶ τὸ ἔχασες;
- Οὔτε τὸ εἶδα κἀν, μητέρα.

Ἡ Νίκη εἶπε τὸ ψεμματάκι τῆς.

Αὐτὸ ὅμως τῆς ἔφερε στενοχώρια. Κι οἱ στενοχώριες δὲν μᾶς ἀφήνουν οὔτε στὸν ὕπνο μας νὰ ἡσυχάσωμε. Γίνονται ὄνειρα καὶ μᾶς βασανίζουν.

Ἔτσι ἡ Νίκη ὄνειρεύτηκε πὼς ἦταν στὸν κῆπο κι ἔφαχνε γιὰ τὸ δαχτυλίδι. Ἐκεῖ εἶδε κάτι νὰ λάμπη στὰ χόρτα. Νὰ ἦταν τὸ δαχτυλίδι;

Ἔσκυψε νὰ ἰδῆ, ἀλλὰ δὲν ἦταν. Ἦταν μιὰ μικρὴ νεράιδα, ποὺ τῆς μίλησε μὲ σιγανὴ φωνή:

- Εἶμαι ἡ Ἀλήθεια κι ἦρθα νὰ σοῦ εἰπῶ νὰ κόψης τὴν κακὴ συνήθεια. Ἄν μ' ἀγαπήσης, θὰ σέ ἀγαποῦν ὅλοι.

Ἡ Νίκη ἤθελε νὰ ὑποσχεθῆ στὴν Ἀλήθεια, πὼς θὰ τὴν ἀγαπᾶ στὸ ἔξῃς, ἀλλὰ ξύπνησε.

Κι ἀποφάσισε τότε νὰ κόψῃ τὸ ψέμμα, ποὺ λερώνει τὴν ψυχὴ.

Τὰ τρία παιδιά

Τρεῖς μητέρες ἔπαιρναν νερὸ στὸ πηγάδι καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ παιδιά τους.

- Ὁ γιός μου - εἶπε ἡ πρώτη μητέρα - εἶναι τετραπέρατος. Κανένα παιδί δὲν τὸν ξεπερνᾶ στὰ παιγνίδια καὶ στὴν ἐξυπνάδα.

— Ο δικός μου γιός -λέγει ή άλλη- τραγουδάει σαν άη-
δόνι. Είναι μιá φωνή μοναδική..

Ή τρίτη μητέρα ξμεινε σιωπηλή.

— Γιατί δέν μās λές κάτι και για τó δικό σου παιδί ;
τή ρώτησαν οί άλλες.

— Τί νά είπώ ; Ο δικός μου γιός δέν έχει τίποτα τó ιδιαί-
τερο !.. άπάντησε ταπεινά ή τρίτη μητέρα.

Οί μητέρες γέμισαν τís στάμνες τους κι έφυγαν.

Ήνας γεροντάκος, πού άκουσε τή συζήτησή τους, τís
άκολούθησε.

Σέ λίγο οί μητέρες σταμάτησαν νά ξεκουραστούν. Οί
βαρειές στάμνες πόνεσαν τή μέση τους.

Τότε έτρεξαν κοντά τους τά τρία παιδιά τους. Τó παιδί
τής πρώτης μητέρας άρχισε νά κάνη τούμπες κι όλες γέ-
λασαν μέ τά καμώματα και τή σβελτάδα του. Τó παιδί
τής άλλης μητέρας άρχισε νά τραγουδά έναν ώραίο σκοπό.
Οί μητέρες τó άκουαν μ' άνοιχτό τó στόμα. Τó παιδί τής
τρίτης έτρεξε στή μητέρα του και τής πήρε τή στάμνα.

Οί μητέρες τότε ρώτησαν τó γέρο, πού σταμάτησε
κι αυτός κι έβλεπε τά παιδιά :

— Λοιπόν, παππού, πώς σου φαίνονται τά παιδιά μας ;

Κι ó γέρος άπάντησε :

— Ποιά παιδιά ; Έγώ είδα μόνο ένα !...

Τό ώραιότερο δώρο

Μιά άπό τís πρώτες ήμέρες τής Δημιουργίας ó Κύριος
δέχτηκε σέ ένα μεγάλο δάσος όλα τά πλάσματά Του. Θά
έδινε στό καθένα τó δώρο του.

Λέει στήν κουκουβάγια :

— Σου δίνω δυò μάτια, πού θά τρομάζουν όλη τή δημιουρ-
γία. Θά είσαι ó φόβος και ó τρόμος όλων. Είσαι εύχαριστη-
μένη ;

— Είμαι ! Είπε ή κουκουβάγια γεμάτη ύπερηφάνεια.

Ήστερα είπε στό παγώνι :

— Σέ σένα χαρίζω ένα πολύχρωμο φόρεμα. Θά είσαι ó
βασιλιάς τής όμορφιάς. Όλοι θά σέ θαυμάζουν και θά σέ
ζηλεύουν.

Τό παγώνι έφυγε πολú εύχαριστημένο.

—Και σύ τί ἐπιθυμείς; λέει ὁ Κύριος στὸ ἀηδόνι.

—Πατέρα - λέει τὸ ἀηδόνι- ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τρομάζω κανένα. Μὴ μοῦ δώσης, σὲ παρακαλῶ, τὴν ὁμορφιά. Δὲν θέλω νὰ μὲ ζηλεύουν. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσης τὸ χάρισμα νὰ τραγουδῶ. *Ἔτσι θὰ δίνω τὴ χαρὰ σὲ ὅλα τὰ πλάσματά Σου.

—Θὰ σοῦ δώσω λίγη ἀπὸ τὴ μουσική, πού τέρπει τὴ ζωὴ στὸν οὐρανὸ! λέει ὁ Κύριος. *Ὅλοι θὰ σὲ ἀγαποῦν καὶ σύ θὰ γίνης στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένο.

*Ἔτσι κι ἔγινε. Καὶ τὸ ἀηδονάκι πῆρε τὸ ὠραιότερο δῶρο.

Ἄετὸς καὶ κουκουβάγια

Ὁ ἄετὸς καὶ ἡ κουκουβάγια εἶπαν νὰ ζήσουν σὰν φίλοι.

— Γνωρίζεις τὰ παιδιά μου; τοῦ λέει ἡ κουκουβάγια.

— Ὅχι, δὲν τὰ εἶδα ποτέ.

— Τότε κινδυνεύουν ἀπὸ σένα.

— Πές μου πῶς εἶναι καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν τὰ πειράξω ποτέ.

— Εἶναι μικρά, ὁμορφα, καλοκαμωμένα.

— Νὰ εἶσαι ἡσυχῇ! βεβαίωσε ὁ ἄετὸς.

Μὰ ἡμέρα ὁ ἄετὸς εἶδε σὲ μιὰ κουφάλα κάτι κακομοιριασμένα πουλάκια. Πεινασμένος, ὅπως ἦταν, τὰ ἔφαγε.

Ἡ κουκουβάγια βρῆκε τὴ φωλιά τῆς ἀδειανή.

*Ἐτρεξε στὸν ἄετὸ καὶ παραπονέθηκε.

— Δὲν φταίω ἐγώ!... Τὰ εἶδα τόσο ἄσχημα!...

— Μὰ ἦταν παιδιά μου. Τὰ ἔβλεπα ὡς τὰ ὁμορφότερα!...

Τὰ μαγικά γυαλιά

Ὁ Πετράκης φόρεσε γυαλιά στὰ μάτια. Τὸ εἶπε ὁ γιατρός. Ἦταν λοιπὸν στενοχωρημένος καὶ παραπονέθηκε στὴ μητέρα του:

— Μητέρα, μ' ἐνοχλοῦν αὐτὰ τὰ γυαλιά!...

— Δὲν γίνεται ἀλιῶς, Πετράκη. Πάρε τὸ ἀπόφαση.

Τὸ πῆρε ἀπόφαση κι ὁ Πετράκης καὶ τὰ φοροῦσε. Ἐπερίμενε δὲ μὲ λαχτάρα νὰ ἔρθῃ τὸ βράδυ. Τὰ ἔβγαζε τότε κι ἐνιωθε ξεκούραση.

Κάποιο βράδυ ὅμως ξέχασε νὰ τὰ βγάλῃ. Κοιμήθηκε λοιπὸν μὲ τὰ γυαλιά. Θέλεις ἀπὸ αὐτό, θέλεις καὶ γιατί τοῦ βασάνιζαν πάντα τὴ σκέψη, ὅλη τὴ νύχτα εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὰ γυαλιά.

... Ἐτρεχε, λέει σ' ἕνα δρόμο κι ὅλο σκόνταφτε, καθὼς φοροῦσε τὰ γυαλιά του.

Συνάντησε τότε μιὰ μικρὴ νεράιδα, πού του εἶπε μὲ γλυκιὰ φωνή:

— Γιατί, Πετράκη, δὲ χωνεύεις τὰ γυαλιά σου;

— Μὲ ἐνοχλοῦν καὶ μοῦ πληγώνουν τὰ αὐτιά.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ τὰ γυαλιά βλέπεις καλύτερα. Δὲν εἶναι

ἔτσι;

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Στὴν ἀρχὴ ὑπόφερα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως συνήθισα.

— Θέλεις νὰ βλέπῃς ἀκόμα καλύτερα;

— Καὶ βέβαια θέλω.

— Δώσε μου τότε τὰ γυαλιά σου νὰ τὰ καθαρίσω μὲ τὸ μαντηλάκι μου. Ἔτσι θὰ τὰ βλέπῃς ὅλα. Δὲν θὰ σοῦ ξεφεύγῃ κι ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἄρκει μονάχα νὰ μὴ γελάσῃς γιὰ ὅ,τι βλέπεις. Ἄν γελάσῃς, θὰ βλέπῃς πιά κανονικά, ὅπως τώρα.

Ὁ Πετράκης φόρεσε πάλι τὰ γυαλιά, πού εἶχε καθαρίσει ἡ νεράιδα μὲ τὸ μαντηλάκι της.

Τὴ ὁμορφα, πού ἔβλεπε τώρα!.. Ὅλα τὰ ἔβλεπε φωτεινά, σχεδὸν διάφανα...

Σὲ λίγο συνάντησε τὸν φίλο του Ἀνδρέα.

— Γειά σου, Πετράκη!.. τοῦ λέει ὁ Ἀνδρέας.

Ὁ Πετράκης εἶδε ἕνα μικρὸ λουλουδάκι νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φίλου του καὶ νὰ χάνεται ἀμέσως.

—Καλὸ καὶ τοῦτο! σκέφτηκε. Ὡστε τὰ καλὰ λόγια μας μοιάζουν μὲ λουλούδια;..

Πιὸ κάτω εἶδε δυὸ παιδιὰ πού μάλλωναν.

—Εἶσαι κλέφτης!.. εἶπε τὸ ἕνα.

Ἐνα φίδι ξεπήδησε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ χάθηκε σὰν καπνός.

—Κι ἐσύ εἶσαι ψεύτης! εἶπε τὸ ἄλλο παιδί.

Ἐνα βατραχάκι βγῆκε τότε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Πετράκης ἔφυγε ἀηδιασμένος καὶ γύρισε σπίτι του.

—Ἐλα ἀγόρι μου!. τοῦ εἶπε ἡ μητέρα.

Ἐνας ἄγγελος ἔστεκε πίσω της χαμογελαστός. Ὑστερα διαλύθηκε σὰν σύννεφο.

—Πετράκη, παίζουμε; τοῦ λέει ἡ Αὐγή.

Μιά ὄμορφη πεταλούδα κάθισε στὰ μαλλιά της. Ἐμεινε ἐκεῖ γιὰ λίγες στιγμὲς κι ἀνοιγόκλεισε τὰ φτερά της.

«Τώρα δὲν βλέπω μονάχα μὲ τὰ γυαλιά, ἀλλὰ παραβλέπω», σκέφτηκε ὁ Πετράκης. Πρέπει νὰ προσέχη κανεὶς τὰ λόγια του»!

Ἡ γλώσσα

Μ Ἡ δασκάλα εἶπε :

— Γιὰ νὰ καταλάβετε, παιδιά, τί πράγμα εἶναι ἡ γλώσσα, θὰ σᾶς εἰπῶ μιὰ ἱστορία.

Τὰ παιδιά ἔγιναν ὄλο .. αὐτιά, νὰ τὴν ἀκούσουν.

Καὶ ἡ δασκάλα ἄρχισε :

Στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια ζοῦσε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος, πού τὸν ἔλεγαν Αἰσωπο. Ὁ Αἰσωπος ἦταν πολὺ φτωχὸς κι ἔκανε τὸν μάγειρο στὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου.

Μιὰ ἡμέρα ὁ ἀφέντης του τοῦ λέει :

— Αὔριο θὰ κάμω τραπέζι σὲ μερικοὺς καλοὺς φίλους μου. Θέλω νὰ μᾶς ἐτοιμάσης φαγητὰ ἀπὸ τὸ καλύτερο

πρᾶγμα, πού ὑπάρχει στήν ἀγορά. Θά τὸ ἀγοράσης, ὅσο ἀκριβὰ κι ἂν πουλιέται.

Ὁ Αἰσωπος πῆγε στήν ἀγορά καὶ ἀγόρασε γλώσσες. Γλώσσες ἀπὸ ἄρνια, ἀπὸ κατσίκια, ἀπὸ μοσχάρια. Τὶς μαγείρευε καὶ περιέμενε.

Ὅταν ἐτοιμάστηκε τὸ τραπέζι καὶ τὸν πρόσταξαν νὰ πάη τὰ φαγητά, ὁ Αἰσωπος ἔφερε μὲ τὴν σειρὰ γλώσσες βραστές, γλώσσες τηγανητές, γλώσσες μὲ χόρτα, γλώσσες ψητές στήν σχάρα...

Θύμωσε ὁ ἀφέντης καὶ τοῦ λέει :

— Αἰσωπε, σὲ πρόσταξα νὰ κάμης φαγητά ἀπὸ τὸ καλύτερο πρᾶγμα, πού ἔχει ἡ ἀγορά.

— Αὐτὸ ἔκαμα, ἀφέντη! ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος δοῦλος. Τὸ καλύτερο πρᾶγμα, πού ὑπάρχει στὸν κόσμο, εἶναι ἡ γλώσσα. Μὲ αὐτὴν λέγονται ὅλα τὰ καλὰ λόγια καὶ ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου. Μὲ αὐτὴν προσευχόμαστε καὶ στὸν Θεό!..

— Ἐχεις δίκιο! παρατήρησε ὁ ἀφέντης. Τότε αὔριο, πού θὰ ἔρθουν πάλι οἱ φίλοι μου, νὰ μᾶς ἐτοιμάσης φαγητά ἀπὸ τὸ χειρότερο πρᾶγμα, πού ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἔτσι θὰ ἀλλάξουμε φαγητό...

— Πολὺ καλὰ! εἶπε ὁ Αἰσωπος, κι ἔτρεξε στήν ἀγορά.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ φαγητὸ ἦταν ἔτοιμο στήν ὥρα του. Κι ὅταν ὁ Αἰσωπος πῆρε τὴν ἐντολὴ νὰ φέρῃ τὰ φαγητά, ἐπανάλαβε ἀκριβῶς τὰ ἴδια, πού εἶχε κάμει καὶ τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

Ὁ ἀφέντης τῶρα ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

ΑΧ Νομίζεις, δοῦλε, ὅτι θὰ μᾶς περιπαίξης; Γιατί μᾶς ἔφερες τὰ ἴδια φαγητά;

— Κυριέ μου, ἀπάντησε ὁ Αἰσωπος, ἔκαμα αὐτὸ πού μοῦ εἶπατε. Τὸ χειρότερο πρᾶγμα, πού ὑπάρχει στὸν κόσμο, εἶναι ἡ γλώσσα.

— Μὰ χθὲς τὸ διάλεξες γιὰ καλύτερο!..

— Εἶναι τὸ καλύτερο, ἀλλὰ καὶ τὸ χειρότερο. Μήπως κά-

θε κακός λόγος δὲν λέγεται μὲ τὴν γλῶσσα; Μήπως οἱ
βλασφημίες δὲν λέγονται μὲ αὐτὴν; ..

Ὁ ἀφέντης σκέφτηκε γιὰ λίγο καὶ τοῦ λέει:

— Ἔχεις δίκη; Ἡ γλῶσσα σου σὲ ἔσωσε καὶ σένα, Αἴ-
σωπε!..^{Χμ}

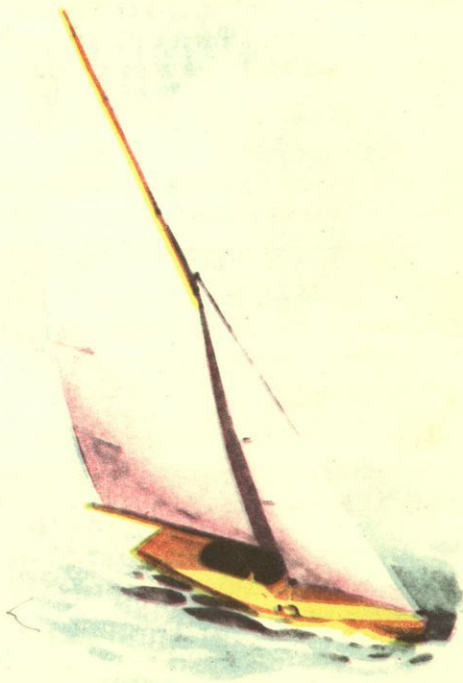
Δκ Ἡ γλῶσσα εἶναι δικοπο
καὶ κοφτερό μαχαίρι
καὶ ἂν δὲν τὴν προσέξωμε
πολλές πληγές μᾶς φέρει. Θ

Τὸ καράβι

— Καράβι, караβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλό-γιαλό,
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό;

— Πηγαίνω γιὰ σιτάρι
κεῖ πέρα στὴ Βλαχία,
ποῦ τρῶν' οἱ βλαχοπούλες
μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

— Καράβι, караβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλό-γιαλό;
Ἄν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη,
στάσου νὰ ρθῶ κι ἐγώ.
(Δημοτικὸ)

Τὰ ὀπωρικὰ συνεδριάζουν

Μιά ἡμέρα τὰ ὀπωρικά ἔκαμαν συνέδριο.

“Υστερα ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, εἶπαν κι αὐτὰ νὰ βγάλουν τὸν βασιλιά τους.

Τὸ συνέδριο ἔγινε μέσα σὲ ἕνα ὠραῖο περιβόλι. Ἴσως ἐκεῖ ἄλλοτε νὰ ἦταν ὁ Παράδεισος.

Ἦταν μιὰ γλυκιὰ ἡμέρα. Τὰ δέντρα φοροῦσαν τὴν καλύτερη πράσινη φορεσιά τους. Τὰ πουλιά κελαδοῦσαν γλυκά.

Ἐκεῖ εἶχαν μαζευτῆ ὅλα τὰ ὀπωρικά. Ἦταν πανόραμα νὰ τὰ βλέπη κανεὶς καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ.

Χαρὰ τοῦ πρώτου καλοκαιριοῦ τὰ κόκκινα κεράσια καὶ τὰ χρυσὰ βερύκοκκα.

Ἀπόλαυση τὰ ζουμερὰ ἀχλάδια, τὰ μοσχοβολημένα ροδάκινα, τὰ γλυκὰ πεπόνια καὶ τὰ δροσερὰ καρπούζια.

Καλύτερα ἀπ’ ὅλα ὁμως ἦσαν τὰ σταφύλια, μὲ τὴν πλούσια ἐμφάνισήτους καὶ μὲ τὸν ἀφθονο χυμό, ποὺ εἶναι γεμάτος θρεπτικὴ δύναμη. Καὶ τί ποικιλία, ποὺ παρουσίαζαν, σὲ χρώματα, σὲ σχήματα, σὲ γεύση καὶ ἄρωμα!..

Σταφύλια λευκά, κίτρινα, πρασινωπά, κοκκινωπά, μελανωπά. Ἄλλα μὲ ρόγες σφαιρικές κι ἄλλα μὲ μακρουλές, ἄλλα γιὰ πατητήρι κι ἄλλα γιὰ τραπέζι.

Ἦσαν ἀκόμη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὀπωρικά καὶ τὸ καθένα διεκδικοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ σκῆπτρο τοῦ βασιλιά.

Ἀνάθεσαν λοιπὸν σὲ ἕνα παιδάκι νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογή. Θὰ δοκίμαζε ἕνα-ἕνα τὰ φρούτα μὲ τὴ σειρά. Θὰ προτιμοῦσε τὸ καλύτερο καὶ θὰ τὸ ὀνόμαζε βασιλιά τῶν ὀπωρικῶν.

Κάθε φρούτο εἶχε ἕνα φίλο γιὰ ἀντιπρόσωπο. Αὐτὸς θὰ τὸ πῆγαινε στὸ παιδάκι.

Ἔτσι τὸ σπουργιτάκι πῆγε στὸ παιδί ἕνα κεράσι. Τὸ κοράκι τοῦ πῆγε τὸ ἀχλάδι. Ἡ ἀλεπού ἕνα σταφύλι, ὁ συκοφάγος ἕνα σύκο κι ἄλλα πουλιά ἐπῆγαν ἄλλα φρούτα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁμως μονάχα τὴν ὄρεξη τοῦ παιδιοῦ ἀνοιξαν.

Στὸ τέλος τοῦ εἶπαν :

—Πήγαινε τώρα νά διαλέξεις τὸ φρούτο, πού σου ἄρεσε. Θά φᾶς ὅσα θέλεις ἀπὸ αὐτό. Μά ἀπὸ αὐτὸ μονάχα, τὸ ἀκούς;

Τὸ παιδάκι προχώρησε μέσα στὸ περιβόλι. Πέρασε ἔμπρὸς ἀπὸ τὰ κερᾶσια καὶ σταμάτησε λίγο. Πάλι προχώρησε. Εἶδε γιὰ μιὰ μιὰ στιγμή τὰ σύκα κι ὕστερα τὰ πεπόνια. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ σταφύλια. Δὲν κρατήθηκε πιά. Ἄρχισε νά τρώη με τὴν ψυχὴ του.

—Ζήτω ὁ βασιλιάς μας!. φώναξαν τότε ὅλα τὰ φρούτα.

^{ΑΦΕ} Τὸ καλοκαίρι

Ὁ κάμπος λάμπει
σὰν ἓνα ἀστέρι,
βουνὰ καὶ κάμποι,
δένδρα, νερὰ
γιορτάζουν πάλι
καθὼς προβάλλει
τὸ καλοκαίρι.
Θεοῦ χαρὰ!.

Φωνοῦλες, γέλοια
φέρνει τ' ἀγέρι
μέσα στ' ἀμπέλια
τὰ καρπερά.
Παιδιὰ ἀγγελούδια
ψάλλουν τραγούδια
στὸ καλοκαίρι.
Θεοῦ χαρὰ!

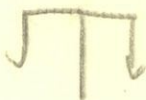
Α. Δάτη
(Κ. Παλαμᾶς)

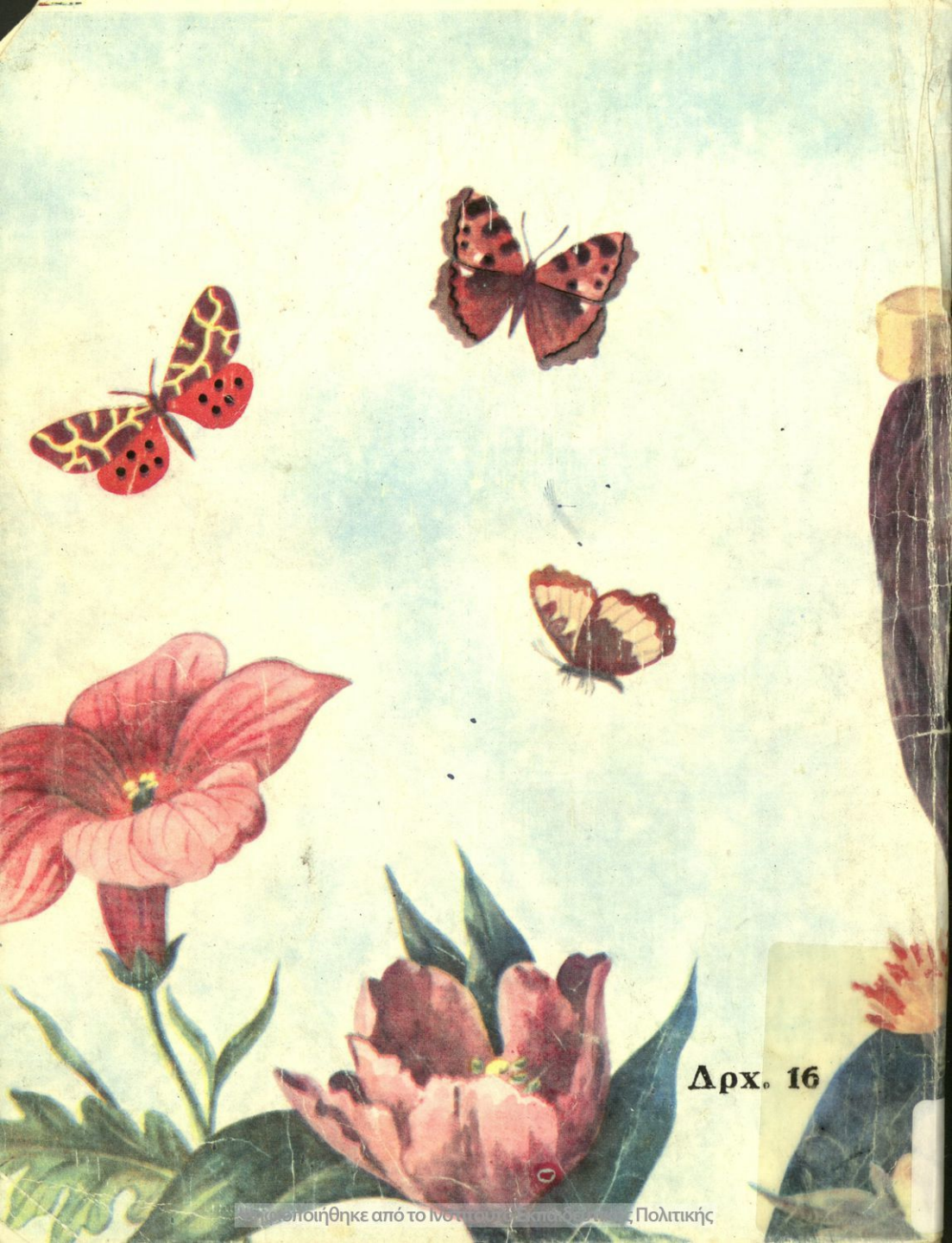
Περιεχόμενα

Φθινόπωρο (Χλ. 'Αχαϊκού)	Σελ. 2	'Ο μικρός άγγελος	Σελ. 48
Φεύγουν τὰ χελιδόνια	» 3	'Ο άδελφούλης	» 49
Ξαναγυρίζω (Δ. Παπαδήμα)	» 4	Τὰ παπουτσάκια τῆς Αὐγῆς	» 50
Ἡ πρώτη ἡμέρα	» 5	Τὸ σπειρὶ καὶ τὸ χιόνι	» 51
Τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἄλλων	» 6	'Η ἀμυγδαλιὰ	» 52
'Η ἀπάντηση	» 7	'Απὸ τὰ λόγια στὰ ἔργα	» 53
'Η καθαρὴ ποδιὰ	» 8	'Η 'Αποκριὰ	» 54
'Η γιορτὴ τῆς Σημαίας	» 9	Τὸ μήνυμα	» 57
'Ο στρατιώτης	» 10	Εἶναι καιρὸς	» 58
"Ενα γράμμα (Στ. Μπολέτση)	» 11	'Η ἀνοίξη στὴν ἐσοχὴ	» 59
Τὸ χωριὸ (Κ. Νεοφώτιστου)	» 11	'Η ἐκδρομὴ	» 60
Καλὰ παιδιὰ καλοῦ πατέρα	» 12	'Η καλύτερη ἐποχὴ	» 61
'Ο πρῶτος φίλος τοῦ ἀνθρώπου	» 13	'Η χελιδνοφοβιὰ	» 63
Τὸ πρῶτο παντελόνι	» 14	'Η θυσία τῆς 'Ιφιγένειας	» 64
'Ο ἀληθινὸς θεὸς	» 16	'Ελληνοπούλα (Α. Μάτσει)	» 66
Προσευχὴ (Ι. Πολέμη)	» 16	'Η 'Εθνικὴ Γιορτὴ	» 66
'Ο μόνος σοφὸς	» 17	'Απρίλης (Γ. Κατακουζηνοῦ)	» 66
Τὸ μάθημα	» 18	Μενεξῆς (Ι. Πολέμη)	» 67
'Ο 'Αζὼρ (Β. Φέρρη)	» 20	Οἱ μαργαρίτες τῆς Παναγίας	» 67
'Ο ἄνεμος ταξιδεύει	» 21	Λαμπρὴ (Δ. Σολωμοῦ)	» 68
Τὸ πρωτοβρόχι	» 22	Τὸ Πάσχα	» 69
Οἱ σταγονίτσες τῆς βροχῆς	» 23	Τὰ δύο ἀδελφάκια	» 70
Ποταμάκι μου (Δ. Στρογγυλοῦ)	» 25	Τὸ ἄσπρο κουνελάκι	» 72
'Ο κῆπος τοῦ σχολείου	» 25	'Ο ἀληθινὸς πλούτος	» 75
Τὸ φιλόξενο δένδρο	» 26	Λύκος ἢ κούτσουρι	» 76
Παππούς καὶ ἐγγονάκι	» 28	Λόγια καὶ ἔργα	» 76
Τὸ πρῶτο χιόνι	» 29	Τὸ σχολεῖο τῶν γρόλλων	» 77
"Αγια ἡμέρα (Μ. Βασιλικοῦ)	» 30	Τὸ τρίτο αὐτὸ	» 79
Χριστοῦγεννα	» 31	Τὸ φεγγάρι	» 80
Πρωτοχρονιά	» 34	'Ο Θεὸς (Γ. Καζαντζάκη)	» 81
"Αγιε Βασίλη (Φ. Κριτέλη)	» 34	"Ενας ἄγγελος στὴ γῆ	» 82
Μιά δύσκολη ἐκλογὴ	» 35	'Η τιμορία	» 84
'Η βιτρίνα (Στ. Μπολέτση)	» 35	Οἱ καλὲς πράξεις	» 85
'Η παλιὰ κούκλα	» 38	'Η ἀλήθεια	» 86
Τὸ νόστιμο φαγητὸ	» 39	Τὰ τρία παιδιὰ	» 87
Οἱ δέκα μικροὶ ἐργάτες	» 40	Τὸ ἄραιότερο ὄρωο	» 88
Τὸ σπαθὶ τῆς μητέρας	» 42	'Αετὸς καὶ κουνουβάγια	» 89
Μαννοῦλα (Στ. Σπεράντσα)	» 43	Τὰ μαγικά κουνιάλια	» 90
'Απὸ ἀγάπη	» 43	'Η γλώσσα	» 91
Μητέρα καὶ παιδὶ	» 44	Τὸ καράβι (Δημοτικὸ)	» 93
'Ο ἠθασυρὸς (Ρ. Μπούμπη)	» 46	Τὰ ὀπωρικὰ συνεδριάξουν	» 94
'Η μαμά μου (Γ. Βιζυηνοῦ)	» 46	Τὸ καλοκαίρι (Κ. Παλαμᾶ)	» 95
Τὸ πιὸ ἄμορφο ὄνειρο	» 47		

φωλιά δράματος
φθ δρακίον

Δρχ. 16